

ПОРЕДИЦА „ЗНАМЕНИТИ РОМАНИ“

Вера Коуц

**ДВОЙСТВЕН
ЖИВОТ**

КНИГА ПЪРВА

ВЕРА КОУИ
ДВОЙСТВЕН ЖИВОТ
КНИГА ПЪРВА

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

Романът „Двойствен живот“ представя историята на една забележителна жена, която е принудена да заплати прекалено висока цена за своя успех. Нел Джордан се сприятелява с мистериозната си благотелка тъкмо когато е пред прага на нищетата, изоставена от всички свои близки. Но тъй като е решена да започне нов живот, тя се възползва от шанса, предоставен ѝ от съдбата в лицето на елегантна непозната жена, за да постигне бленуваната свобода.

Този роман посвещавам на Деб, защото на теб дължа идеята за романа, а също и заради безкористните ти съвети, за ценните ти познания, за неоценимата ти помощ. Бих искала да благодаря също на моите приятели: Кет, Уилф, Маджела, Джим, Соня и Алън — за препоръките и преценките при написването на романа. Безкрайно съм ви благодарна за приноса ви за моя осми роман!

ЧАСТ ПЪРВА
1979 Г.

ГЛАВА ПЪРВА

Мъжът зад бюрото се изправи и го заобиколи, за да поздрави пациентката си, която медицинската сестра въведе в кабинета. Тя пое ръката му, усмихна му се, но той улови напрегнатия ѝ поглед, насочен към кафявата папка върху бюрото зад гърба му.

— Седнете, мис Уоринг. Ще изпие ли с мен по чаша чай?

— Не, благодаря ви. Предпочитам двойно уиски, ако... ме очакват лоши новини. — Гласът ѝ бе плътен, гърлест и властен. Глас на жена, привикнала на възхищението на околните. Седна на стола пред бюрото и кръстоса стройните си крака, отпусна в скута си чантата от крокодилска кожа, сгъна отгоре ѝ ръкавиците си и уморено добави: — Добре, докторе, карайте направо. Вече съм прекалено стара, за да търся с какво да се самозалъгам. Каква е диагнозата и какво мога да очаквам?

„Корава жена! — помисли си с възхищение опитният неврохирург. — Жалко, много жалко... Та тя е истинска красавица, в разцвета на живота си.“ — Но лекарят бе прекалено опитен, за да изпада в сантиментални размишления.

Тя го бе помолила за истината и той бе длъжен да ѝ я съобщи, защото бе очевидно, че с такава жена не може да си позволи да говори със заобикалки. Освен това бе изтърпяла изследванията, без да охне — не една, а две биопсии. Сега той трябваше да произнесе окончателната ѝ присъда, защото вече разполагаше с всички данни от скенера.

— За съжаление, диагнозата се оказа точно тази, от която се опасявах. Имате тумор, който не подлежи на лечение чрез оперативна намеса, защото е разположен в такава част на мозъка — не искам да ви затруднявам със сложните медицински термини — където е прекалено опасно за скалпела на хирурга. Освен това се оказа доста надълбоко и достъпът се усложнява неимоверно. Прогнозата е, че ви остават една, максимум две години.

Не сваляше тревожния си поглед от изящното ѝ лице, стараяше се да я гледа сурово и строго, така, както тя бе пожелала, като че ли не тя, а той имаше нужда от опора в този трагичен миг.

— Очаква ли ме внезапна смърт?

— Не. През по-голямата част от периода силите ви постепенно ще отпаднат, като по-значително влошаване се очаква през последните три месеца. Ще започне с нарушения в зрението, в слуха ви и в движенията ви, а когато патогенните процеси напреднат, ще изпаднете в кома.

Дълго време тя не намери сили да каже нещо. Най-после от устните и се отрони само една дума:

— Разбирам. — Ала гласът ѝ не издаваше да е изгубила самообладание, дори не се долавяше вълнение, само прозвуча някак си странно приглушен и унесен.

Той се надигна и се приближи до масичката в ъгъла, отрупана с бутилки. Взе една чаша, за да ѝ налее двойна доза от своето „Джони Уокър“, с черния етикет. Пациентката пое чашата и попита с удивително хладен тон:

— Да се надявам ли, че и това питие е включено в хонорара ви?

— Отпи от уискито. — Е, поне ми оставихте достатъчно време, да изкарам още пари и да ви платя за изследванията и консултациите.

— Този път не ме радва мисълта за хонорара, който ме очаква — възрази лекарят. За миг се поколеба, но реши да продължи: — Вашите думи ми напомниха нещо. Кой ви изпрати при мен? В Лондон има десетки специалисти, мои колеги, които са много добри в тази област.

— Да, така е, обаче имам причини, поради които не желая да се консултирам с някой от тях. Първо, вие сте англичанин, а аз винаги съм харесвала всичко английско. Второ, привлече ме фактът, че сте решили да се отървете от онези мошеници от Националната здравна служба и да се заемете с частна практика. Отдавна съм се научила да ценя най-много елитните професионалисти, особено частно практикуващите.

Неврохирургът не можа да сдържи смеха си.

— Дойдох при вас, защото установих, че всички, с които вече бях разговаряла, единодушно потвърдиха: вие сте един от най-добрите в професията си, а вече разбрахте колко ценя професионализма. Колегите ви считат, че ако някой сред тях е способен да сътвори чудо, това сте именно вие. Те не знаеха, както и аз съвсем доскоро не подозирах, че в моя случай не могат да се очакват чудеса...

— Ако бяхте дошли при мен преди половин или преди една година, аз бих ви казал същото. Има някои видове мозъчни тумори, пред които, засега поне... ние, лекарите, сме напълно безпомощни. Може би след двадесет години... или дори след петнадесет... но днес... — Той красноречиво вдигна рамене.

— Не е необходимо да се извинявате. — Тя махна с ръка, преди да постави очилата си. — Ще мога ли да продължа да работя... поне за известно време? — попита рязко тя.

— Бих ли могъл да получа някакви обяснения за каква дейност става дума?

— Аз съм в... в областта на връзките с обществеността. Главно по линията на развлеченията и забавленията. — Тя го удостои с поглед, предразполагащ към откровеност. — Аз... често съм принудена да отпускам напрежението, натрупало се в деловите мъже, които, както е известно, непрекъснато са подложени на страхотен натиск.

— Тогава не виждам причина да не продължават да ползват услугите ви като специалистка за отпускане на напрежението поне за следващите няколко месеца. Може понякога да се почувствате отпаднала, дори е възможно например да ви се схване китката... или да се появят празноти в паметта ви, или за миг да изгубите равновесие, но това може да остане незабелязано. Предполагам, че поне през първите шест месеца няма да имате сериозни оплаквания.

— Докторе... не мога да се откажа от професията си. Колко време още ще мога да продължа да се занимавам с нея?

— Вероятно до началото на периода, когато няма да можете да задържите дори една чаша в ръката си.

— А какво ще ми кажете за секса?

— Какво по-точно ме питате?

Тя сведе поглед.

— Докторе, трябва да ви призная, че имам доста активен полов живот. Според вас, колко месеца още ще мога да продължавам по този начин?

— Дотогава, докато не настъпят смущения в координацията на двигателния апарат. Тогава ще се променят възприятията ви. Ще реагирате по друг начин на заобикалящия ви свят, ще отслабнат сетивата ви, ще започнете да губите усет за реалност, дори може да се стигне дотам, че да не знаете какво вършите. Но тези изменения ще

настъпват постепенно. Ще доловите първите признаци, сигурен съм в това, но за щастие ходът на промените няма да е бърз и ще имате време, за да се подготвите.

— Да се подготвя... — Пациентката отново потъна в размисъл. Свали очилата си, стана и се доближи до прозореца. Слънцето клонеше към залез и вече се появяваха светлините на Ню Йорк, за да го подготвят за настъпващата нощ. Загледа се надолу, към рекламните на Пето авеню — виждаха ѝ се замрежени от височината на тридесет и четвъртия етаж. — И така, казахте ми, че ми остават една, максимум две години. Ще поемете ли риска да ми съобщите някакъв по-точен срок?

Той се замисли.

— Общото ви здравословно състояние е превъзходно, мускулният ви тонус и вътрешните ви органи се оказаха напълно в ред, но като се вземе предвид...

— Възрастта ми?

— О, личи си, че сте полагали много грижи за себе си. — Опитният лекар тактично отклони въпроса ѝ.

— Е, и това е утеха! — засмя се тя и отново се обърна към прозореца. — И така? Ще ми кажете ли нещо по-конкретно?

Той разпери ръце. От двадесет години практикуваше в САЩ, но все още не бе забравил уроците по медицинска етика от университета.

— По-вероятно е да имате още две години пред себе си.

Жената с облекчение пое дълбоко дъх.

— Да, това явно е по-добрият вариант... пък и аз се надявах именно на него.

„Да, тя наистина е забележителна жена! — помисли си лекарят. — Четиридесет и шест годишна е, поне според медицинския ѝ картон, но никой не би ѝ дал повече от тридесет и пет. Да, разбира се, парите вършат чудеса, плюс многочасовите грижи за тялото — нещо, което се подразбира при всяка жрица на добре платената любов. Жалко, много жалко, защото тя наистина е удивително красива, все още без бръчки, със слаба, стройна и нежна фигура, без видими признаци за отпускане на тялото, които са неизбежни с приближаване на петдесетте... Защо винаги става така? Защо първи напускат живота най-симпатичните хора? Защо остават да съществуват личности, които са много по-недостойни, по-несъвършени? Готов съм да се обзаложа, че тази жена

няма да се предаде много лесно, но за съжаление, диагнозата е неумолима. Дано не се окаже, че най-мрачните ми прогнози ще се сбъднат...“ Опитният лекар отдавна бе разбрал, че някои пациенти побързо се примиряват с жестоките диагнози, но има и такива, които никога не приемат суровата преценка за състоянието им. Затова очакваше с вълнение реакцията ѝ. Тя му изглеждаше като принадлежаща на първата категория, от онази по-разумна половина на човечеството, която може да приеме съобщението, че играта е безвъзвратно загубена.

Тя се извърна от прозореца, смайващо елегантна в костюма си от „Шанел“, с прецизно подредена фризура, с лице, на което биха завиждали доста от нийоркските фотомодели. „Хм, според данните в картоната ѝ тя се е посветила на някаква агенция за връзки с обществеността — замисли се лекарят. — Не знаех, че така се нарича вече тази така деликатна професия. Но нали най-важното изискване при тези дами си остава дискретността...“

— Благодаря ви за откровеността, докторе — рече тя. — Дойдох при вас, защото ми бяхте препоръчан като един от най-откровените специалисти в Ню Йорк. И се оказа вярно. Обичам тази страна, но не одобрявам манипулациите с истината, на които станах свидетелка. Ще отлетя обратно за Лондон в сряда, затова ви моля дотогава да ми изпратите в хотела сметката за прегледите. — Усмихна се тъжно, но в израза на лицето ѝ не се долавяше сянка на отчаяние. — Очевидно не ми остава много време, за да уредя всичко.

Елизабет Уоринг остави портиерът да се погрижи за таксито, докато се оглеждаше разсеяно в стъклената стена. Всичко наоколо ѝ се струваше неясно, с размазани очертания. Машинално промълви пред шофьора на таксито адреса на едно от изисканите заведения на Трето авеню, но не усети кога стигнаха пред вратата от потъмнял махагон. Потъна в дискретния полумрак, седнала до масата в ъгъла, и едва тогава осъзна къде се намира и какво възнамерява да прави — искаше само да се напие до забрава.

Но и този път ѝ помогна вроденото ѝ чувство за самодисциплина. Сведе поглед към скъпия си часовник — модел „Риволи“ на Картие — и видя, че вече бе седем без четвърт. Главата ѝ

бе леко замаяна от силното питие, но все още можеше да разсъждава разумно, макар че именно от мислите си искаше да избяга и за тази цел се бе скрила в този полупразен бар. „Хайде! — каза си тя и изпъна раменете си. — Нали имаш ангажимент в девет! Време е да потегляш оттук и да се залавяш за работа!“

Върна се в апартамента си в хотела, взе един хладен душ, като постепенно охлади водата до леденостудена и остана под струите, макар и трепереща, докато повече не можеше да издържи. После си приготви онзи коктейл, за който баща ѝ, преживял не една или две мъчителни сутрини след невъздържани празненства с другите офицери от полка си, твърдеше, че е способен да съживи дори и мъртвите. Потръпна, когато първите глътки опариха гърлото ѝ, протегна ръка към електронния часовник на нощната масичка, нагласи часа за събуждане, изпъна се в леглото с кралски размери, но остана в него само четиридесет минути. Когато тихият звън я стресна, тя отвори очи и стана. Сега съзнаваше отлично коя е тя, къде се намира и защо е тук, в този огромен и шумен град.

Щом се показа от вратата на разкошната лимузина „Кадилак Севиля“, която портиерът почтително държеше отворена за нея, Елизабет разкопча черното си палто и забърза към стъпалата пред входа на къщата, без да погледне назад. След себе си остави само лек полъх от скъпия си парфюм. Влезе във фойето, облицовано с мрамор, смъкна черното си палто и опъна червения си костюм, за да намести пайетите, блестящи като диаманти, огледа черните си чорапи и обувките си от аленочервен сатен. Гъстата ѝ руса коса беше пристегната с червена копринена панделка, а от ушите ѝ висяха обици с великолепни диаманти.

Икономът се приближи към нея, поклони ѝ се, и с кимване ѝ подсказа да го последва. Поведе я по стъпалата към горния етаж, разтвори пред нея двукрилата врата, изчака я да влезе, излезе в коридора и безшумно затвори вратата след себе си. Зад масата в отсрещния ъгъл, осветена от нощна лампа, седеше мъж в тъмносин копринен костюм, имитиращ моряшка кройка — мургав брюнет, който трепна още в мига, когато тя се появи на прага. Зад масата имаше подвижна масичка с бутилки, чаши и кофичка с лед. Останалата част

от стаята тънеше в приглушен мрак — стените бяха покрити с черно кадифе, сред което едва се очертаваше силуетът на широкото двойно легло.

Морякът енергично се изправи и пристъпи към нея, но тя се отдръпна, решила да го подразни, за да удължи началната фаза. Протегна му ръка, но брюнетът неочаквано напъха дясната ръка в джоба си, измъкна няколко монети и ги пусна в дланта ѝ. Тя опря крака си в стола му и бавно започна да смъква полата си, за да му разкрие черните си чорапи и жартиерите си с черни волани, преди да скрие монетите там, където коланът се впиваше в гънката над лявото ѝ бедро. Някъде от мрака пред нея долетя сподавеният му стон.

Мургавият моряк се приближи към старомодния грамофон — модел отпреди Първата световна война — и в полутъмната стая се разнесоха жарките тонове на оригинално аржентинско танго. Те танцуваха, плътно притиснати, вплитащи бедра, без да откъсват очи от лицата си, накланяйки се, изправяйки се, с грациозни извивки и страстни прегръдки, с потръпвания и олюлявания. Когато музиката замлъкна, мъжът бе възбуден до неузнаваемост. Грабна ръката на партньорката си и я притисна към чатала си. Тя се усмихна потайно, изпълнена с обещания, след което нежно се извърна от него и подканващо му предложи тялото си.

Той мигом се долепи до нея, с трепереци пръсти смъкна дългия цип на прилепналата ѝ пола. След броени секунди тя остана само по черните чорапи и колана с жартиерите. Морякът коленичи, докато тя се извърташе към него, обхвана с ръце бедрата ѝ и зарови лице в гънките ѝ — там, където се сливаха изваяните ѝ бедра. Тя зарови дългите си пръсти в черната му коса, после ги плъзна по раменете му, подканвайки го да се изправи. Без нито една дума, само с поглед, му посочи към неясните окончания на двойното легло, отрупано с възглавници. В този миг изгасна светлината от лампата, висяща над масата, но се задейства втората, за да залее леглото със златисто меки лъчи. Морякът и жената неусетно се озоваха в просторното легло, за да се отдадат на ласките и страстите си по всички възможни начини, познати на хората от хилядолетия, докато сгряващата светлина обливаше смуглите им тела. Нито веднъж не си казаха дори една дума. В притихналата спалня се разнасяха само нейните охкания и неговите стонове, задъханото им дишане, шумът от допира и търкането на

заморените им тела, докато накрая масивното легло се разтърси от необузданите му конвулсии и страстните ѝ гърчове. Тогава светлината изгасна напълно. Иззад завесата от черно кадифе се понесоха сплетени въздишки, хлипове от радост и неземно щастие... Най-последно заглъхна и последното охкане, след което тихо се затвори вратата на притъмнената спалня. За миг настъпи пълна тишина, след това се чу шумоленето на копринените чаршафи, отвори се и се затвори другата врата. След половин минута от ново светнаха лампите около масата. Жената, останала сама в спалнята, бързо се облече, оправи косата си, освежи червилото си по устните. Накрая наметна черното си палто и двойната врата пак се разтвори пред нея. Отвън, с лек поклон, очакваше появата ѝ невъзмутимият иконом. Но този път, преди да я поведе надолу по мраморните стъпала, той ѝ подаде дълъг бял плик. Пред външната врата, на метър от последното стъпало, бе паркирана огромна черна лимузина.

Лимузината спря под навеса пред входа на хотел „Риджънси“ на Парк авеню. Тя затвори вратата след себе си, облегна се на дръжката и разклати във въздуха червената обувка на десния си крак. „Нещо ме стяга дясната обувка“ — тихо промърмори тя. После отвори белия плик и преброи банкнотите от по петдесет английски лири. Оказаха се двадесет.

— Скъпият стар Алфонсо... — усмихна се тя и вдигна вежди. — Защо нямам още време за него...

Старият джентълмен бе неин предан клиент и винаги се придържаше към същия сценарий, неизменен през последните единадесет години. Обличаше се като моряк — напомняше му за годините на неговата младост, когато бе сменял пристанищата на четири океана. Пристанищното момиче в плътно прилепнал червен костюм наподобяваше стила на Клара Боу, кинозвезда от онова сладко, но безвъзвратно отминало време. Всеки път те повтаряха едни и същи жестове, сплетени в страдна пантомима, траеща цял час, а тя имитираше безпогрешно проститутката от кейовете на Рио, останала като неувяхващ полъх от младостта му. Морякът не можеше да забрави пламналия ѝ поглед, несподеления си копнеж — тя се бе оказала твърде скъпа за бедняшкия моряшки джоб, в който се търкаляха само няколко монети. Именно тогава, преди много-много години, той се бе заклел, че ще има безумно много пари, достатъчни, за да купи всичко,

което си пожелае. Да купи всяка жена. Но сега си бе останал само с парите. Съпругата му отдавна бе мъртва, последва я и синът им, а дъщеря им се затвори зад стените на католическия манастир в Сао Паоло. Елизабет Уоринг го посещаваше четири пъти годишно в някое от най-оживените пристанища — Ню Йорк, Хонконг, Лос Анджелис... И винаги пликът се пълнеше с банкноти по петдесет лири, но се случваше да бъде придружен със скъп екзотичен накит. Един път ѝ подари изящни обици с разкошни диаманти, които тя носеше при всеки от следващите им сеанси. А сега, след като се прибра в апартамента си на деветия етаж, тя ги смъкна от ушите си и ги остави в протегнатата си длан.

— Безкрайно съжалявам, но трябва да ви сменя, и то с онези дрънкулки от „Бътлър енд Уилсън“ — унило прошепна тя. Стисна обиците в дланта си и усети как остриите, ръбове на диамантите се впиха в кожата ѝ. — Две години, максимум две... — За миг ѝ се прииска да закрепси, да заскубе косите си, да разреде дрехите си, но това бе глупаво... не, още не всичко е загубено, все още ѝ предстои толкова много...

„Елизабет Уоринг, ти винаги си била костелив орех — упрекна се тя, — забрави ли колко усилия ти костваше да осигуриш заможните си старини? Забрави ли за чековете и банковите си сметки? Бог ми е свидетел, че познавам десетки мъже, един от друг по-могъщи и влиятелни, в този жесток свят, където царуват парите и само парите! Продай тези обици, продай и сапфирената огърлица... да, тъкмо така ще постъпя, но няма да им взема кой знае колко. Нали имам разкошна къща и вила край Лондон, и две коли, безброй дрехи, нали залагам всяка година на конните състезания в Чемпни. Но въпреки това няма да мога да се справя без минимум петдесет хиляди лири годишно — иначе няма да мога да поддържам нивото, с което вече съм свикнала и от което не мога да се откажа за нищо на света! — Наведе се и свали червените си обувки. — И тези обувки струват хиляда лири стерлинги, защото са ръчна изработка, плюс две хиляди и петстотин за дрехите, за бога, това е страхотна разпродажба! Не, скъпа моя, ти трябва да инвестираш повече от половин милион, за това трябва да намериш нещо изключително, без никой да знае за това, иначе ще изгубиш всичко!“

Елизабет се изправи, разкопча ципа на полата си и я остави да се плъзне надолу. Разкърши рамене, усетила за миг някакво странно схващане, завъртя главата си, уморено въздъхна и наметна пенъоара си.

От известно време бе забелязала, че вече не е така енергична, както преди години. И ако искаше да бъде честна пред себе си, длъжна бе да си признае, че и духовната ѝ енергия бе спаднала. След всяко завръщане в дома си мускулите на раменете и шията ѝ бяха сковани и напрегнати, сякаш бе носила огромна тежест на плещите си. Отпусна се на леглото, събу чорапите си — от чиста коприна, по седем лири чифта — после стана и се изправи пред голямото огледало зад тоалетната маса, вперила поглед в умореното лице в отражението.

Личеше си напрежението в израза ѝ, макар да го прикриваше с умението, натрупано от дългогодишната си практика. Имаше нужда от многочасов, ободрителен сън, за да забрави за всички тревоги.

Смъкна колана с жартиерите и си припомни за монетите, които бе напъхал в него застарелият моряк. Оказаха се пет дребни златни монети — от онези, които през 1924 година в Бразилия се обменяха срещу пет щатски долара — с тях по онова време бяха плащали моряците на пристанищните момичета.

— Как са преживявали тогава с по пет долара на сеанс? — запита се тя. — А сега старият Алфонсо е толкова богат, че надали сам знае колко има в банките...

Захвърли чорапите, после щеше да ги изпере — на нито една прислужница не позволяваше да се докосва до бельото, което използваше при сеансите си. Но сега бе решила да се изтегне в удобното меко легло и да спи, само да спи. Ала преди това бе длъжна да се отбие в банята.

Отпусна се във ваната, заобиколена от съскащите мехурчета, и си припомни с горчивина, че я очаква сигурна смърт от тумор в мозъка.

От тази ужасяваща мисъл Елизабет започна истерично да се смее, но накрая смехът ѝ се задави в неудържим плач.

ГЛАВА ВТОРА

Момичето с черната кожена минипола потръпна, когато студеният вятър се провря между бедрата ѝ, обути в съблазнителни мрежести черни чорапи. Добре, че поне ботушите ѝ стигаха до колената. Сгуши се в якето си, макар да бе доста тънка кожена имитация, и затропа с крака. Очите ѝ проследяваха всяка кола от потока, пълзящ нагоре към Бедфорд Хил. Обърна се и закрачи бавно назад, поклащайки бедрата си. Тази вечер не ѝ вървеше, досега нямаше никакви клиенти, пък и кой ли ще се лута по улиците в това студено време? На всичкото отгоре май отново се канеше да завали. През такива февруарски нощи по-добре е човек да си седи у дома, пред горящата камина, с чаша в ръка, увлечен в приятелско бърбрене. В този миг опитното ѝ око забеляза как една кола се показва от завоя и се приближи към бордюра. Стоповете ѝ светнаха. „Слава богу — помисли си тя, — може би и този път ще ми се размине скандалът с Мики! До гуша ми дойде да ме упреква, че не успявам да събера достатъчно клиенти.“ Веднага на устните ѝ разцъфна подкупваща усмивка и тя се наведе към прозорчето на колата, а якето ѝ се разтвори, уж неволно, за да разкрие пищния ѝ бюст под пуловера с дълбокото деколте.

— Търсиш ли нещо? — Усмивката ѝ бе предразполагаща, а гласът ѝ — съблазнителен. Той вероятно се прибира в дома си и ще иска само нещо набързо.

— Колко?

— Десет?

— За какво?

— За права поза.

— Бих искал за десетачка да получа нещо повече.

— Тогава си опитай късмета някъде другаде! — ядосано изфуча тя. Имаше неща, на които не би склонила дори и ако Мики я заплаши с пистолет в ръка. Пък и този тип, в колата, кой знае защо, ѝ се стори от опасните.

— Откога курвите станаха толкоз взискателни?

— Я се разкарай!

Той ѝ пожела занапред винаги сама да се оправя и отпраши с колата си, а тя отново закрачи по пустия тротоар. В джоба си имаше само петнадесет лири, макар да мръзнеше тук от цял час. Гадна нощ! През лятото за същото време би изкарала четири пъти повече... Приблужи се още една кола. Тя се усмихна, осветена от фаровете, но той внезапно промени намерението си, даде газ и профуча покрай нея. Мразеше Бедфорд Хил, обаче Мики ѝ бе обяснил, че това е част от наказанието ѝ. Хитър си бе Мики открай време. Много добре знаеше, че тук не е както в онези тлъсти местенца, като Парк Лейн, Едуард Роуд, Шепърд Маркет. Там наистина можеш доста да припечелиш, а в този противен Бедфорд Хил най-много да закачиш някой заблуден шофьор. Или някой вманиачен тип, от онези, които знаят, че тук гъмжи от проститутки, и идват главно, за да си оплакнат очите. Но в нощ като тази беше много студено, за да го правят зад някой храст, а задните седалки на колите си остават неудобни като работни площадки. Виж, през лятото е друга работа, тогава тревата ухае приятно, листата на дърветата са удобно прикритие... Тя отново потръпна, измъкна носна кърпичка от чантата си и издуха носа си, но в този момент изневиделица се появи следващият автомобил.

— Измръзна ли, сладурче? Не искам да пипна някой грип от теб.
— Ухили се закачливо. — Затова имам наум нещо по така.

Колата му беше „Ауди“, а дрехите му издаваха, че портфейлът му не е от тънките. Ели отново се наведе ниско до прозорчето, ала този път усмивката ѝ бе още по-сърдечна, смени дори и интонацията си.

— За теб само двадесет лири — прошепна тя, с глас, подсказващ, че няма намерение да прави повече отстъпки.

Той натисна лоста и вратата се откряна.

— Скачай вътре.

— Ох, че е хубаво... Хубаво и топло, искам да кажа.

— Ха, та аз съм винаги топъл... дори горещ в някои части на тялото ми, искам да кажа. — Хвана китката ѝ и я притисна към вече втвърдения си пенис. — Скоро и теб ще те стопля...

Без да губи от ценното си време, тя го насочи към любимото си местенце — достатъчно тъмно, за да не ги виждат от шосето, но все пак не чак толкова далеч, че да не може да избяга до някое оживено място, ако клиентът се окаже от опасните. Той се оказа доста припрян.

Още не бе успяла да се съблече както трябва на задната седалка, и той се нахвърли върху нея. Макар че бе едър мъж, членът му се оказа изненадващо дребен. Бързо свърши, но изглеждаше доволен, защото веднага измъкна две десетачки от натъпкания си портфейл. Само след десет минути тя бе отново на тротоара.

Хвана последния курс на метрото до Кингс Крос, а оттам продължи с автобуса до Айслингтън. Щом отвори вратата на апартамента, видя в кухнята Мики, седнал до масата пред чаша кафе. Две от останалите момичета вече се бяха прибрали — Морийн, която държеше Едуард Роуд, и Синди, чийто участък бе Куинс Драйв. Масата бе отрупана с различни банкноти — имаше десетачки, петачки, дори и по една лира, но се виждаха и няколко двадесетачки. Мики вдигна глава и я изгледа въпросително. Огледа я студено с воднистите си очи, без да мигне, с присвити зеници. Тя безпогрешно разпозна признаците на надигащата се буря и настръхна.

— Господи, каква студена нощ — весело започна тя. — Умирам за чаша с нещо горещо. Това кафе ли е? — Тръгна към печката, върху която къкреше нещо в канчето, но внезапно пред лицето ѝ профуча тръстиковият бастун на Мики.

— Всяко нещо по реда си. — Гласът му беше безизразен като погледа му. Тя погледна към Морийн и видя как момичето едва забележимо ѝ кимна. Това означаваше, че шефът е в лошо настроение и трябва много да внимава.

— Ох, съжалявам, Мики... от този студ умът ми се е вцепенил... ето ги... — Отброи му осемдесет лири и ги остави на масата. — Слаба работа. Много е студено за мераклиите.

Бастунът му с трясък се стовари върху масата.

— Осемдесет лири! Цели четири часа си навън, а се връщаш само с тези шибани осемдесет лири! Къде са останалите?

— Но това е всичко, Мики, честна дума. Слаба работа бе тази нощ... дяволски студена и нямаше много мераклии. Измръзнах до кости, докато висях на онзи тротоар.

Ръката му се стрелна като мълния и той с все сила я зашлеви през лицето.

— Кучка лъжлива!

С крайцеца на окото си тя успя да зърне как Морийн и Синди се свиха и разбра какво я очаква. Той се нахвърли с юмруци върху нея.

Внезапно се обърна към масата, грабна бастуна си и започна да я налага по ръцете и краката, без да престава да ѝ крещи, че няма да търпи да го прави на глупак. Не му била нужна да седи тук и да сърба кафе. От нея се искало да работи и да печели повече, иначе той така ще я нареди, че няма да може да работи не само за него, но и за когото и да е друг. Тя се опита да се защити, дори пропълзя под масата, но вбесеният сутеньор я обърна с един замах. Наоколо се разхвърчаха чаши и пръски от изстиналото кафе, момичето се сви на топка, ужасено от ритниците му. Ала Мики не спря, докато не се задъха от умора. Чак тогава затръшна вратата на кухнята и се втурна към стаята си. Тя остана на пода, неспособна да се мръдне. Носът ѝ кървеше, трудно си поемаше дъх, боляха я ребрата и краката. Всеки опит да се надигне я принуждаваше да стене и да охка. През черната пелена, спуснала се пред очите ѝ, едва успя да долови, че вратата се отвори, и от устните ѝ се изтръгна отчаян стон:

— Ох, господи...

Някой се наведе над нея.

— За бога, Ели, какво е направил той с теб... — Това бе Морийн, чието слабо и кокалесто лице ѝ придаваше вид на тридесетгодишна, макар да бе с десет години по-млада. Гледаше Ели с ужас, в сините ѝ очи, обикновено безизразни, се четеше състрадание и страх, че утре и нея ще я сполети същата участ.

— ... ами защото съдружникът му тази вечер не дойде, затуй Мики е тъй побеснял — извинително зашепна Синди. Тя беше поредното момиче на Мики. — Нали го знаеш какъв става, ако няма на кого да си го изкара!

— Да не би да е по-добър, когато всичко му е на ред? — мрачно я попита Морийн. Синди бе на нейната възраст, ала Морийн бе поопитната от двете и също като Паула — четвъртото момиче от екипа на Мики — изпитваше състрадание към по-неопитните в занаята. Държеше се приятелски с тях, помагаше им със съвети, обясняваше им тънкостите в професията, особено с такива начинаещи като Ели. Но обичаше да клюкарства, затова Ели винаги внимаваше какво приказва в присъствието на Морийн.

— Можеш ли да седнеш на стола? — попита Морийн, разкъсвана между състраданието към пребитото момиче и страха от наказанието,

което я очакваше и нея, ако Мики я уличи в измама. Защото всички до една всяка нощ скриваха по някоя и друга десетачка от него.

— Не, не мога... боли ме... — изохка Ели през зъби. Устните я боляха и едва говореше.

— Хайде, Синди, да я отведем в леглото.

Повлякоха Ели към леглото във втората спалня, където спяха Ели и Морийн. Синди спеше при Мики.

— Иди в банята и донеси кана с топла вода и малко памук — нареди ѝ Морийн и Синди неохотно тръгна към банята.

— Боже мой, добре те е подредил! — възкликна Морийн, докато измиваше кръвта от лицето ѝ. — Разцепил ти е устната, а носът ти е подпухнал здравата. — Докосна го с пръст и Ели изпищя, а Морийн се разтревожи не на шега. — Уф, никак не ми харесва видът ти! Страхувам се да не ти е счупил носа или челюстта... Май ще се наложи да те замъкна до болницата.

— Не... — изплака Ели. — До утре ще се оправя... остави ме сега, искам само да поспя... да си поема дъх...

— Щом се прибере, Паула ще те прегледа — успокои я Морийн. — Нали е работила две години като медицинска сестра, та ги разбира тези работи. Тази нощ тя е на Парк Лейн, затуй ще позакъснее, но тя е най-добрата от нас, когато трябва да се лекуват рани.

Ели кимна и затвори очи. Болеше я навсякъде, носът ѝ беше безчувствен и не можеше да диша през него. Въпреки болките трябваше да се опита да заспи. Когато към три през нощта Паула се върна, Ели вече бе заспала и Морийн отиде в стаята на Паула — най-опитното момиче в екипа на Мики Шонъси — вече от две години работеше само за него и той не смееше да я налага, защото му носеше най-много пари. Паула дори бе удостоена със самостоятелна стая и някои други привилегии като най-опитната проститутка. Двадесет и пет годишна, тя наистина бе работила като медицинска сестра, но се бе забъркала в любовна история с някакъв стажант-лекар и я бяха принудили да напусне болницата. За спомен ѝ остана дъщеря, четиригодишна, която бе дадена за отглеждане на едно бездетно семейство, но Паула всеки месец изпращаше пари. Освен това Паула и Мики бяха някакви далечни братовчеди и той не ѝ взимаше парите до последното пени — най-ценната ѝ привилегия, за която другите момичета можеха само да мечтаят.

Паула седна на леглото до Ели и ахна:

— Господи, този път е прекалил! — Леко докосна подпухналия нос на спящата Ели. — Носът ѝ е счупен, а виж и челюстта ѝ... струва ми се, че е опасно изкривена. Нищо не мога да направя за нея, трябва да я прегледа лекар.

— Мики ще ни избие всичките, ако повикаме лекар без разрешението му.

— Ами ако с нея се случи нещо...

— Е, това ще е по-малкото зло! — лекомислено възкликна Морийн, но в следващия миг се изплаши. Ами ако опасенията на Паула се окажат основателни и се появи някой полицаи? — Дали да я преместим в някаква квартира на другия край на града... Например на южния бряг на Темза? Там е пълно с болници. Ще потърсим отделението за спешна помощ. Можем да кажем, че сме я намерили на улицата... била е нападната или нещо от този сорт... — Морийн се замисли. — А защо да не кажем на Мики? Ако не му се обадим, знаеш какво ни очаква!

— Не, не бива да научава за болницата... Ще му кажем само, че сме я завели при една моя приятелка, за да се възстанови.

— Но как така? Не смее да лъжа Мики... нали го знаеш какъв е... С теб е различно, ти изкарваш повече от нас и с теб той винаги е по-снизходителен. Не искам да съм на мястото на горката Ели!

Паула разбра, че Морийн няма да се осмели да направи нещо зад гърба на Мики. А самата тя знаеше, че с Мики човек не можеше да се шегува. Припомни си как преди време се опита да мине на самостоятелна практика и той не се поколеба да я напердаши яката. Без закрилата на Мики нямаше да удържи доходния район около Парк Лейн, нямаше да може да събира парите, с които преживяваше, както и парите за издръжката на малката си дъщеря, която за нея сега бе най-скъпото същество в този вълчи свят.

— Добре. Ще измисля нещо. Но нито дума на Синди, ясно ли е? За да закрепим влиянието си върху Мики, тя е способна на всичко.

— Нито дума, обещавам — прошепна Морийн, доволна, че ще се отърве от грижите около Ели.

Паула огледа още веднъж раните на Ели, която спеше с подпухнали клепачи и отворена уста, с тъмни кръгове около очите, с

белези по бузите и със странно изкривена челюст. Имаше синини по ребрата, по краката, кръв по пръстите.

— Ох, знаех си още от началото, че с това момиче ще имаме проблеми! Казах го на Мики, но той ми се изсмя. Тя не е като нас. Прекалено е образована за начинаеща в занаята.

— Но нали и ти си учила?

— Да, но аз съм много по-разумна от нея. А виждала ли си какво чете тя? Може ли момиче като нея да оцелее сред проститутките на Мики Шонъси?

— Май че Лили я домъкна тук...

— Да, знам. Но има още много други неща, за които ти не подозираш.

— Може би всичко ще се уреди по някакъв начин.

— Глупости! Още в самото начало му казах, че тя не е за нашата компания, и ако трябва, пак ще му го тръсна в лицето. Е, както и да е, сега не можем да направим нищо друго, освен да я оставим да поспи.

— Тя оправи малката зелена възглавница под главата на Ели и стана от леглото.

На следващата сутрин Мики излезе рано от къщата. Според уговорката с Паула, Морийн заведе Синди до магазина на Марбъл Арч уж за да ѝ покаже някаква евтина, но ефектна рокля, с която можела да завърти главата на Мики. Синди, която си въобразяваше, че е най-очарователното момиче от екипа, веднага тръгна към магазина. Щом се хлопна външната врата, Паула влезе в стаята на Ели.

— Сега хоризонтът е чист. Можеш ли да станеш от леглото?

— Да, струва ми се, че ще мога...

Паула се зае да ѝ помага в обличането, защото пребитото момиче едва раздвижи скованите си крайници.

— Спусни този воал пред лицето си и сложи слънчевите очила. Така ще скриеш белезите и синините. Не искам да привлечем вниманието на минавачите.

— Къде отиваме? — промърмори Ели.

— В някоя болница. Ще потърся лекар в най-отдалечения квартал. Не искам да рискувам да си навлека гнева на Мики. Трябва да мисля и за моята малка Черил. Ще те замъкна до болницата, но оттам

нататък ще трябва сама да се оправяш. Ти си умно момиче и все ще измислиш нещо, с което да обясниш на лекарите откъде са тези синини.

Погледите им се кръстосаха и те разбраха, че повече думи не са нужни.

— Благодаря ти — промълви Ели.

Паула кимна, но нищо не отвърна, защото трескаво обмисляше подробностите и евентуалните усложнения.

Ели можеше да ходи, но много бавно и слизането от третия етаж им отне доста време — квартирата бе на последния етаж на масивна сграда от началото на века. Стори им се, че измина цяла вечност, докато завият зад ъгъла и поемат по пряката, но след като Паула хвана първото такси, което се изпречи пред погледа ѝ, двете момичета въздъгнаха облекчено. Каза на шофьора да ги откара към Кингс Крос. Оттам с метрото стигнаха до болницата „Сейнт Джордж“, където Паула потърси една своя позната от курса за медицински сестри. Пред входа на сградата тя се спря и ѝ каза:

— Е, Ели, вече си далеч от Мики. Съмнявам се, че ще се досети да те търси чак в този южен квартал. Спешното отделение е в дъното на онзи коридор. Те ще се погрижат за теб. Не ми се вярва да се видим някога, защото няма да се върнеш повече при Мики, нали?

Ели се опита да се усмихне, но болката в челюстта ѝ обезобрази усмивката ѝ в мъчителна гримаса.

— Желая ти този път да имаш повече късмет — потупа я по рамото Паула. Бързаше да се измъкне оттук, успокоена, че успя да се погрижи за Ели. Сега трябваше да се прибере час по-скоро, за да не я изпревари Мики. Ще му каже, че се е върнала с лекарствата от аптеката и за своя безкрайна изненада е открила, че Ели е избягала от квартирата им.

— Още веднъж ти благодаря, Паула — прошепна Ели. — Надявам се да не пострадаш заради мен.

— Ох, дано ми се размине — въздъхна Паула, махна с ръка, обърна се и пое към изхода. Токчетата ѝ отекнаха по плочките на коридора. Ели постоя още малко и бавно се запъти към спешното отделение.

Каза им, че я пребил мъжът, с който живеела, но отказа да съобщи името му. Спомена, че тя го била ядосала и с това го накарала

да избухне и да я бие до самозабрава. Нейна била вината, защото много добре знаела колко бил ревнив и мнителен. Дори когато се появили трима полицаи, Ели отказа да говори повече. Поставиха шина около челюстта и носа ѝ, бинтоваха ребрата ѝ, погрижиха се и за останалите ѝ рани. На въпроса на жената в полицейска униформа тя отговори, че е съвсем сама, без родители, и се грижи сама за себе си от седемнадесетгодишна възраст. Оттогава живеела с този мъж и досега всичко било наред, само да не беше толкова избухлив... Знаела, че той я обича и много съжалявала, че му дала повод да я ревнува. Да, не би било зле и той да си получи заслуженото, но нали той отново ще ѝ се къдне в горещата си обич, веднага след като тя се върне в дома им. Лошото е, че сега, с тази изкривена челюст, не може да говори по-силно, но твърдият поглед на големите ѝ сиви очи ясно показваше на жената в полицейска униформа, че повече нищо няма да изтръгне от нея. И понеже се касаеше за случай на битово насилие, според закона те не можеха нищо да предприемат, ако тя не поиска намесата на блюстителите на реда.

— Глупава малка крава — рече жената в полицейска униформа на другите двама полицаи, застанали зад нея. — Никога няма да ги разбере тези девойки. Още нямат двадесет, а са твърди като гранит. Бих искала да го докопам онзи хубостник, който така я е подредил, за да му тръсна обвинения по всичките параграфи в закона, които могат да свършат работа. Кой знае, може пък да го хвана и в други нарушения... Но не мога да разбере как една жена приема насилието от страна на мъжа като доказателство за неговата любов към нея.

Съзнателно говореше по-силно, за да може Ели да я чуе, макар че на Ели ѝ се искаше в този миг да им изкрещи в лицата: „Какво общо има това с любовта? Нищо не знаете за мен и никога няма да го узнаете! Самата аз не подозирах докъде ще стигна, когато преди две години и половина слязох от автобуса на Виктория Коуч Стейшън...“

Но когато вдигна глава, тримата полицаи бяха изчезнали надолу по белия коридор.

Никого не познаваше, нямаше при кого да отиде, а в джоба си имаше само две лири и половина. Мъкнеше със себе си малък куфар, в който бе нахвърляла оскъдното си бельо, четката за коса, тоалетната

чантичка и снимката, на която тя и майка ѝ се бяха снимали. Нямаше цел, нито приятели в огромния студен град, от които да потърси помощ. Нямаше и роднини, при които поне да пренощува. Избяга от пансиона заедно с Джени — друго момиче, с участ, подобна на нейната.

След като двете размениха няколко общи фрази и непознатото момиче ѝ разказа за патилата си, Ели я помоли да я вземе със себе си, но Джени категорично ѝ отказа:

— Нямам нужда от спътница като теб. Много си неопитна. Нищо не знаеш за живота, с нищо няма да се справиш. Защото не си била в изправителен дом. За пети път се опитват да ме окошарят, но и този път ще успея да им избягам. Ще изчезна далеч на север, чак в Шотландия, но ще го сторя така, че да си мислят, че съм се скрила в някое от предградията на Лондон.

Впечатлена от самоувереността на непознатото момиче, Ели плахо попита:

— А как ще го постигнеш?

— Повече никакви въпроси, ясно ли е? Защото ще бъда принудена да започна да те лъжа, а не понасям лъжите. — Джени загрижено огледа Ели. — Всъщност на колко си години?

— На седемнадесет.

— Хм, не ти личи! Мислех, че си колкото мен.

— А ти на колко си?

— Скоро ще навърша петнадесет. Имаш ли родители?

— Майка ми умря, а баща ми... — Ох, нищо не знаеш ти, нищичко... Навън е тъй студено и всичко е грозно, грозно!

— А пък аз искам да се махна оттук. И то колкото се може по-скоро! Как си с мангизите?

— Ами... нямам. Но знам откъде могат да се набавят.

— Откъде? — остро попита Джени.

— В къщата, където живеех. Баща ми винаги си крие парите в метално ковчеже в най-долното чекмедже на шкафа.

— А колко пари има там?

— Не знам, но съм виждала доста дебела пачка банкноти.

— Има ли друг обитател в къщата?

Ели поклати глава. Баща ѝ работеше в клиника на другия край на града, по-малката ѝ сестра отдавна бе в един диспансер извън града и

през деня къщата оставаше пуста.

— А имаш ли ключ?

— Не. — Тя никога не бе имала свой ключ, защото баща ѝ не ѝ позволяваше.

— А какво е това място? Голяма или малка къща, едноетажна или...

— Голяма къща, на четири етажа.

— А прозорците?

— Прозорците са с външни рамки.

— Да не са двойни?

— Не.

Джени кимна, доволна от отговорите на Ели.

— А какъв е адресът?

Смътно подозрение накара Ели този път да отговори уклончиво:

— Ще ти го кажа само ако ме вземеш със себе си.

Джени кисело се усмихна, но в очите ѝ се долови неволно възхищение.

— Май не си толкова глупава, колкото изглеждаш. Добре. Тази вечер ще се заемем с твоята къща. Съгласна ли си? Само трябва да изчакаме да изгасят лампите и да ни настанят в леглата.

— Ами какво ще кажем на другото момиче? — Те спяха по три в стая.

— Няма да посмее да гъкне. Познавам по очите ѝ, че е прекалено изплашена и мисли само за собствената си кожа. Но не бива да говорим пред нея, разбра ли ме?

Под внимателния поглед на Джени Ели си изяде вечерята.

— Май не знаеш кога отново ще можеш да ядеш, познах ли? — захили се тя и посегна към нощницата си. Третата обитателка в стаята, дебело и глупавото петнадесетгодишно момиче, хъркаше шумно, когато Ели и Джени станаха от леглата и на пръсти се приближиха до вратата. Двете момичета се измъкнаха безшумно и по смълчаните коридори се добраха до прозореца на партера.

Отвън ги очакваше дългата, пуста алея в градината пред болницата. Джени познаваше по-добре района от Ели и веднага пое ролята на водач.

— Разбираш ли, винаги съм била добра в ориентирането в непознати места. Спомням си, че преди седем месеца съм минавала

оттук. Почакай малко, докато огледам какво може да се набави наоколо...

— Ама какво ще търсиш? — недоумяващо я изгледа Ели.

— Ще огледам съседните магазини, глупачке! За какво, според теб, ме натикаха в оня гаднярски изправителен дом? За тършуване по магазините, ясно ли ти е?

— Аха...

— Помня последния път, когато жената зад щанда повика полицията и аз отново се озовах в кафеза. Противна история, дори не ми се говори за нея, но какво ли не се случва на човек, когато няма пукната пара в джоба си... Опитах се да я умилоствя, плаках, повторих й, че три дни не бях хапвала, но нищо не помогна. Не мога да ги разбера защо вдигат такава врява за стока за две-три лири. Тях бълха ги ухапала, но на мен това ми струваше още осем месеца пандиз. Но сега по-добре да не мисля за миналото. — Момичето огледа притихналите сгради. — Хм, тук ли си живяла? — Внезапно подозрение премина през главата й. — Да не би да са те изгонили, защото си надула корема?

— Моята история е толкова дълга, че сега няма време да ти я разказвам — уклончиво отговори Ели и спря пред висока къща във викториански стил. — Ето, тук живеех.

— Добре. Нека да видим през кой прозорец ще се опитаме да проникнем вътре.

Ели затаи дъх, треперейки от страх, че в следващия миг някой минавач ще изкрещи зад гърба й, но Джени учудващо бързо откри един прозорец, който се поддаде на натиска на ножа й и се разтвори със скърцане.

— Да не си посмяла да палиш лампите! — предупреди я Джени. — Нали помниш разположението на стаите?

Чекмеджето на шкафа на баща й се оказа заключено — Ели си спомни, че той винаги отключваше с ключа, закачен на верижката към джобния му часовник, но Джени отново извади ножа, насили ключалката, отвори чекмеджето и радостно ахна, когато напипа металното ковчеже. По-късно, когато преброиха парите под уличната лампа на десет преки от къщата, се оказа, че са се сдобили с шестдесет лири и три шилинга.

— Сега имам достатъчно, за да си наема квартира и да си потърся някаква работа.

Джени нищо не отговори. „Нека да продължава да си вярва, че ще успее да се справи в този мръсен живот — помисли си тя. — Но аз няма да постъпя като нея и макар че съм по-млада, ще се уредя много по-добре. Ох, но как да я оставя сама! Такива наивни хлапачки като нея винаги си патят жестоко. Е, ще трябва да се научи да се справя и сама, само че е нужно да е по-хитра и по-смела.“ Джени реши да научи новата си приятелка първо на най-полезния урок — да си пази парите — затова щеше да задигне парите от чантичката ѝ, когато тя я остави на пейката до нея и тръгне към гишето за автобусните билети.

Когато Ели се върна, чантата ѝ беше на пейката, ала Джени беше изчезнала. Ели не очакваше Джени да похарчи пари за автобуса, защото вече знаеше, че Джени винаги предпочиташе да пътува на автостоп — така ѝ излизало много по-евтино, пък и доста по-весело, бе ѝ казала Джени и побърза да добави безцеремонно:

— Но това не е работа за такива като теб. Още на първия завой всеки шофьор ще удари спирачките и ще те завлече зад крайпътните храсталаци. Ти трябва да пътуваш с автобуса.

Ели оцени разумния съвет, но щом отвори чантата си, за да остави вътре билета си и рестото от две лири и четвърт, не намери останалите пари, а само къс омазнена хартия, опаковка от сандвича на Джени, на който бе надраскано с разкривен почерк: „Отсега нататък на никого да не вярваш!“.

Момичето бе така шокирано, че дъхът ѝ секна. Ужаси се от мисълта, че е изгубило всичките си пари, и се свлече на пейката, сломено и отчаяно. Очите ѝ се насълзиха, надигна се и завлачи вдървените си крака към дамската тоалетна. Надвеси се над умивалника и се разхлипа. Сепна се, защото вратата се отвори, и припряно започна да се плиска със студената вода. В този миг чу съобщението към пътниците за нейния рейс.

Потънала в мрачни размисли, изплашена от мисълта за предстоящите дни, тя не запомни нищо от това пътуване. Когато автобусът спря на гара Виктория, Ели слезе напълно объркана и безпомощна.

Огледа се уплашено. Пред нея се изпречи пълна жена на средна възраст, която търсеше с поглед в тълпата хората, които очакваше да я

посрещнат на гарата. Ели видя как пътниците се засуетиха около куфарите и пътните чанти, без никой да обръща внимание на самотната жена, и заговори учтиво с непознатата:

— Искате ли да ви помогна с багажа?

— О, колко сте любезна! Няма много такива като вас. Много ще ви бъда благодарна, ако ми помогнете да пренеса багажа до онази скамейка, а после все някак ще се оправя.

Ели изпълни молбата ѝ, но не посмя да претършува някоя от чантите. Само седна на скамейката до непознатата жена, без да откъсва поглед от нея, замислено хапейки долната си устна.

— Май са забравили да дойдат да ви посрещнат, а? Или пък автобусът ни е дошъл по-рано. И това се случва, макар че по-често автобусите закъсняват. Пристигнах тук, за да се видя с една моя приятелка, но нейният автобус навярно е закъснял... Искате ли чаша чай? Ще седнем до прозореца, оттам веднага ще видим дали ще се появи моята приятелка и мъжът ѝ.

Ели умираше за някакво топло питие. От миналия ден не бе слагала троха в устата си, но от ума ѝ не излизаше предупреждението на Джени: „Отсега нататък на никого да не вярваш!“. Но тази жена не изглеждаше непочтена — добре облечена, на зряла възраст, с посребряла коса и майчинско лице...

— Няма нищо по-хубаво от чаша горещ чай — повтори жената.

— Благодаря ви — смотолеви Ели. — Чаша чай наистина ще ми дойде много добре. — Изпи не една, а две чаши и изяде дебело парче от вкусния ябълков пай, който непознатата жена ѝ предложи с любезна усмивка.

— Сега се чувстваш по-добре, нали?

За пръв път през този ден Ели си позволи да се усмихне.

— Да, много по-добре, много ви благодаря.

— Не зная какво е станало с твоите хора, но вече сме тук от час и половина, а никой не идва да те посрещне. Сигурна ли си, че някой ще те потърси?

Ели се изчерви и поклати глава в знак на отрицание.

— Миличката... — прошепна жената. — Нима никой няма да дойде да те посрещне? Е, кажи ми къде живеят твоите родители и аз ще ти обясня как да стигнеш дотам.

Жената не се изненада, когато смутеното момиче смънка, че няма къде да отиде, понеже никого не познава в Лондон.

— Няма къде да отидеш! О, скъпа моя... само не ми казвай, че си избягала от дома си!

В гласа ѝ не се долавяше упрек, напротив, сега стана още по-състрадателен, толкова нежен и съчувствен, че Ели се поотпусна и се разприказва.

— Не... не е точно така — заекна тя. Кое то всъщност бе чиста истина, защото тя повече нямаше свой дом.

— А къде са родителите ти? Не мислиш ли, че ще се тревожат за теб?

— Майка ми отдавна умря, а баща ми... баща ми ме изостави.

— О, бедното дете... — още по-нежно прошепна непознатата. — Но нямаш ли други роднини? Лели, чичовци или поне баба?

— Нямам. Никого си нямам.

— О, скъпа, толкова съжалявам. — Тя решително тръсна глава. — Тогава е било за добре, че си попаднала тъкмо на мен. Лондон не е място за малки и беззащитни девойчета като теб. Знаем една квартира, много подходяща за теб. Там можеш да останеш колкото си искаш, докато се огледаш и си намериш подходяща работа. Имаш ли нещо против, ако се наложи да споделяш стаята с още три млади и красиви момичета?

— Не! — разгорещено отвърна Ели. Щом тази добродушна и отзивчива жена настоява, тя е готова да споделя стаята си не с три, а с тридесет момичета.

— А как ти е името, скъпа?

— Ели. — Това бе съкращението от истинското ѝ име — Елеонор Джордан, което бе решила да използва отсега нататък, макар че майка ѝ винаги я бе наричала Нел.

— Е, добре, Ели. Струва ми се, че е време да ставаме оттук. Трябва да се качим на още един автобус, но този път от градските. Скоро ще приключи работният ден и всички автобуси ще се натъпчат с пътници.

Тя грабна чантите си и благодари на Ели, когато момичето се наведе да вземе двата куфара. Двете тръгнаха към автобусната спирка. Жената настоя да плати билета на Ели. Пътуването се оказва продължително и Ели попита, озъртайки се с недоумение:

— Къде се намираме?

— В Айслингтън, скъпа, в северната част на Лондон. Моите познати живеят близо до следващата спирка. Те са очарователни, сама ще се убедиш, и веднага ще те харесат. Живеят много заедно и весело, без да обръщат прекалено голямо внимание на досадните трудности, от които се оплакват повечето момичета на твоята възраст.

Когато пристигнаха пред тясната и висока сграда, Ели се намръщи леко — отвън къщата изглеждаше занемарена и отблъскваща. Но жената ѝ кимна да продължи с нея и двете изкачиха с пъхтене три етажа, за да се озоват на таванската площадка. Но апартаментът, в който влязоха, се оказа топъл и светъл, от другите стаи долиташе весела глъч и тракане на чаен сервиз. Ели въздъхна облекчено и се опита да се успокои. Нейната благодетелка отвори една от вратите в преддверието и влезе в голяма стая. Вътре светеше телевизор, а в ъгъла млада жена гладеше яркорозова блуза, на канапето до нея друго момиче, по-младо и доста по-красиво, лакираше дългите си розови нокти — на Ели ѝ заприличаха на нокти на граблива птица, а трето момиче наливаше гореща вода от лъскав чайник.

— Здравсти, Лил! — провикна се тя към жената. — Както винаги, идваш тъкмо навреме. Дори е останал чай в кухнята. А пък тази коя е?

— Това е Ели. Бедното дете, намерих го, съвсем само, на гара Виктория. Няма къде да се приюти, няма семейство, няма роднини. Пристигнала е само с тези дрехи, които са на гърба ѝ, и с малко багаж. Затова съм сигурна, че няма да имате нищо напротив да я приберете при вас за ден-два, колкото да се окопити и да си стъпи на краката. Ели, това е Паула, там на канапето е Синди, а момичето, което глади блузата, се казва Морийн.

Трите съквартирантки я посрещнаха така сърдечно, като че ли бяха три корабкрушенки на самотен остров, на чийто пустинен бряг внезапно се е появила четвъртата им посестрима, оцеляла сред океанските вълни, макар да са я сметнали за отдавна загинала. Весели и приветливи, те я приеха, без да я отрупват с любопитни въпроси, макар че отначало Паула се разтревожи за нещо, но се успокои, когато Ели ѝ обясни, че наистина няма нито един близък не само в Лондон, но и в околностите му.

— Нямаш си никого! Но нали все някой се е грижил за теб досега? — недоверчиво я изгледа Паула.

— Е, имах сестра — срамежливо призна Ели, — но... но тя се разболя и я прибраха в някакъв диспансер.

— О, бедното дете... Ти май наистина никого си нямаш. Е, тогава ще останеш тук, при нас трите. Нали не възразявате, момичета? Ще спиш в стаята на Морийн. Съгласна ли си, Морийн?

— Ами то и без това леглото е двойно — безгрижно отвърна Морийн, — само искам да те попитам дали хъркаш?

— Не, не хъркам, поне така си мисля.

Лил остана за вечеря — Паула донесе голяма тенджерка със спагети по болонски — и докато вечеряха, Ели трябваше да им отговори на десетките ловко зададени въпроси, вмъкнати посред разговора, на всякакви теми. Към девет часа момичетата станаха, за да се преоблекат. Изненадана, Ели ги попита със смаяно изражение на лицето:

— Но вие нощем ли работите?

— Ами че да — лаконично ѝ отговори Синди. — При това без почивка.

— Нощна смяна, така ли?

Те се закискаха и Ели се почувства като пълна глупачка, ала Лил им изшътка и ги изгледа строго.

— Те са заети в развлекателния бизнес, скъпа, за това работят предимно вечер.

— Аха... разбирам... — Това обясняваше всичко. — А ще може ли... как да го кажа... да намерят работа и за мен? Ще науча всичко, което се изисква. Знаете ли, аз много бързо усвоявам уроците.

— Добре, добре, скъпа, ще се погрижим и за теб. Първо да се настаниш, да си починеш, пък после всичко ще се уреди.

Към десет вечерта пристигна Мики Шонъси — представиха го на Ели като „братовчед на Паула“, което всъщност си беше самата истина. Добре облечен, представителен ирландец, с тъмноредена коса и с напевен акцент. Очите му, красиви като на всички ирландци, бяха сини като езерата на Киларней. Той много се заинтересува от Ели. Когато момичетата излязоха, той седна до масата в кухнята, наля си кафе и побъбри с Ели и Лил. Накрая Лил стана и напомни на Мики да я изпрати до дома ѝ — не искала да върви сама по тъмното, при това с тези тежки чанти и куфари, макар да живеела само през няколко преки.

— А ти си легни — майчински я посъветва Лил, докато събираше багажа си. — Момичетата няма да се върнат преди три, дори четири след полунощ. Можеш да заключиш вратата, защото всяка от тях си има ключ.

— Благодаря ви! — отговори разчувстваното момиче и грабна ръката на Лил. — Истинско чудо бе нашата среща. Не знам какво щях да правя, ако не ви бях срещнала.

— Няма нищо, сега се погрижи за себе си. Няма да е много лесно сама да се справиш в град като Лондон. И не забравяй да заключиш вратата след нас.

— Ще се отбия да те видя — обеща ѝ Мики. — Доста често идвам тук.

Ели изми чиниите — нито едно от момичетата не се бе постарало да ги измие, само ги бяха накиснали в мивката, а след това разтреби кухнята. Подреди и спалнята, защото завари куп разхвърляни дрехи, списания, гримове и кремове. Окачи дрехите на закачалките в гардероба — до една крещящо ярки според нейния вкус — и събра бельото. Досега не бе виждала такива черни дамски чорапи — или мрежести, или много тънки и прозрачни. Всички обувки се оказаха с високи токчета. Тя никога не се бе качвала на обувки с високи токчета — баща ѝ мърмореше, че били вредни за ходилата, но сега веднага изпробва един чифт, поразтърпка се из спалнята, но бързо се олюля. Явно не бе свикнала с токчетата и веднага реши, че никога няма да си купи такива неудобни обувки.

Но леглото се случи много удобно, не помнеше друг път да е спала в такова меко и широко легло. Отпусна се, радостна, че този път Джени не се оказа права, като я съветваше никому да не вярва. Нали ако не беше добрата, отзивчива Лил, сега тя нямаше да е в това приятно и топло легло...

Всъщност леглото бе доста омачкано, чаршафите отдавна не бяха прани и гладени, възглавницата — дунапренова, ала тя се почувства в безопасност. Едва се държеше на крака от умора и може би това бе причината да си мисли, че е попаднала едва ли не в рая. Нали, ако Лил не я бе скрила тук, сега можеше да дреме в някой от полицейските участъци като безпризорна. Лил не забрави да я предупреди, че полицаите патрулират из цял Лондон и особено около гарите, за да прибират всички подозрителни новопристигнали.

Ели реши, че може да остане при тези любезни и мили момичета поне докато новите ѝ хазяи я изтърпят, а тя още от утре ще потърси работа и щом събере малко пари, ще се изнесе в самостоятелна квартира. Баща ѝ не се месеше в работите ѝ още откакто тя бе на единадесет, така че защо трябваше сега да мисли за него? Най-важното ще е да си намери работа. Може би сервитьорка или продавачка. От баща си бе запомнила доста медицински термини, така че можеше да постъпи като момиче за всичко дори в някоя аптека. Трябва да се хване с нещо, с което ще може да се справи. Може би няма да е зле да попита Мики — изглеждаше ѝ доста отракан. А защо пък да не си опита късмета в развлекателния бранш, като Морийн, Синди и Паула... Прозя се, намести възглавницата и в този миг се почувства много самотна. Замисли се къде ли е сега сестра ѝ, как би могла да я намери. Зарови лице във възглавницата и сълзите ѝ потекоха. „Ще те намеря, Маргарет, и ние двете отново ще бъдем заедно... Ще те открия, където и да си, ще ти обясня всичко, което се случи с мен, и то така, че да можеш да ме разбереш и оправдаеш...“

Уморена, тя се унесе в сън и когато, към два след полунощ, Морийн се прибра в спалнята, Ели спеше непробудно.

В леглото, в болницата, Ели си спомняше с тъга тези отдавна отминали дни, смаяна от разкритието каква наивна и простодушна глупачка е била, когато за пръв път бе дошла в Лондон. Та тя нищо не е разбирала! Дотогава всичко в живота определяше баща ѝ, макар че в дома ѝ, на Уорик Роуд 17, животът бе доста скучен и еднообразен. Именно там е бил нейният дом, нейният свят, но тя въобще не е подозирала колко различен и жесток е външният свят. Доста скъпо ѝ струваше този урок.

Момичетата и Мики ѝ се струваха като красивия принц, заобиколен от трите добри феи. Водеха я на разходки из града, възкликваха съчувствено, когато тя им се оплакваше от безсърдечния си баща, позволяваха ѝ да изпробва тоалетите им, обаче нито веднъж не ѝ позволиха да облече някоя по-дръзка минипола или да изпробва гримове им.

А животът в бащиния ѝ дом беше еднообразен и човек можеше да умре от скука. Често оставаше сама, защото баща ѝ се

интересуваше само от себе си и не можеше да разбере, че дъщеря му се нуждаеше от повече топлина. Сестра ѝ, Маргарет, също се държеше доста хладно с нея! Самата Ели много я обичаше и дори се стремеше да я защитава от суровия им баща, но Маргарет не откликваше на опитите за сближаване. Всичките съученички на Ели си имаха приятелки, канеха ги на гости, излизаха заедно, само на нея това бе забранено. Баща ѝ винаги заявяваше кисело, че не му е приятно да вижда непознати физиономии в дома си.

С пациентите му положението беше напълно различно, освен това нямаше опасност някой от тях да дойде на гости за вечеря. Ели не можеше да разбере защо хората посещават кабинета на баща ѝ, след като той се държи толкова студено и отчуждено. Как понасяха надутото му самомнение, че той и само той най-добре знае как се лекува всяка болест? Може би хората обичат да изпълняват безпрекословни нареждания, защото така се освобождават от отговорността, особено когато се касае за тяхното здраве.

— Бог ми е свидетел, че маниерите му са направо непоносими! — чу веднъж тя как възкликна някакъв раздразнен пациент. — Студен е като ледник, но пък съветите му нямат цена, а това, в края на краищата, е най-важното, за което ходим при лекарите. Ако не беше толкова добър в професията си, никога нямаше да стъпя в кабинета му!

Ели не разказваше много за недостатъците на баща си, но за останалите обитатели на къщата не след дълго стана ясно, че е била лишавана от елементарна нежност и топлина. Паула, която беше номер едно в екипа на Мики, поразяваше Ели с познанията и осведомеността си. Освен че бе по-умна от другите две момичета, тя привличаше Ели и със способността си да гледа реалистично на живота, да се ограничава неизменно в рамките на възможностите си и да се възползва дори и от най-незначителните си предимства. Така Ели неусетно започна да ѝ подражава — слушаше, наблюдаваше, копираше от нея, като се стараяше това да не бие на очи.

Морийн, номер две в йерархията, имаше добро сърце, но четеше прекалено много жълтите вестници, пълни с плиткоумни съвети и блудкави истории. По характер беше отстъпчива и с нея лесно можеше да се споразумее човек, стига да не се касае за нещо рисковано. За разлика от Паула, Морийн нито веднъж не се опита да се противопостави на Мики, но щедро даряваше Ели със съветите си.

Най-лошото бе, че Морийн се страхуваше прекалено много от Мики. Но образоваността на Ели я караше да я гледа със страхопочитание, защото тя самата бе слабо образована. А пък Синди към никого не се отнасяше с уважение. Животът ѝ бе посветен изцяло на грижите за собственото ѝ благополучие. Веднага щом схвана ролята на Мики в преразпределението на териториите, тя се постара да очертае своя периметър и ревниво бдеше да не бъде изместена от някоя от съквартирантките си. Започна да се прехласва по Мики и оставаше сляпа за недостатъците му. През първите две седмици следеше зорко като ястреб новодошлото момиче, готова да покаже ноктите си, ако Ели се опита да заеме мястото ѝ в леглото на Мики. Успокои се едва когато се увери, че нищо не я заплашва. Оттогава престана да обръща внимание на Ели, считайки я за прекалено наивно и непрактично момиче, което само си е губело време да чете и да учи. Според Синди на едно момиче са му нужни единствено физически данни, за да впрегне в мрежата си някой глупав мъж (тя смяташе, че освен обожавания от нея Мики, всички останали мъже ги бива само за секс и за печелене на пари), който, ако жената си е на мястото, ще ѝ подсигури с всичко необходимо за един сносен живот, така че тя да не е принудена да работи.

От трите момичета само Синди си вършеше работата с въодушевление — за нея сексът бе необходимост, като кислорода, а щедротото заплащане го правеше още по-желан.

Много по-късно, когато си припомняше тези отдавна отминали дни, Ели проумя, че през цялото време всички в квартирата на четвъртия етаж са я тласкали постепенно, обмислено, към нейния упадък, към примирението с мисълта да се присъедини към техния начин на живот.

— Харесваш ли момчетата, мъжете въобще? — случайно я попита Мики една вечер, когато останалите три момичета се приготвяха за „нощната смяна“.

— Никого не познавам. Баща ми казваше, че съм прекалено малка, за да се срещам с момчета.

— Ами тогава защо не излезеш, да се огледаш, да срещнеш някой симпатичен мъж? Не те ли вълнува тази идея?

Ели го погледна и в едрите ѝ сиви очи внезапно се появи сянка на надвисващо прозрение.

— Искаш да кажеш... като Паула, Морийн и Синди, така ли да те разбирам?

„Хм, доста бързо схваща“ — помисли си Мики.

— Ще помисля. — Мики предпазливо отклони въпроса ѝ. — Може би ще успея нещо да ти уредя.

Ели се загледа през прозореца, трескаво обмисляйки дали да го попита за най-важното. След дълга пауза се реши, преглътна сковано и въпросът сякаш неволно се отрони от устните ѝ:

— А плаща ли се добре?

Паула учудено вдигна вежди към Мики и той внимателно огледа стройната фигура на Ели.

— Зависи... зависи на какво ще заложиш.

Ели го погледна в очите и попита:

— За какво намекваш?

Момчетата се спогледаха. Такава безцеремонна откровеност бе нещо необичайно дори и в техните кръгове, където можеха да се чуват какви ли не реплики и оценки. „Може би — помисли си Мики — не е чак толкова неопитна, макар да изглежда неузряла.“

И тогава той ѝ обясни играта. Тя нито се изчерви, нито отвърна погледа си от пронизващите му очи, не показа, че се страхува или отвращава. Накрая Паула не издържа и се намеси:

— Щом баща ти е лекар, сигурно ти е говорил за половия живот?

— Да — сухо и лаконично отвърна Ели.

— Но не ти е разрешавал да го правиш с момчетата, нали? — недоверчиво я попита Синди.

— Не.

— А ти как мислиш... ако се научиш да го правиш, ще можеш ли да доставяш удоволствие на мъжете? — уж неволно подметна Мики.

— Аз... — Ели прехапа устни. — Аз мога поне да опитам.

— С тази твоя външност няма да имаш трудности. Мъжете харесват хубавите момичета като теб и нищо чудно да изкараш доста пари. — Той се спря, остави я да осмисли думите му и продължи: — Защото ние похарчихме много пари за теб, Ели. Храна, квартира, водихме те къде ли не, пътувания, билети и прочие — а онези две лири и половина, с които дойде при нас, не стигат дори веднъж да напълним пазарската кошница. Пресметнах, че само през последната седмица

сме похарчили за теб петдесет пъти повече от твоите две лири и половина.

Ели го изгледа смаяно.

— Нямах представа, че толкова много... — Гласът ѝ се разтрепери.

— Е, ти си ни задължена и това е всичко. — Той погледна към Паула, която веднага схвана подканата и се зае да подклажда огъня.

— Можеш да си върнеш всичко, което си изхарчила, с печалбата само от две-три нощи — обади се тя с престорено равнодушен тон.

Ели се залови за думите ѝ като удавник за сламка.

— Да, това ще уреди всичко между нас, нали?

— Няма проблеми. Тогава ще се отнасяме с теб като равна на нас и освен това ще ти останат пари за харчене... за дрехи, за гримове, за развлечения, за всичките тези неща, които са ти били забранявани от баща ти. Ще живееш като нормално, модерно момиче, а не като Пепеляшка в кухнята.

— Но...

— А ние ще те научим на всичко. Защото за нас отдавна няма тайни, нали, момичета?

— Дори знаем повече, отколкото е необходимо — обади се Синди.

Очите на Ели се разшириха от учудване, в гласа ѝ се прокрадна съмнение:

— Но вярвате ли, че мъжете ще ми плащат добре за сексуални услуги?

— Да.

Настъпи тягостно мълчание. Всички очакваха решението ѝ и от това колебанията в душата на Ели се усилиха още повече. Не можеше повече да се отлага мигът на посвещението ѝ в най-древната професия. Нямахше накъде да бяга — Мики се бе постарал да заварди всички възможни пътища за бягство и спасение. Той очакваше от нея да се залее в сълзи — та тя бе тъй неопитна. Такива момичета, когато се сблъскат с жестокия избор, често устройваха неописуеми сцени. Но тя не пророни дори една сълза. Само сведе поглед към дланите си, нервно кършейки пръсти. Тогава Мики видя как тялото ѝ потръпна в безпомощен жест и тя отчаяно махна с ръка. Жестът можеше да се

тълкува като израз на примирение със съдбата, но след малко Ели изправи глава. Кръвта се бе отдръпнала от лицето ѝ.

— Добре — тихо отрони тя с безцветен глас, сякаш съобщаваше, че е готова да я опаковат в някакъв кашон, за да изпратят в далечно пристанище. — Ще бъде както желаете.

„Каква глупачка съм била! — мислеше си Ели сега, разкъсвана между презрението и съжалението заради безпомощността си. — Те отлично са знаели какво вършат, само аз съм си въобразявала, че решението е зависело от мен.“ Още през първия месец тя навлезе дълбоко в трудния и рискован живот на уличните проститутки и макар да изкара много повече, отколкото дължеше на Мики за онази първа седмица, той продължи да ѝ удържа пари за „неизбежните разноски... за всичките тези дрешки, които съм ти накупил, за фризьорката, за гримове, за квартирата...“.

Струваше ѝ се, че никога няма да успее да му се издължи, докато накрая започна да проумява, че от този капан измъкване няма да има. Бяха я уловили като птичка в клетка. Мики на бърза ръка изостави любезностите и съчувствията, превърна се в коравосърдечен работодател, който не се колебае да прибегва до наказания, ако я улови в някакво прегрешение, като най-тежкото бе да му носи по-малко пари от очакваната сума. Тя откри, че той е пристрастен към кокаина, чиято цена растеше ежеседмично, а това никак не спомагаше да се укротява избухливият му нрав.

Опита се да спести някоя лира, но се оказа много трудно, защото Мики редовно пребъркваше джобовете ѝ. Той лично купуваше презервативи за момичетата си — хвалеше се, че при покупка на едро му излизали доста по-евтино — и така тя успя да скъта съвсем оскъдна сума. Не смееше да рискува с повече, защото Мики знаеше отлично колко би могла да изкара в своя участък и ако му носеше по-малко, нищо хубаво не я очакваше.

Ели не се опита да потърси сестра си, докато не стана на осемнадесет — сега вече не можеха да я заплашват като малолетна с изправителния дом. Още на следващия ден тя позвъни на мисис Робсън, прислужницата в дома на баща ѝ на Уорик Роуд 17, която, без да прекрива строгите правила за поведение, наложени от него, се

опитваше да внася поне малко радост в живота на дъщерите му. Ели излъга за местонахождението, като каза, че живее при кръстницата си, и веднага попита какво става с Маргарет. Рязко прекъсна опитите на мисис Робсън да научи нещо повече за живота на Ели, защото знаеше слабостта на прислужницата към клюкарстването. Ели бе позвънила от телефона на някакъв бар и затова не можеше да води продължителен разговор, но успя да научи най-важното: Маргарет не била в диспансер, а в клиника за душевноболни. Мисис Робсън ѝ съобщи адреса и телефонния номер на клиниката. Ели ѝ благодари и прекъсна връзката, за да се спаси от настойчивите въпроси, после набра номера на клиниката, изчака да повикат лекуващия лекар и узна, че сестра ѝ е физически напълно здрава. Да, позволявали посещения, но след уговорен по телефона час за визитация. Маргарет отново изпаднала в криза и трябвало да я приберат зад стените на клиниката. Когато Ели попита що за криза е преживяла сестра ѝ, лекарят ѝ обясни, че се касае за буйни пристъпи през неопределени интервали от време.

Смаяна, Ели остави слушалката и се отпусна на стола до най-близката маса. Маргарет да буйства! Кротката, плаха, свенлива Маргарет! Не... не... това не е истина. Макар дълбоко в душата си да съзнаваше, че се заблуждава. Нали и тя самата се бе сблъсквала в новата си професия с толкова много хора, кротки и смирени като сестра ѝ, които отчаяно се стремяха към промяна, към някакво вълнуващо, преобразяващо изживяване. Май ще трябва да се прости с мечтата някога да живеят заедно, двете сестри, сами, без деспотичния им баща. Върна се в къщата, без да помни по кои улици е минала, и през следващите дни бе тъй притихнала и сломена, че Мики се изплаши, че се е разболяла. Дори прояви загриженост към нея — нещо доста необичайно за Мики. Един следобед, когато тя въобще не стана от леглото, той дотолкова се разтревожи, че реши да пожертва няколко лири и позволи на Паула да повика лекар, който обяви, че Ели страда от лека форма на депресия.

— Очевидно е живяла прекалено напрегнато. Нека да си почине, може би не ѝ достига сън, за да се възстанови. Наскоро е загубила доста от теглото си.

— Но... да не е пипнала нещо? — любопитства Мики.

— Не, няма нищо телесно, освен слабеенето. Може би е преживяла някакъв шок.

— Шок ли? Какъв шок?

— Научих, че много се е притеснила за съдбата на сестра си — намеси се Паула.

— Е, това обяснява всичко. Почивка, повече сън, силна храна и два пъти дневно от тези витамини. Кажете ѝ да дойде в кабинета ми след две седмици, за да ѝ предпиша още нещо, ако се наложи.

Когато лекарят си замина, Мики попита Паула:

— Какво беше това за сестра ѝ?

— Ели научила, че са я вкарали в някаква психиатрична клиника. Май нямало много надежди, че сестра ѝ ще оздравее.

— Хм, това обяснява всичко... Макар че не може да отсъства прекалено дълго.

„Егоистично копеле!“ — изруга Паула и отиде в стаята ѝ. Завари я заспала в леглото, с хлътнали бузи и сенки под очите, бледа като платно. Придърпа одеялото ѝ и се заслуша в тежкото ѝ дишане. Замисли се колко бе преживяла Ели, откакто попадна в екипа на Мики. „Само Бог знае защо реши да постъпи така — помисли си Паула. — Какво ли не съм видяла, но никога досега не бях попадала на момиче като тази Ели...“

Когато след седмица Ели се съвзе, повече нито веднъж не спомена името на сестра си, но в мрачното ѝ мълчание се спотайваше непоколебима решителност. От останалите единствено Паула забеляза тази промяна в поведението ѝ, но нищо не каза на Мики и на другите момичета.

„Безкрайно съм задължена на Паула — повтаряше си Ели, докато плахо се наместваше, за да облекчи болката от счупените си ребра. — Но най-важното е, че сега съм свободна!“ Затвори очи и усети как стаята около нея заплува в унеса на болезнените спомени. Две и половина години робия, безкрайна върволица от мъже, без да запомни нито едно лице... „Не, това повече никога няма да се повтори! Каквото и да ми струва, ще се измъкна от тази дяволска клопка! И поне две седмици с нищо няма да се занимавам. Та кога за последен път съм имала почивка?“ — припомни си тя. Баща ѝ не одобряваше безделието, за него това бе проява на ненужна и вредна екстравагантност. Това я подсети за нещо. Бавно се надигна и протегна ръка към чантата си.

Зарови с ръка в джоба на чантата, където бе оставила две банкноти по двадесет лири. Парите си бяха нейни, а не на Мики. Може да си купи някое списание или шоколад. На душата ѝ олекна, когато пръстите ѝ докоснаха банкнотите. А когато оздравее напълно, ще печели само за себе си. Повече няма да позволи на нито един мъж да заграбва парите ѝ, които печелеше с толкова унижения и рискове. „Никога!“ — закле се Ели. Защото нямаше да забрави жестоките уроци на Мики Шонъси. Закани се също, че за нищо на света няма да се лишава през нощта от благословената ласка на съня, а през деня ще яде, и то само най-доброто, дори и по четири пъти на ден. Най-хубавото в цялата история бе това, че Мики не подозираше къде се е скрила. Вярваше, че Паула няма да я предаде, нито пък Морийн. Опасно бе само със Синди, но тя също не знаеше скривалището ѝ. Значи е приключено с този най-мрачен, непоносимо тежък период от живота ѝ. И повече никога, никога няма да се повтори. Решена бе да избира сама какво ще предприема, без ничия намеса. Защото само тя има право да разполага с живота си. Сега най-важното бе да реши с какво ще се заеме оттук нататък.

ГЛАВА ТРЕТА

Елизабет Уоринг пристигна на летището Хийтроу в Лондон с вечерния полет на конкорда и взе такси до центъра на града. Ръмеше леко и нощният въздух бе влажен, но ободряващ. Тя потръпна и се загърна в самуреното си палто. Въздъхна радостно, когато се прибра у дома и затвори външната врата зад гърба си. Още си спомняше как агентът по недвижими имоти ѝ бе описвал къщата като „истинско бижу“, но всъщност беше ремонтирана странноприемница. Добре, че Лулу, нейната мургава камериерка от Карибските острови, се бе досетила да пусне централното отопление на максимална степен.

Остави чантата си в преддверието и отиде във всекидневната, за да провери съобщенията, записани от телефонния секретар по време на нейното отсъствие. Сред многото съобщения откри две от свои клиенти, които очакваха пътуване до Лондон в близките десетина дни и се надяваха да прекарат приятно времето си с нея. Единият бе доста щедър тексаски богаташ, а другият — не по-малко богат австралийски магнат. Елизабет се усмихна радостно и веднага им позвъни, за да потвърди ангажиментите.

Но последното позвъняване бе по-особено — оказа се, че е от нейния отдавнашен приятел Филип Фолкнър.

— Нали още не си преминала към лоното на вегетарианците? — весело заговори кадифеният му баритон. — Надявам се, като се върнеш в Лондон, да приемеш една скромна покана от стар приятел за тиха, интимна вечеря. Копнея да чуя най-новите ти истории, защото може да се окаже, че както е тръгнало, пред мен ще се отворят вратите само на твоя дом. Позвъни ми веднага щом се прибереш от Щатите. Умирам от нетърпение да науча всичко, което става с теб. Доскоро.

Останалите съобщения бяха скучни и делнични — напомняне от зъболекаря ѝ за предстоящия преглед, подобно обаждане от очния лекар за нейните контактни лещи, трето позвъняване от магазина за химическо чистене — много съжалявали, но не били в състояние да отстранят петното от черната ѝ рокля от копринен шифон въпреки многократните проби. Може би, ако им подсказе от какво се е

получило това петно... Елизабет съблече бежовия костюм от жарсе и наметна любимия си пенъоар от тъмночервено кадифе, обу пантофките си и отиде в кухнята, за да приготви от любимия си чай „Ърл Грей“. Върна се във всекидневната и се настани зад писалището, отключи средното чекмедже и извади папка от червена кожа, от онези, каквито използваша счетоводителите. Погледът ѝ набързо се спусна по колонките с цифри: червени — отляво за разходите и черни — отдясно за приходите — след което се вторачи в сбора под най-долната черта. Още пресмяташе какви промени би могла да очаква в баланса си през идния месец, когато телефонът прекъсна заниманието ѝ. Грабна слушалката и радостно извика:

— Папа! Такава изненада! Не очаквах, че тъкмо днес ще ме зарадваш! Казвай по-бързо какво става с теб.

— Обаждам ти се, защото няма на кого да се оплача, освен на теб — сърдито заговори баща ѝ със стегнатия си маниер на висш офицер. — Толкова отдавна не сме се виждали! Мога да се отбия при теб за предстоящия уикенд. Ще тръгна в петък, затова ще трябва някъде да пренощувам, а това не е разрешено в моя клуб и ще пренощувам при теб. Нали не възразяваш?

— Разбира се, че не... — Елизабет винаги можеше да промени плановете си, щом пристига баща ѝ — събитие, което се случваше доста рядко. — Ще си прекараме чудесно, както през онези наши уикенди в миналото: без гости, без официалности, само двамата на масата пред традиционното неделно меню.

— Добре... но има нещо ново. Може да ми се наложи да помъкна със себе си и добрия стар Тигър. И той е остарял като мен, горкичкия, а няма да е много любезно от моя страна, ако го оставя на грижите на Мерсер.

Мерсер беше ординарецът на генерала, който винаги бе ненавиждал кучетата от всички породи. От своя страна Тигър се отплащаше на Мерсер със същата неприязън или както се казва „чувствата им бяха взаимни“, затова ординарецът и кучето в никакъв случай не биваше да остават сами.

— Добре, но ще го оставим да спи в кухнята — предупреди го Елизабет. — Няма да го пусна нито в спалните, нито във всекидневната, защото ръси косми навсякъде. Не искам да карам моята Лулу да чисти след него цяла седмица!

— Добре, ще се погрижим за това — уморено въздъхна генералът, което за Лиз означаваше, че може да избегне срещата с Тигър.

— Искаш ли да те посрещна на гарата?

— Ще бъде чудесно, ако те видя на перона. Реших да дам отпуск на Мерсер за този уикенд, защото искам и той да посети дъщеря си.

— С кой влак пристигаш?

— Тръгвам в три и петнадесет, а ще пристигна на гара Падингтън в пет без четвърт. Ще успееш ли?

— Дори ще бъда там преди теб!

Баща ѝ изсумтя недоверчиво и издаде звук, наподобяващ кучешки лай, но всъщност така звучеше смехът му по телефона.

— Но после да не искаш да ти купувам балони за благодарност, че си ме посрещнала?

Елизабет се засмя, доволна, че застаряващият ѝ баща все още не е изгубил окончателно чувството си за хумор.

— Е, папа, тогава до петък.

Но баща ѝ искаше още да си поговорят.

— Имаш ли някакви вести от брат си?

— За последен път ми писа преди месец и половина.

— Аз пък не съм получил нито ред от него вече повече от половин година. Може ли да е толкова зает, или само се преструва?

— Наистина има много работа. Сам знаеш, че не им е леко на адвокатите на държавна служба. По цял ден търчат из канцеларии, министерства и съдилища.

— Знам само това, което пишат във вестниците — недоволно промърмори баща ѝ, но прозвуча по-скоро като опит за оправдание. Елизабет отлично познаваше как се променя настроението му, особено когато се засягаха семейни въпроси. И в този миг си спомни, че следващата седмица е годишнината от смъртта на майка ѝ.

— Кажу какво искаш да направя за теб? Няма да пожаля нито пари, нито време, за да те зарадвам, папа. Дори ще се опитам да го довлека на нашата семейна вечеря в събота.

— Няма да е зле. — Баща ѝ се опита да заговори рязко и сухо, като офицер пред строя, но не му се удаде да я заблуди. Прекалено добре го познаваше, за да се хване на тази клопка.

— Но не разчитай много на това — предупреди го Елизабет. — Знаеш, че календарът му е гъсто изписан с часовете за предстоящите срещи.

Баща ѝ отново изсумтя недоволно.

— Моля те, папа, не му се сърди. Забрави ли, че с нетърпение очаква да получи назначение като съдия?

— Добре. Тогава ще ме спасява от глобите за паркиране. Омръзна ми да ме глобяват всяка седмица като някакъв жалък емигрант.

— Папа, прощавай, но имам още много работа. — Днес Елизабет нямаше настроение да слуша поредната бащинска лекция за доброто старо време.

— Е, да, разбирам. — Гласът му прозвуча така, че тя се почувства виновна и лекомислено реши да смени темата, като му обеща, че ще го зарадва в събота с любимото ястие, обилно подправено с къри. — И то по твоята рецепта, папа — завърши тя.

— Сега пък и това ли трябва да изтърпя! Вече никой не може добре да приготвя месо с къри. Онзи ден Мерсер ми спомена, че всички сегашни готвачи са пълни некадърници. Всъщност цялата работа е в това, че той не обича тази подправка, нали не харесва нищо индийско...

— Е, до петък — прекъсна го Елизабет, постави слушалката и стана от стола. — О, господи — сепна се тя, — какво още трябваше да свърша днес? — И в този миг импулсивно взе решение, върна се при телефона и набра добре познатия номер.

— Гласът ти ми прозвуча доста унило, не мога ли сега да ти помогна да се отървеш от това кисело настроение? — попита тя, когато отсреща се обади Филип.

— Наистина никак не ми беше весело без теб. Защо никога не ме каниш да те придружавам в твоите разходки извън града, та дори и извън страната? Можеше да запазиш две места в самолета, в салона за първа класа, а пък аз щях да поема разноските за хотела.

— Ако си въобразяваш, че съм готова да изгубя един от дългогодишните си клиенти само защото един от най-старите ми приятели скучае и се чуди с какво да се залови...

— Защо ми се струва, че се опитваш, и то напразно, да се пребориш с желанието си да се срещнеш с мен още сега? — закачливо

подметна Филип.

— О, скъпи! Нека да не започваме отново! Не си чак толкова самотен, нали?

— Напротив! Всички ме изоставиха и се усещам като захвърлена стара вещ.

— Горкият Филип! Слушай какво ми хрумна. Защо не прескочиш до мен на вечеря, в събота? Ще можеш да поплачеш на рамото ми.

— Не, скъпа, дори сълзи не ми останаха. Но пък ми останаха две бутилки от любимото ти шампанско, „Жеври-Шамбертин“. Толкова е хубаво, че наистина ти иде да се разплачеш!

— Но вземи само една бутилка, защото очаквам папа в събота.

След кратка пауза Филип изруга в слушалката:

— Ах, ти, пакостнице! Защо не ме предупреди по-рано?

— Не мога да му откажа това, Филип, точно сега никак не е удобно — утешително подхвана Лиз.

— Така ли? И защо, ако смея да попитам? — Филип Фолкнър умееше, както никой друг, да долавя и най-слабите признаци за влошаване на настроението ѝ, дори и да се намираше на другия край на света.

— Е, това не е тема за разговор по телефона.

— Значи съм познал, че нещо се е случило с теб!

— Да, и ти ще бъдеш единственият, който ще го узнае.

— Добра или лоша е новината?

— Сега нищо няма да ти кажа, както няма да ти го кажа в присъствието на баща ми. Ще ти обясня по-късно, но при условие че с нищо не се издадеш пред баща ми. Ще се опитам да доведа и брат си на вечерята.

— Нима? Доколкото съм осведомен, напоследък той води доста напрегнат светски живот и всяка вечер е ангажиран, поне за месец напред.

Елизабет се разсмя, Филип винаги съумяваше да я изтръгне от меланхолията и отчаянието. Може би защото бе така погълнат от собствената си личност и на всичкото отгоре шокиращо циничен, но едновременно с това никой не можеше да ѝ даде по-хладнокръвен и по-разумен съвет от него. Освен това винаги ставаше много весело, когато той и брат ѝ се озоваваха на масата заедно. Брат ѝ никак не бе доволен от приятелството ѝ с Филип, защото му бе сърбал попарата

като ученик от по-малък клас в Итън. Елизабет също се дразнеше от някои странности на Филип Фолкнър — може ли един мъж да обръща толкова голямо внимание на жилетките си, на гримирането, на цигарето си?

— Филип Фолкнър е изостанал от модата поне с четиридесет години — лаконично го бе охарактеризирал брат ѝ преди време. — Той си въобразява, че може да се облича като някое денди от времето след Първата световна война, но още не е решил на кого да подражава. Кой разумен мъж ще се държи като него?

Но Елизабет бе харесала Филип от пръв поглед — той я очарова с умението си да се наслаждава на живота, гледаше на всичко с лекота и снизходителност, като че ли светът бе в краката му, понякога с насмешка, но редувана с пристъпи на философска отчужденост, и безпогрешно се събираше само с такива като него — „надушват се като краставите магарета“, презрително коментираше брат ѝ. Филип нямаше никакви амбиции, за разлика от десетките мъже, с които Лиз се бе сблъсквала, и може в това да бе тайната, че тя и досега не бе срещнала по-приятен компаньон от него. Нищо чудно на това да се дължеше и странният факт, че си остана най-запазен от връстниците си. Когато бе по-млад, не едно и две женски сърца бяха разбити от пагубното влияние на обаянието му, макар и примесено с доста женствени елементи. Неотразимият му чар бе неговото най-силно оръжие и същевременно неговата зла орис. Ала красотата му бе започнала да увяхва, въпреки че полагаше сериозни усилия да се бори с неумолимия ход на времето... но поне се стремеше да живее така, както вярваше, че заслужава да живее един безупречен джентълмен. Това му вдъхваше сила и увереност да понася промените на света около него и да си остава все така приятен и очарователен.

Именно от него Елизабет научи как да се справя с трудностите, без да слиза усмивката от лицето ѝ. Тъкмо сега се нуждаеше от мобилизация, защото не искаше да разтревожи до смърт баща си и брат си с мрачната диагноза, която бе донесла от Ню Йорк. Пък и те нямаха да я разберат така добре, както Филип, и не подозираха, че тя всъщност е една скъпо платена проститутка. Баща ѝ си мислеше, че Елизабет живее с издръжката след развода си с Майлс Кокс-Уоринг (Елизабет реши да махне досадното Кокс от името си, защото означаваше на латински „бедро“ и можеше да събуди насмешливи

асоциации сред по-образованите ѝ клиенти). А брат ѝ си въобразяваше, че тя все още се занимава с връзките с обществеността и медиите. Освен това той бе толкова зает с издигането си, че нито веднъж не си зададе въпроса защо не знае служебния телефон и адрес на компанията, към която работи сестра му.

Филип бе нейният учител по стил и обноски, пак той ѝ помогна да започне като скъпоплатена куртизанка, като я запозна с богати и изискани мъже. А тя, на свой ред, следеше за всеки слух, пуснат по адрес на Филип, и при всяка от срещите им двамата се заливаха от смях, удивени от тъпотата, суетата и алчността на членовете на светското общество. Освен това Филип, който бе по-стар от нея и много по-обигран, ѝ бе много полезен с обширните си познания. И той, и тя, произлизаха от един и същи социален слой: родът на Филип бе много древен, докато Елизабет можеше да проследи прадедите си до крал Хенри VIII. Баща ѝ се пенсионира като бригаден генерал от кавалерията, а майка ѝ бе най-малката дъщеря на дванадесети поред барон, чийто земи постепенно са били разпродавани, парцел по парцел, а парите — изхарчени. Харвил, родът на баща ѝ, все още владееше къщата, която предшествениците им бяха обитавали през последните триста години, но имението на дядо ѝ по майчина линия бе съвсем занемарено след продажбата на земите около него. Парите от наследството едва стигнаха, за да изпратят брат ѝ в Итън и след това в Кеймбридж. Елизабет се омъжи, когато бе на двадесет и една, за богатия и благопристоен Майлс Кокс-Уоринг — симпатичен на пръв поглед, но всъщност отегчителен и склонен към напълняване. Ала през 1954 г. от всяка девойка се очакваше да сключи почтен и изгоден брак колкото бе възможно по-скоро, затова всички завиждаха на Елизабет Уоринг за бляскавата сватбена церемония в църквата „Сейнт Маргарет“, в Уестминстър, щедро платена от младоженеца. Всичко беше както се изискваше според строгите традиции, включително великолепия снежнобял булчински воал, шестте шаферки в рокли от тафта и пищния сватбен банкет в Дорчестър.

Но още през първата брачна нощ тя изпита горчивината от прибързания си избор — половите сношения с Майлс се оказаха дотолкова разочароващи, че тя реши още от следващата нощ да поиска отделни спални. Две години по-късно избяга от дома си с един млад французин, учител по ски, който успя да я научи как люби истинският

мъж. Съпругът ѝ, подтикван от майка си, се реши на постъпка, доста смела за края на петдесетте години — заведе дело за развод, като цитира името на любовника ѝ, ала Елизабет, след като размисли и си припомни някои странности в поведението на Майлс, го заплаши, че ще го изобличи като хомосексуалист. Той на бърза ръка изтегли документите за развода, предпочитайки да го обвинят в най-стандартна изневяра — за целта намери някаква проститутка, завлече я в хотела в Уортинг и така неимоверно облекчи развода им, но бе забравил да съобрази, че брат ѝ, със своите връзки във всички съдилища, ще успее да уреди нечувано щедро обезщетение за поруганата чест на сестра си.

Най-добрите години за нея бяха шестдесетте. Живееше само за да се наслаждава на всеки миг, преследваше неуморно насладите, след като се бе убедила, че не е редно да се изпълва с презрение към секса само заради разочарованията от нощите си с Майлс Кокс-Уоринг. Случваше се и с други мъже да остане незадоволена, ала винаги успяваше да си намери партньор по свой вкус. С открито сърце, с радостна усмивка посрещаше всеки следващ ден, уверена, че я очакват нови приключения, харесваше всичко и всички около себе си, но без да се влюбва истински, докато най-после, през лятото на 1963 година не срещна Хосе-Луис де Сантос на игрището за поло в гвардейския клуб. Това бе една от онези прищевки на съдбата, от които винаги губим дъха си. Тя винаги бе харесвала мъжете и обожаваше ласките им, но досега нито веднъж не се бе влюбвала така страстно — още не я бе докоснал, а тя вече боготвореше земята, по която той стъпваше. Никой не можа да разбере какво чак толкова откри тя в този професионален играч на поло, с крака, леко изкривени от непрекъснатото стоене на седлото, който твърдеше, че е аржентинец и говореше испански с напълно неразбираем акцент, какъвто е бил на мода в Испания може би през XVIII век. Претендираще да е аристократ и за целта сам бе прибавил благородната частица „де“ в името си, но всъщност той бе роден като гаучо — поради това яздеше превъзходно и бе ненадминат в играта на поло. Но в същото време се славеше като съвършен лъжец и страстен ухажор, особено към по-богатите и по-издигнатите в обществото жени. Носеха се слухове, че бил несравним любовник. За Лиз Уоринг, вече преживяла десетки леки флиртове, срещата с него се оказа съдбоносна — оттогава насетне тя не погледна друг мъж.

Той ѝ причини адски страдания. Не спазваше никакви обещания, не връщаше заемите си, изневеряваше ѝ безброй пъти, без да обръща внимание на плачовете ѝ.

Но тя явно си бе изгубила ума по него. Родителите ѝ смаяно вдигаха рамене, брат ѝ не можа да повярва, когато узна за безразсъдното ѝ опиянение.

— За бога, Лиз, този тип е измет и нищо повече! Всички го знаят, само ти си ослепяла и оглушала. Не разбираш ли, че той е само едно жиголо? Готов е да се продаде на всяка развратница, която ще вдигне залога, и след като се разделиш с последния си грош, той няма да те погледне повече. Та той те използва, при това по най-безсрамен начин! Ти си му позволила да се намъкне в къщата, която Майлс купи за теб, при това съм готов да се обзаложа, че никакъв наем не плаща, освен това ти го хранутиш и обличаш. Нима нямаш капчица достойнство?

— Предпочитам да имам него.

Той отчаяно разпери ръце и се втурна навън. Напусна красивата къща на Кадоган скуеър, която според клаузите на делото за развод оставаше на нея, но само след два месеца Лиз я продаде, за да плати комарджийските дългове на Хосе-Луис. Майка ѝ получи сърдечен удар и никога не успя да се възстанови напълно. Когато тя умря, бащата на Лиз горчиво укори дъщеря си като егоистична и жестока, интересуваща се само от своя любовник, от „онзи женкар и прахосник“. Но след пет години отношенията между Лиз и Хосе-Луис се влошиха до неузнаваемост. Една нощ той закъсня повече от обичайното, а щом се прибра, веднага ѝ заяви, че я напуска, за да върне в Южна Америка. Няма друг изход, защото изгубил огромна сума на карти, а съперникът му бил от онези мрачни типове, които не прощават, ако някой се опита да ги измами.

— Ако остана тук, с мен е свършено. Нямам друг изход... — Млъкна, погледна я набързо и продължи: — Е... има някаква надежда да се измъкна, ала всичко зависи от теб.

— Какво мога да направя? Знаеш, скъпи, че за теб съм готова на всичко! — Мисълта, че го губи, изглежда, още не бе стигнала до съзнанието ѝ, защото добави: — Ако си решил да се върнеш в Аржентина, аз ще дойда с теб. Може би ще си намеря някаква работа.

— Не. Не мога да те накарам да се лишиш от семейството си, от приятелите си...

— Никой в моето семейство вече не желае да разговаря с мен. А приятели... да, освен Филип, нямам си никого. Така е, откакто сме заедно, любими, и то само защото аз го пожелах.

— Но ти никога не си била в Аржентина. Никак не искам да се връщам там, но ако се наложи, предпочитам да съм сам. — Замисли се и след малко продължи: — Ако се наложи... Ти, само ти можеш да ме спасиш.

— Но как? Вече привършвам парите... продадох всичко, което си струваше. Какво, по дяволите, трябва да направя, за да намеря тези проклетите пари?

Той се обърна към нея и за пръв път схвана какво я бе смущавало в израза на лицето му още от първата им среща — странната безизразност, сякаш зад това гладко лице нямаше душа и никога не е имало. В следващия миг тя се досети — искаше от нея да продава тялото си. Но го попита, за да е напълно уверена в кошмарното си предположение.

— Какво още мога да продам? — прошепна тя.

— Не да продаваш... — сърдито ѝ се сопна той. — Предпочитам да говорим с какво може да се търгува.

— Какво да се изтъргува? — машинално повтори Лиз, пронизвана от най-жестоката и безмилостна болка, която някога бе изпитвала. „Кажки го! — мислено му заповяда вцепенената жена. — Ще те накарам да го кажеш, копеле проклето! Ще ги кажеш тези думи или аз ще призная, че съм полудяла!“ Усети колебанието му и от облекчение ѝ притъмня пред очите. „Няма да го каже! — щастливо си каза тя. — Не може да се реши, защото това не е за казване. Защото ме обича, още ме обича!“

— Той ще изгори разписката за дълговете ми, ако прекараш нощта с него.

От тези думи Елизабет се вкамени.

— Така ли! Значи говорим чисто и просто за едно по-скъпичко изчукване, така ли? — изкрещя тя. — Значи е от ония с тлъстите пачки в джобовете. Колко му дължиш?

Хосе-Луис промърмори нещо неясно.

— Не чух! Колко, повтарям, колко?

— Десет хиляди лири. — Сега бе негов ред да настръхне, готов да се развика в безпомощна ярост. О, колко добре познаваше тя

всичките му номера, колко дълго се бе оставяла да я омайва с тях! „Защо — мълком крещеше тя, — защо, господи, защо?“

— Той сигурно счита, че аз заслужавам тази цена. Да не си ме похвалил пред него?

— Той просто те намира за изключително привлекателна.

— Това важи за още много мъже. Но никога не съм срещала кандидат да ми плати десет хиляди лири за една-едничка нощ. По-добре ми кажи името му. Не бих се продала на сляпо дори и за тази внушителна сума.

Той ѝ каза името му, тихо, почти колебливо, сякаш се опасяваше, че някой ги подслушва.

— О, да, той наистина е страхотно богат... с този нефт как няма да е богат. Че какво са десет хиляди лири за мъж като него, след като наскоро плати почти цял милион за някакъв кон?

Хосе-Луис потръпна, сви рамене, но отново стана нетърпелив, а тя, гледайки го вече с други очи, разбра, че той въобще не се е съмнявал, че ще успее да я убеди. Сделката с тялото ѝ вероятно дори е била уредена още там, върху зеленото сукно на масата, при това идеята не е била на онзи шейх, тъпкан с петродолари, а на нейния любим. „Исусе Христе! Любов ли? Как съм могла да обичам този негодник, този боклук? Брат ми се оказа прав, но аз не посмях... или не исках да му повярвам. И сега, какво да правя? Защото повече няма да мога да го понасям. Изгубих най-хубавите си години заради него, похарчих всичките си пари, скъсах с приятелите си, с най-близките си хора...“ Искаше да скочи и да го халоса в лицето, искаше да одере тези очи, да разкъса гладката му мургава кожа, да види как ще рукне кръвта му. Но не, това бе невъзможно — кръвта му бе прекалено студена, за да покапе от раните му. Но странно, когато заговори, гласът ѝ звучеше спокойно:

— Би ли ми обяснил подробностите около тази малка сделка?

— Ще отидеш... аз ще те заведа... в къщата му в Болтънс. Ти ще останеш там, а аз ще си тръгна с чека.

— Не! — хладно го отрязва Лиз, изпълнена с ледена решителност. — Ще отида сама, без теб. И никакви чекове. Искам ги кеш. Да се броят на приносителя, нали така се казва? Аз съм тази, която ще изработи тези пари или поне се предполага, че ще си ги заслужи.

Искам да ги видя, да ги пийна, да ги поддържа в ръката си, преди да ти ги донеса.

Той се намръщи.

— Или ще бъде моето, или се оправяй сам! — Този път повиши тон, заговори необичайно рязко, но може би най-лошото бе, че той веднага склони и отстъпи. „Нима съм била способна да говоря с такъв властен тон!“ — учуди се тя и сподави смеха си, защото усещаше, че ако сега се разсмее, ще последва ужасен пристъп на истерия.

В гърдите ѝ се надигна такова отвращение към него, че сама се изплаши от промяната. Ала ѝ прилоша от презрението, което изпитваше към самата себе си. „Бях чувала за хора, готови да продадат родната си майка за чаша уиски, но той е първият мъж, който се кани да продаде жената, на която се е клел в любов, и то заради дълг на покер!“ Тази изгаряща мисъл се запечата в главата ѝ като жигосана.

След една седмица дълга черна лимузина спря пред хотел „Кремърн Гардънс“, където бяха отседнали, и Елизабет се настани сама на задната седалка, а шофьорът подкара към Болтънс. Върна се точно след час и щом се показа на прага, Хосе-Луис нетърпеливо подскочи.

— Е, как мина?

— О, добре, даже много добре. Той е очарователен мъж, и при това доста надарен.

Стори ѝ се, че усмивката му помръкна, но се оказа, че е било само за миг — в очите му проблесна зле прикритата алчност.

Елизабет метна палтото си на канапето.

— Ще се срещна отново с него. Следващата седмица, за по-малка такса, разбира се. Ти не си способен да поставяш по-скромни изисквания при заплащането, а с такъв приказно богат арабски шейх това създава доста лошо впечатление. И защо ме излъга, че ставало дума за дълг от игра на покер? — Говореше бавно и апатично, изглеждаше напълно спокойна, дори равнодушна и примирена. — Ти сам си ме предложил на него, това е цялата истина. Забелязал си, че той ме е харесал, и си решил да извлечеш по-тлъста печалба.

Тя се завъртя на токетата си и опънатата ѝ ръка неочаквано се стовари върху лицето му с такава сила, че плесникът ѝ изплющя като удар с камшик. Аржентинецът политна назад и се стовари върху

шезлонга зад гърба му. Върху зачервеното му от удара лице се появи израз на пълна изненада.

Тя се приближи към шезлонга и се наведе над него с гневно лице и пламтящ поглед.

— Ти, алчно, егоистично копеле! Ти си въобразяваш, че можеш да играеш ролята на сводник и да си пълниш джобовете, така ли е? — Засмя се горчиво. — Не и за моя сметка! Ако реша да печеля пари като проститутка, тези пари ще бъдат мои и само мои! Ето ги, тези проклетни пари! — Размаха пред лицето му пачката с банкноти. — Аз ги спечелих, а не ти! Никой мъж няма да пипне парите, които ще спечеля с пот на челото си или с разтваряне на краката! Ти си само един мръсен парцал и нищо повече! Вън от къщата ми! — Той скочи на крака и вдигна ръка, за да я удари. — Стой! Не се опитвай да ме докоснеш! Филип!

Вратата се отвори и влезе Филип Фолкнър заедно с още един млад мъж с атлетическа фигура.

— Вън! — изкрещя Елизабет на доскорошния си любовник така рязко, че той изтръпна от страх. — Вън от моя дом, вън от моя живот! Само една дума... само една дума да си отронил по мой адрес и ще изпратя в полицията сведенията за историята между теб и онази седемнадесетгодишна дъщеря на един от най-прочутите английски лордове. Ясно ли ти е какво ще ти се случи след това?

Черните му очи проблеснаха яростно и с див поглед огледаха двамата мъже, застанали зад гърба ѝ. Обсипа я с невъзможни за разбиране испански ругатни, но страхливо отстъпи назад, докато накрая се добра до страничната врата и хукна надолу по стълбите, прескачайки по две стъпала наведнъж.

— Чудесно се справи! — изръкопляска Филип. — Обзалагам се, че няма да забрави този добър урок!

Ала Елизабет се свлече в шезлонга, закри лицето си с ръце и избухна в неудържим плач.

— Моля те, Лиз, недей да плачеш... стига, Лиз... Мислех, че вече никога няма да те видя обляна в сълзи.

— И аз така си мислех, но се оказа, че съм се лъгала... Какво щях да правя, ако не бях споделила с теб за този отвратителен сводник? Ами за Лусинда Коулпорт?

— Стига, Лиз, умолявам те, спри да плачеш! Моля те... измокри този великолепен костюм, ето... почакай, ето, вземи моята кърпичка. Робин, дали да й налеем една чаша бренди?

— Не, не си мисли, че плача за него — изхлипа Лиз и избърса очите си. — Глупости, за него не ми е жал! Плача за своя погубен живот, за това, че съм била глупава, лекомислена и безгрижна. Колко хора ми повтаряха, че той е негодник, но нито веднъж не ги изслушах докрай. И ти ми го каза, и папа, и брат ми...

— Струва ми се, че си изпаднала в криза, но това е съвсем естествено, когато се разочароваш от любимия човек. Зная какво ти е, защото и аз съм го преживял, при това неведнъж. Разбирам те, помня как и аз бях заслепен, знам какво означава да изпаднеш в плен на сляпото обожание. Всеки от нас трябва да го преживее поне по веднъж, иначе не може да твърди, че е живял истински.

— Никога, никога няма да позволя да се повтори това, никога!

— Ех, Лиз, тепърва ще поумнеееш — снизходително прошепна Филип и я погали по главата.

— Не! Стигат ми житейските уроци! Знаеш ли колко изкарах тази вечер? Няма да повярваш! Десет хиляди лири стерлинги! — Лиз се изсмя горчиво. — И ще ти кажа още нещо. Оказа се, че се забавлявах през цялото време. Бях превъзходна в леглото, дяволски добра! Заех се със задачата си с жар и съм сигурна, че и той е останал доволен. — Исмя се още веднъж. — Защото ми даде бакшиш. Виж... — Зад тлъстата пачка се показва още една, но по-тънка. — Още хиляда лири!

— Не съм и очаквал, че струваш по-малко — вежливо кимна Филип.

— Това ме задоволява напълно, защото ми компенсира част от разходите за... за онова...

— Да, разбирам за какво намекваш.

— ... така че ще мога да си платя дълговете, обаче тези тук... — Тя му подаде по-тънката пачка. — ... са за теб. Много съм ти задължена, Филип. Но на проклетото аржентинско копеле никога няма да му простя! Не подозирах, че се занимава и със сводничество. Отначало повярвах, че наистина е изгубил парите на покер.

— Едва ли. Той никога не е искрен. — Филип кимна, когато видя изненадата, изписана на лицето ѝ. — Да, повярвай ми, не се шегувам.

След като изхарчи твоите пари, той се е замислил откъде да спечели още и се е досетил, че може да се опита да изнуди стария Хю Коулпорт.

— Тя наистина ли е забременяла?

— Опасявам се, че е бременна. Според слуховете сър Коулпорт грабнал камшика и здравата напердашил този аржентински гаучо, защото е имал дързостта да заяви, че ако му се плати по-щедро, ще се погрижи да възстанови неопетненото ѝ име. Както е тръгнало, има изгледи да го изгонят отвсякъде.

Филип говореше с тон на човек, напълно доволен от себе си, особено след като неочаквано получи хиляда лири стерлинги.

— Ще приема този подарък, защото сега нямам право да бъда претенциозен, още повече че донякъде и аз имам принос за спечелването им. Сега и двамата сме ангажирани в сферата на услугите, но ти — с тялото си, а аз — с полезни сведения и съвети. — Погледите им се кръстосаха. — Да... мога да ти намирам изискани и надеждни обожатели...

— Клиенти, нали това имаш предвид?

— Е, добре, нека да бъдат клиенти. При комисионна за запознанството... да кажем, десет процента?

— Съгласна съм!

Стиснаха си ръцете, както е прието при всяка сделка.

— Ето, видя ли, скъпи? — обърна се Филип към красивия млад мъж зад него, който досега не успя да се намеси в разговора. — Ето какво се получава, когато някой осъзнае възможностите си. — Не е зле да запомниш този урок: никога не отхвърляй лекомислено предложенията, с които ще те отрупат хората, защото не знаеш дали после няма да съжаляваш.

Лиз, потънала в мисли, внезапно тръсна глава и вдигна очи към Филип:

— Какво ще кажеш за една дузина? Имам предвид само десетина клиенти, не повече. Ще ги посещавам по домовете им, за да не се налага да пръскам много пари за обзавеждане. Толкова много похарчих досега за тази къща, но мебелировката все още не е каквато би трябвало да бъде за една...

— Робин, скъпи, не зле да се оттеглиш. Събра ти се прекалено много за млад и невинен мъж като теб. Не е нужно всичко да знаеш.

По-добре слез долу и ме почакай в колата. Няма да се бавя. — Изпрати му въздушна целувка. — Ще се наложи да се погрижа, и за него... — Обърна се към Лиз и въздъхна. — Той е толкова очарователен... — Сви рамене и продължи с делови тон. — А сега да поговорим за твоята бъдеща дейност...

Лиз се сепна. Трябваше да се върне от спомените си в настоящото, защото чу последните думи на Филип:

— ... ще дойде ли?

— Извинявай. Не чух последните ти думи.

— Попитах те дали ще дойде брат ти. Обикновено се старая да избягва срещите с мен по всички възможни начини. Затова не очаквам сега да промени отношението си...

— Е, много добре знаеш на какво се дължи неприязънта му към теб! Ти го ужасяваш. Така е било, откакто се познавате, нали? Но на твоя въпрос ще отговоря с „Да“, и той ще присъства на вечерята, но аз ще се постарая всичко да бъде спокойно. Той не е виждал папа от доста време насам, а аз отлично зная как да напипам болното му място, така че ще го накарам да се почувства виновен... — Лиз остави слушалката, но не се върна към листата върху бюрото, изписани с цифри. Остана загледана през прозореца, с невиждащ поглед, зареян в миналото.

Филип, въпреки циничното си отношение към живота, се удиви, когато узна, че напоследък тя непрекъснато мислеше откъде да спечели още пари. Никога през живота си Лиз не се отличаваше с пестеливост. Живееше на широка нога, поръчваше шампанското с каси, избираше от най-скъпите трюфели — черните, по две хиляди лири за килограм, а за дрехите пръскаше над петдесет хиляди лири годишно, плюс още пет хиляди за обувки. Бижутата ѝ бяха само от прочутата фирма „Маккой“, на чиято реклама гордо се виеше надписът: „Доставчик на Нейно Величество“. Неизменно избираше една и съща марка за автомобилите си — не признаваше нищо друго, освен червените мерцедеси, при това от спортните модели. Сменяше ги ежегодно. Къщата ѝ бе променена до неузнаваемост след намесата на осем декоратори от най-висока класа. Чантите ѝ бяха само от „Хермес“, а за фризуриите ѝ се грижеше самият Майкъл Джон.

Редовно посещаваше санаториумите, в които имаха достъп само съпругите на най-богатите бизнесмени, при това само в периодите, когато замисляха да сменят съпруга си с някой още по-богат и освежаването на чара на всяка от тях бе задължително — „Голдън Доор“ в Калифорния, „Шръблендс“ в Англия, „Грийнхаус“ в Арлингтън, Тексас или клиниката на Бирхер-Бенер в Цюрих. Понякога Лиз се усмихваше многозначително, защото срещаше съпруги на видни свои клиенти, които нямаха представа как е спечелила тя парите, с които заплащаше привилегията да споделя с тях сауната или залата с ваните за хидромасажи. Всъщност по какво се различаваше тя от тези алчни създания, за които най-важното бяха чековите сметки на съпрузите им? Когато пред погледа ѝ се изпречваше поредната петдесетгодишна дама, която дължеше богатството си на досегашните си четири брака, Лиз се изпълваше с презрение — никога не бе харесвала алчните и стръвни особи, за които зестрата е най-важно о достойнство на мъжа. С такива жени не умееше да се сприятелява — очите им трескаво оглеждаха бижутата на своите конкурентки, а умовете им бяха заети само с търсене на най-новите, най-оригиналните тоалети, докато подлагаха телата си на неимоверни страдания, за да смъкнат още някой килограм или да прикрият няколко бръчки. Омъжени курви, това бяха те, които се продават досущ като нея, но в замяна искат и още нещо — околните да се съобразяват с лицемерно надяната маска на благоприличие. Всяка от тези хиени размахваше пред очите на съседките си венчалния си пръстен, за да прикрие факта, че не се отличава много от обикновените проститутки.

Не се стесняваше от положението си и от професията си, защото знаеше, че от нея няма по-добра. Един мъж можеше да харесва или да не харесва Елизабет Уоринг, но не можеше да отрече превъзходството ѝ. Ала на всичко това скоро ще се сложи край... Веднъж усети, случайно, че китката ѝ е безчувствена, след това залитна и едва не се препъна, и то върху съвсем гладкия под в преддверието, а сетне започна да вижда двойно някои предмети. Тогава отиде при лекаря си — французин, който прекрасно знаеше с какво се занимава пациентката му и я преглеждаше два пъти годишно. Той ѝ постави зловещата диагноза, но Лиз не му повярва. Как е възможно да има мозъчен тумор, и то от злокачествените, от онези, които не подлежат на операция? Тя, която винаги се е радвала на желязно здраве, която не

помни някога да се е простудявала? Може ли да е истина това, господи!

„Не е справедливо!“ — идеше ѝ да изкрещи. Не че се страхуваше от смъртта, а защото безкрайно обичаше живота. Не вярваше в задгробния живот, смъртта бе край на всичко, вечният сън, а на всичкото отгоре онзи американски лекар ѝ описа най-старателно как точно ще се случи при нея — постепенно ще изпада във все по-дълбока кома, от която никога няма да се събуди... Като вариант за приключване на земния път не е чак толкова зле. Няма да има болки, лекарят ѝ се заклел в това, но през последните месеци ще се нуждае от болногледачка, защото няма да може сама да се грижи за себе си. Може би най-силно я вбесяваше мисълта, че ще бъде напълно безпомощна. Ако вярваше в неумолимия Бог, както вярват евреите, щеше да се утешава с мисълта, че е наказана заради греховете си, но тя отказваше да повярва в злокобната орис, дошла свише. Животът е такъв, какъвто си го създадеш сам ти, и никой друг не може да го управлява.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Към края на първата седмица от престоя на Ели в болницата се появи неочакван посетител. Унесена в страниците на „Студеният дом“ — роман, който ѝ бе донесла една от сестрите — тя не усети как някаква фигура се доближи до леглото. От всички легла в просторната болнична стая досега само при нейното не бе идвал нито един посетител.

Чу само как един познат глас я попита:

— Може ли да приседна на леглото? — Бавно се извърна и видя Морийн, усмихната, облечена с дрехи, които смяташе за най-подходящи за посещение в болница — скромна черна рокля, която никак не отиваше на бледата ѝ кожа и на светлокафявата ѝ коса, а освен това неприятно подчертаваше дългия ѝ нос и изпъкналите ѝ скули. Но силно гримираните ѝ очи оглеждаха Ели с искрено любопитство.

„Да, това може да е само Морийн — каза си Ели. — Паула е прекалено благоразумна, а Синди мисли само за себе си, докато на Морийн винаги можеше да се разчита. Или пък Мики я е изпратил, за да разбере какво става с жертвата му?“ Навярно страхът в очите ѝ я бе издал, защото Морийн ѝ заговори успокояващо:

— Не се плаши. Всичко е наред. Мики не подозира, че съм дошла да те видя. Макар че това вече няма значение, защото пак го тикнаха зад решетките.

Ели се надигна в леглото и протегна ръка към бележника и молива, защото челюстта ѝ още беше стегната в шината и не можеше да говори. „Как го хванаха? — написа тя. — Защо? Кога?“

— Никога няма да отгатнеш! Синди го продала на ченгетата! За тридесет сребърника! — Морийн кимна, доволна от изумлението, което се изписа по небинтованата част от лицето на Ели. — Тя знаела кога ще се среща той с пласъора на наркотици и пропяла пред онази полицайка, къдравата, нали я помниш? Е, а пък къдравата досега толкова пъти опандизвала Синди, че двете станали нещо като приятелки. Та Синди набрала телефона на полицейския участък и

нарочно си уредила среща с къдравата полицайка тъкмо там, където била срещата на Мики и пласъора. Сгащили го с един сак, тъпкан с торбички с кокаин, ама почти чиста проба, плюс две дюзини амфетамин, нали така му викаха... така че сега и той, и пласъорът са прибрани на топло.

„Защо? — припряно надраска Ели. — За Синди питам.“

— Защото я напляскал предишната вечер. Наругал я, че не му снася достатъчно. Нали си я знаеш каква маниачка е на тема маникюр? Е, а пък той ѝ строшил две от ноктенцата. И тя се разфучала, побесняла като дива котка! Човек можеше да си помисли, че ѝ е отрязал два пръста, такъв вой вдигна! Както и да е, тя издебнала най-удобния момент и звъннала на ченгетата, когато той се изнизал навън. Да, ама и на нея не ѝ се размина! Те веднага довтасаха, след разпита на Мики, и ѝ наредиха да си събере партакешите и да се измита горе, на север, където всъщност ѝ е мястото! Така че ето ме тук. Искан да те зарадвам с добрите новини. Между другото, какво става с теб? — Морийн критично огледа Ели. — Е, май раните ти ще зараснат, ама носът ти хич не ми харесва... А каква е тая тел в зъбите ти?

„Счупена челюст — написа Ели. — Затуй не говоря.“

— О, значи Паула и този път се оказа права... — изпъшка Морийн. — Днес тя отпраши за Сътън, при хлапето си, ама не знам какво ще правим сега, като го няма Мики... Може би Тони ще поеме нещата, докато Мики кисне в пандиза. Той и преди движеше нещата, когато окошарваха Мики за сутеньорство. Той поне не си пада по дрогата и не ни пердаши за щяло и нещяло... Ах, да, донесох ти нещо. — Подаде ѝ скромнен букет и няколко лъскави списания, в които снимките решително преобладаваха пред думите.

„Благодаря“ — написа Ели.

— А как дъвчеш? През сламка ли те поят?

Ели надраска на листа: „Само супички, каши, мляко и други такива“.

Морийн сбърчи нос.

— Пфу, че гадост! — В очите ѝ отново проблесна любопитство: — Ами... докога ще висиш тук, с тези марли, бинтове и телове?

„Не знам. Поне още седмица. Те знаят.“

— Е, добре, че не ти домъкнах някоя кошница с портокали — захили се Морийн.

В стаята се появи дежурната сестра и веднага се сопна на посетителката.

— Забранено е да се сяда на леглата на болните! Намерете си някой стол!

— Ами откъде да го изкопая? — непринудено я заговори Морийн.

Сестрата се огледа, но наоколо нямаше свободен стол.

— Можете да отидете в салона — заповяда тя. — На мис Джордан е разрешено да излиза от стаята.

Морийн помогна на Ели да навлече болничния халат, прекалено широк за фигурата ѝ.

— Брей! Ами че ти си цялата бинтована като мумия! Май яко те е натупал!

Салонът се оказа празен, затова те седнаха на два стола до прозореца и Морийн запали цигара, но се досети, че отново ще я нахокат, и побърза да отвори прозореца.

За всеки случай, така мога веднага да метна фасата през прозореца.

Ели написа в бележника:

„Какво стори Мики, като разбра, че съм изчезнала?“

— Едва не откачи! Наруга ни всичките, така, както само той си знае, но никой нищо не знаеше за теб. Нито аз, нито Синди, а Паула го излъга... Господи, не съм виждала друг път някой да лъже тъй хладнокръвно! Както и да е, една седмица беше истински ад, но дойде тази разправа с дрогата и той забрави за теб. Синди този път опра пешкира, за малко не я умъртви от бой... Кой знае, може би тъкмо затова го е издала на ченгетата. И тя избяга от нас. Прибрала се в дома на леля си в Салфорд и съм готова да се обзаложа, на каквото пожелаеш, че няма да бърза да се върне при нас. Както и да е, така поне успях да се измъкна и да дойда при теб, в тази скапана болница, но имам да ти казвам нещо важно. Ако искаш да се върнеш при нас, сигурна съм, че Тони ще те посрещне с отворени обятия. Е, не в онзи смисъл де, не се цупи, че пак ще те заболи! Май се очертава Мики да изкара едногодишна ваканция, в пандиза де, защото вече имал една условна присъда за сводничество. А Тони е по-кротък от него и най-важното — не се нахвърля с юмруци срещу момичетата си!

Ели леко поклати глава, за да покаже на Морийн, че не желае да приеме поканата.

— О, да, разбрах, не, не се вкисвай! Я по-добре се върни в леглото си, а? Лежи си там, нали трябва да се оправяш. Все си мисля, че всичко ще се уреди... Ще видиш как всичко ще тръгне към по-добро, когато Тони поеме напълно бизнеса на Мики.

„Всичко ще се уреди? И то към по-добро?“ — учуди се Ели. Не, нищо нямаше да се промени с идването на Тони Панакулис. Тя си спомни как тръпки я побиха от страх още при първата им среща...

Седеше на стола до кухненската маса, но си личеше от пръв поглед, че мислите му блуждаят някъде другаде. Изглеждаше прекалено елегантен и излъскан за тази мръсна, запусната кухня — явно не страдаше от липса на пари. Лицето му приличаше на презрял плод, клисаво и отпуснато, с месести устни, а косата му, гъста и къдрава, лъщеше като изпотена келнерска длан, протегната за бакшиша. Но раболепните жестове на Мики подсказаха на Ели, че този грък го върти на малкия си пръст.

Разбра, че са говорили за нея, защото Мики я посрещна с весела усмивка:

— Ето я и самата нея, Тони... Убеди се, че не те лъжа. Нали е от класа? И е родена артистка! Стига само да се яви на някое прослушване и ще я вземат в най-добрия театър.

Ала след безразличното кимване на Тони Панакулис ентузиазмът на Мики веднага секна.

— Хайде, ела по-насам, не стой като препарирана... няма да те изям, я!

Ели хвърли изплашен поглед към Паула, седнала на стола в ъгъла, но тя ѝ кимна едва доловимо.

— Първо си смъкни палтото, така... да те поогледаме, де... та Тони досега нито веднъж не те е виждал.

Ели смъкна евтино си палто, за да разкрие нежната си фигура в карирана минипола и плътно прилепнало ластично поло, превъзходно очертаващо бюста ѝ. Дългите ѝ крака, напъхани без чорапи във високите ботушки, разкриваха цели двадесет сантиметра млада, свежа плът до ръба на минижупа ѝ. Стоеше изправена пред опипващия поглед на маслиненочерните очи на Тони Панакулис. Стори ѝ се, че по тялото ѝ пролазва плужек, а след него остава гадната служеста диря.

Стисна зъби, за да не изкрещи. Инстинктът и горчивият опит от последните месеци ѝ подсказаха, че е по-добре да няма нищо общо с този мазен тип.

— Тони търси ново лице за филмчетата си — надутото обяви Мики, сякаш ѝ съобщаваше, че е номинирана за наградата „Оскар“.

— О? И за какви филми става дума? — плахо попита Ели.

Усети, почти физически, как очите на Тони Панакулис, черни като обсидиан, светнаха и се вторачиха в нея, но тя издържа на пронизващия му поглед. Петте месеца сред утайката на Лондон явно не бяха успели да изтрият всички нормални човешки реакции у нея и тя още бе способна да се изненадва наивно... или вече се бе научила да имитира невинно учудване.

— Не чу ли какво ти казах, малката? Говориш със самия Тони Панакулис! — Мики се обърна към големия шеф и продължи с мазна усмивка: — Понякога ми се струва, че нашата Ели е дошла от друга планета. Никак не може да проумее кое на този свят има реално значение и кое няма!

— Тони прави най-доброто и най-ефектното порно в бизнеса — обади се Паула.

— Аха... разбрах... — намръщи се Ели и сви устни, без да успее да прикрие отвращението си.

— Нямаш право да се мръщиш презрително, преди да си проумяла за какво става дума! — ядосано я предупреди Мики. — Тони плаща щедро на артистите си. Само с една роля можеш да изкараш нечувано тлъст хонорар.

— Наистина ли? — попита Ели.

Мики присви очи.

— Да не си посмяла да ми държиш такъв дързък тон, малката, ясно ли е? Разбира се, аз ще си взема моя дял. Защото на мен дължиш този неочакван успех, разбра ли ме добре?

— Но аз ще се откажа от този „неочакван успех“ — тихо, но решително възрази Ели и се обърна към Тони Панакулис: — Не се нуждая от участие в такива филмчета. Макар че... все пак ви благодаря за предложението. — Говореше учтиво и сдържано, но твърдо и лаконично.

— Виж я ти нея... — заекна Мики и почервеня от ярост.

— Тя има право да ми откаже, Мики — намеси се Панакулис. Гласът му се оказа мек и хлъзгав, също като пухкавите му ръчички. — Ели ясно каза мнението си, а аз никога не рискувам с изпълнители, които не се заемат с желание, с въодушевление за работата, защото не се получават убедителни кадри. Може би след някой и друг месец, като понатрупа още опит, пак ще поговорим. Честно казано, още е прекалено млада за новия филм, който обмислям.

Мики примирено въздъхна и отпусна свитите си юмруци.

— Е, Тони, ти си шефът, ти ще решиш. Но какво ще кажеш да се срещнем отново след шест месеца?

— Ще видим. Има още много време дотогава — отвърна Тони и сви рамене.

„Не, няма да стане така! — закани се Ели. — Ще се срещна с него без посредничеството на Мики.“ Никога досега не бе изпитвала такава силна антипатия към някого още от първия миг, но вече се бе научила да обуздава поривите си, а точно сега моментът бе прекалено опасен, за да реагира спонтанно.

В този миг Тони я изгледа преценяващо и по възхитения блясък в черните му очи тя разбра, че той няма намерение да се откаже от нея, но след още един неин отказ няма да я очаква нищо добро.

По-късно, когато двете момичета останаха сами, тя се зае да разпитва Паула за Тони.

— Що за човек е той?

— Той, за разлика от нашия Мики, е от истинските шефове, защото притежава десетки момичета, но печели най-вече от порнофилмите. Колкото са по-вulgарни, толкова по-тлъсти са приходите. Синди вече успя да се снима в няколко. — Добави с цинична усмивка: — Ако парите са в достатъчно количество, Синди пред нищо няма да се спре.

— А тебе снимаха ли те?

— Само в две филмчета... когато нямах много клиенти. Тони е хитър и в началото ще ти възложи някоя по-скромна роля с традиционна оргия с един или двама партньори... но като се поотракаш, ще те удостои с нещо по-сложно, например сцени на изнасилване или сеанси със садисти, с връзване с въжета, бой с камшици и прочие... Но ти постъпи разумно, като отхвърли предложението му. Когато той ми предложи за пръв път да ме включи в

екипа си, аз нямах смелостта да му откажа, хем бях тогава по-възрастна от теб.

— О, защо имам предчувствието, че ще ме накара да пълзя в краката му? — потръпна Ели.

— Знам защо се страхуваш. Всичко се дължи на тези негови пронизващи очи, черни като нощите в ада.

— А защо Мики така му се подмилква?

— Защото Тони може да стане дяволски опасен, ако го раздразниш с нещо. Неговите бодигардове не си поплюват. Никой не може да каже колко са жертвите им — убити или осакатени — но знам със сигурност, че преди две години кастрираха един сводник. Когато ми съобщи тази новина, Мики беше прежълтял от страх, че и на него може да му се случи същото. Освен това подозирам, че Тони държи Мики в ръцете си заради кокаина.

Ели с трепет очакваше следващата среща с Тони Панакулис, насрочена за след шест месеца. С всеки изминат ден се стопяваше доверието ѝ в околните, но пък нарастваше умението ѝ да прикрива чувствата си. От някогашната ѝ наивност не остана и следа. За щастие, успя да се сприятели с Паула, която печелеше най-много от момичетата на Мики — почти колкото Морийн и Синди, взети заедно. Неслучайно Мики ѝ бе дал района около Парк Лейн, откъдето идваха най-големите приходи. Но всичко зависеше от капризите на Мики, чието увлечение по кокаина поглъщаше по-голямата част от печалбите и дълговете му към Тони Панакулис растяха все повече и повече.

Месеците се нижеха неусетно и тъй като Тони не се появи на хоризонта, тя постепенно се успокои дотолкова, че един ден се престраши и попита Паула с какво е зает сега Тони Панакулис.

— Имал някакво ново занимание, нещо много потайно, поне така се говори, но нищо не знам със сигурност. Само дочух, че този нов бизнес щял да му донесе много пари.

— Повече от парите, които печели от порнофилмите?

— Носят се слухове — смутено промълви Паула и неволно погледна към вратата, — че се ориентирал към малолетни. — Видя ужасеното изражение на Ели и изтръпна. — И ти ли си мислиш за същото? Напоследък ужасно се страхувам за моята малка Черил! Готова съм да прережа гърлото на всеки, който я докосне с пръст. Има ли нещо по-отвратително от секс с деца?

След този разговор Ели на няколко пъти се срещаше с Тони Панакулис, но той, макар винаги да я гледаше така, сякаш бе готов в следващия миг да я замъкне в леглото си, нито веднъж не повтори предложението си. Очевидно се досещаше какъв ще бъде нейният отговор.

— И какво ще правиш, след като се измъкнеш от тази болница? — Ели се сепна и видя, че Морийн продължава да я гледа с любопитство. — Искам да кажа, вече научи най-важните житейски уроци и може би няма да вършиш глупости. — Морийн се закиска, доволна от остроумието си.

„Мисля си за нещо“ — написа Ели върху листа в бележника и остана замислена, дълго след като Морийн си тръгна. Разбираше колко трудности е коствало това посещение на Морийн — да се отскубне от подозрителния поглед на Мики, да прекоси половината град, докато стигне в този отдалечен квартал, където се намираше болницата, и най-важното — поне веднъж да се пребори със страха си от Мики. Припомни си, че Морийн винаги досега се бе държала любезно и топло с нея.

От Паула тя се научи да не разчита на никого, освен на себе си, но от Синди не очакваше нищо добро. Затова сега бе благодарна на Морийн за неочакваното посещение, ала въпреки това изпита облекчение, когато остана сама в болничната стая. Не искаше да си припомня кошмарите от престоя си в квартирата на Мики и неговите момичета, макар че, странно, но там се чувстваше като член от семейството им. Може би защото ѝ липсваше истинското ѝ семейство...

И те се държаха приятелски с нея, разбира се, по своя си начин, ала тя с радост би заплатила и най-скъпата цена, за да се раздели завинаги с тях.

Опита се да си представи бъдещия си живот, освободен от опеката на Мики Шонъси. Припомни си, че наскоро я бе посетила непознатата лейди, може би изпратена от някаква благотворителна асоциация или друга подобна организация. Или от социалните служби, защото непознатата предложи на Ели да се премести, след изписването ѝ, в общежитие за момичета със сходна съдба:

— ... които нямат къде да отидат, освен да останат на улицата. А в нашето общежитие ще получаваш социална издръжка и помощ при

търсене на работа. Обаче максималният срок за престой в общежитието е половин година. Защото има толкова много други момичета, от млади по-млади... Ние се стараем на всички да помогнем да се ориентират, главно чрез насочването им към благоприлични и почтени работодатели. Ще проявиш ли интерес към предложението ми?

— Та как бих могла да откажа?

— Тогава ще видя какво бих могла да сторя за теб. Нашето общежитие се издържа от два фонда — единият е от Съвета на лондонското кметство, другият е от местната църква. Целта е да се подпомагат девойките, изпаднали като теб в безизходица.

Тя не каза нищо повече, което подсказваше, че е много добре запозната с живота на момичета с минало, подобно на миналото на Ели, но Ели не сподели нищо за преживяванията си, може би защото се страхуваше признанията ѝ да не стигнат до полицията.

— Мисля, че ще ти хареса. Наистина там цари много строг ред и се спазват всички предписания на суровия правилник, а освен това ще имаш и задължения — главно по поддържане на чистота в дома. Надявам се, че разбираш защо се налага да се следи за излизанията на всяка от обитателките — никоя от девойките не може да излиза в града, когато ѝ се прииска. Трябва да се следи поведението на полкоμισлените.

— Да, разбирам. Но въпреки това признавам, че ме заинтересувахте.

— Прекрасно. — Дамата изглеждаше искрено доволна от поредния си успех — може би щеше да спаси още една погубена душа.

Обаче Ели беше доволна само заради едно — имаше къде да се приюти, имаше къде да се скрие от преследването на Мики Шонъси. А колкото до дневния режим, правилниците и разпоредбите... един ден ще може да заяви открито мнението си в лицето на тази лейди. Нали в бащиния си дом тя трябваше да спазва повече разпоредби, отколкото войниците в казармата?

Нали бе избягала от квартирата на Мики Шонъси с намерението никога никой да не успее да я върне там. За нищо на света не желаше отново да ѝ се наложи да преживее онези ужаси. Повече няма да допусне някой да ѝ диктува какво да прави със себе си. И никога повече няма да позволи някому да ѝ тръсне в лицето: „Вместо теб аз

ще уреждам нещата“. Защото има ли нещо по-сладко от пълната свобода, от възможността винаги сам да решаваш какво да правиш със себе си, с тялото и душата си?

„Сега е време да си потърся някаква работа. И каквото си изкарам, ще бъде само за мен! И ще започна да спестявам, е, отначало по-малко, но с времето ще събера повече пари... И с никого няма да се сближавам, защото хората са толкова алчни! Ще си имам своя квартира, която няма да бъде принудена да дели с някоя друга. Да, най-добре ще е да живея съвсем сама. Всичко вътре ще бъде мое, само мое, избрано и купено само от мен, с моите пари. И веднага щом се прибера, ще заключвам вратата! О, да, ще бъде прекрасно! Вече научих най-горчивите житейски уроци. Сега знам какво трябва да правя и какво — не. Веднъж да пострадаш и да хлътнеш — това просто е лош късмет, но втори път вече е нещастие. И никога няма да се доверявам на непознати, както беше с Лил. Господи, как майсторски се е преструвала тази кучка, че е била обсебена от най-топли, едва ли не майчински чувства към мен! Протегна ръка към мен като към кученце, на което се подава кокал, а аз, глупачката, веднага го налапах! Джени добре ме посъветва на никого да не вярвам, ала аз пренебрегнах предупреждението ѝ. Но за в бъдеще ще знам! Никой повече няма да ме използва...“

ГЛАВА ПЕТА

Когато се срещна с баща си на гара Падингтън, Лиз се шокира от промяната — за броени месеци се бе състарил до неузнаваемост. Досега си бе въобразявала, че баща ѝ, като всеки офицер, винаги ще изглежда стегнат, с безупречно изгладени и чисти дрехи, с излъскани копчета и обувки, с пригладена коса и опънати мустаци. Но сега той ѝ се видя прегърбен, с провиснали мустаци, приведен настрани върху тежкия си бастун. Костюмът му се нуждаеше от почистване и гладене, а погледът му смутено блуждаеше сред навалищата на гарата.

— Здравей, папа — извика тя и се приближи към него, прегърна го и го целуна.

— Аха, ето те и теб... напоследък нещо не виждам добре. Може би трябва отново да сменя тези проклетите очила. Но дори и с тях виждам много по-добре от Мерсер.

„Не е чудно, че изглеждаш така окаяно“ — помисли си Лиз и сърцето ѝ се сви от болка. Той беше на седемдесет и осем, а Мерсер бе само с две години по-млад от него.

— Дай ми куфара — рече тя и протегна ръка към дръжката на куфара на баща си. — Трудно се намира място около гарата и трябва да побързаме, за да не ме глобят заради паркиране в забранената зона.

Някога той крачеше тъй бързо, че тя едва смогваше да го настига, но сега ролите им се бяха сменили — старецът уморено тътреше нозе след нея. Стори ѝ се, че измина цял час, докато стигнат до колата ѝ. Тя веднага потегли към центъра, доволна, че се бе отървала от глобата.

Той се зарадва на чашата с уиски, която му донесе Лиз, и дори се оживи дотолкова, че се впусна в разпалена реч срещу недостатъците на британските железници. После изпи още една чаша, след което се качи на горния етаж, за да се изкъпе и преоблече. В това време Лиз отвори куфара му със свито сърце, но се успокои, като видя сгънатото бельо, чисто, прясно изгладено — Мерсер в много отношения не беше безупречен, но поне не можеше да бъде упрекнат, че не умее да подрежда куфари.

Остави го да стои още четвърт час във ваната, след което му занесе още една чаша уиски.

— Ето, това се казва обслужване на ниво! — радостно възкликна баща ѝ. — Мерсер никога не ми дава по вече от една-две чашки, непрекъснато мърмори, че уискито било много поскъпнало.

— Днес имаме повод, папа — каза Лиз. — Толкова отдавна не сме били заедно.

— Ами, нали ти се зае сама да уреждаш живота си, пък и като те гледам и теб, и къщата ти, май няма от какво да се оплакваш.

— Аз наистина не се оплаквам — искрено отговори Лиз.

— Май добре се плаща в тази нова професия, връзки с обществеността, нали така му казват сега?

— Да, много добре плащат.

— Чудесно, чудесно, защото от мен не можеш да очакваш много. Нали знаеш, че къщата и земята ще останат за брат ти?

— Нищо не съм очаквала, папа — рече Лиз. — Не се нуждая от парите ти, папа. Имам си достатъчно. Но как си ти с парите сега?

— Ами... армейската пенсия никога не е стигала, за да живее човек в лукс, обаче напоследък става все по-зле. Непрекъснато трябва да се харчат пари за ремонти на къщата, за градината и така нататък... За мен и за Мерсер тези разходи са прекалено тежки, затова бях принуден да се разделя с добрия стар Форбс. Не мога да му плащам както някога.

Лиз се закани да настоява пред брат си за някаква, макар и скромна, помощ, която той и тя трябваше да изпращат на баща си например на всеки три месеца. Брат ѝ печелеше доста от ресторанта си, а също и нейните доходи не бяха за оплакване, така че само тя можеше да му праща по двеста и петдесет лири примерно четири пъти в годината. Ако брат ѝ се съгласи с нея, всичко ще бъде наред, само че той, бъдещият наследник, би трябвало да се бръкне по-надълбоко, например да отпуска на баща си по две хиляди лири годишно. Може би за целта няма да е зле тя да замине за Уилтшир и да поговори с Мерсер насаме, без присъствието на баща ѝ. Генералът никога не бе обичал да се занимава със сметки и Лиз явно бе наследила това от него, защото харчеше с лека ръка. Беше готова например още сега да даде на баща си и на Мерсер внушителна сума за ремонт на цялата къща, макар че това всъщност бе задължение на брат ѝ, но жена му мразеше

провинцията и щеше да вдигне невъобразим скандал, ако разбере, че мъжът ѝ пръска пари за оня „хамбар“, както обичаше да се изразява. Сигурно щеше да го накара да я продаде, когато той наследи къщата след смъртта на генерала. „Напоследък съвсем забравих за папа“ — горчиво се упрекна Лиз, докато го гледеше как отпива от уискито си.

Но като видя как духът му се възвърна, как отново си припомни за генералската си стойка — макар че бе пенсиониран преди двадесет години — Лиз се успокои и му поръча такси за военния клуб, след като свършат с вечерята. Той се върна леко пийнал, затова тя му помогна да се качи на горния етаж, а на следващата сутрин го остави да спи до късно, дори му занесе закуската в леглото — истинска английска закуска, с всичките гарнитурни, собственоръчно приготвени от нея.

После го заведе в изискания магазин „Хародс“, за да му купи нови ризи, бельо и две вратовръзки. Мерсер явно пестеше разходите за дрехи — Лиз видя доста крѳпки по домашните му дрехи, които извади от куфара. За обяд му приготви любимото ядене с кѳри, а следобед го заведе на кино — избра един уестърн, защото знаеше, че генералът обича такива филми, особено ако в тях се разказва за подвизите на кавалерията. По пътя към къщата той обстойно анализира и разкритикува тактиката на генерал Къстър, загинал при прочутата битка край Литъл Биг Хорн между отрядите на правителството и седемте индиански племена, обединени срещу бледоликите нашественици. Във всекидневната баща ѝ изпи внушително количество чай, преди да се оттегли за почивка в стаята си, и след това да се преоблече за вечеря.

Брат ѝ и Филип се появиха заедно на вратата: Филип — както винаги с леко насмешлива усмивка, а брат ѝ — възмутен от лекомисления приятел на Лиз.

— Не ме ли познаваш вече, старче? — весело заговори Филип, натъртвайки на обръщението „старче“. — Да не би да си се възгордял дотолкова, че да си забравил за съучениците си?

— Нима мога да забравя такъв тип като теб?

— Стига сте се заяждали! — прекъсна ги Лиз. — Папа пристигна вчера и сега се събираме на вечеря в негова чест, така че не искам караници, когато седнем около масата. И да не си посмял да заговориш за продажба на къщата! Ще дойде и този ден, така че не е зле да укротиш апетита си, пък и сега не си беден, нали? А теб, Филип, ще те

помоля да престанеш с тези комплименти по адрес на младите бодигардове. Ела и си налей нещо за пиене. Искам да поговоря за малко с брат си насаме.

— Сега пък какво си си наумила? — учудено попита брат й, когато останаха сами.

— Трябва да поговорим за парите. Папа очевидно го е закъсал. Няма една святна дреха на гърба си.

— И това те изненадва? Всичко е заради проклетата къща, толкова голяма, а всъщност е почти празна! Не може повече да я поддържа и всъщност ползва само три стаи от нея. Ако я продаде, ще живее в охолство до края на дните си. На мен тази къща не ми трябва. Казах му, че ако желае, може да ме отпише от завещанието си.

— Много добре знаеш, че това е последната стъпка, на която баща ни ще се реши, защото това е фамилното имение на нашия род от триста години! Така че сега се налага ние с теб да му помогнем.

— Колко ще ми искаш? — навъси се Боб.

— Само по хиляда лири годишно. Толкова ще му дам и аз.

— Само по хиляда ли? И на двете си деца трябва да плащам за училището. Знаеш ли колко ми струва да пратя Джереми в Итън? Не ги печатам парите, миличка. Трябва да изкарам с пот всяко пени, разбра ли ме?

Боб Харвил приличаше повече на майка им — за разлика от Лиз не бе наследил нито високия ръст на баща им, нито сухата му фигура. Беше висок малко над средния ръст и ако не играеше скуош два пъти седмично, сега щеше да е доста пълен. От закръгленото му, винаги зачервено лице никога не слизаше начумереното изражение. Сега, при новината, че ще се наложи да пожертва една хилядарка годишно, устните му се свиха кисело — сестра му помнеше от детството им, че това бе сигурен признак за недоволство. Така реагираше той винаги, когато нещо не му харесваше, а тепърва го очакваше още по-неприятно преживяване — вечеря заедно с Филип Фолкнър. През целия си живот Боб Харвил бе завиждал на Филип, дори понякога открито го ненавиждаше. В присъствието на Филип той сякаш се смаляваше — Лиз го осъзна преди малко, когато отвори вратата пред двамата. Боб изглеждаше като бедняк, принуден да износва старите си дрехи, особено пред винаги елегантния Филип Фолкнър.

Всъщност и той, както и Филип, си поръчваше костюмите при нашумелия моден крояч Севил Роу, но не се бе научил как се носят дрехи с маниер, който да подчертава достоинства на модните костюми. Със същия успех би могъл да се облече в който и да е магазин за конфекция. Боб успяваше да внуши достойнство само когато навлечеше копринената мантия и перуката, преди да влезе в съдебната зала, но както остроумно отбелязваше Филип, това се дължеше само на факта, че хората били свикнали с надутите магарета в кралския съд и отлично знаели, че с или без Боб Харвил нищо няма да се промени.

Лиз въздъхна нетърпеливо. Напоследък рядко се срещаше с брат си, защото никога не го бе обичала. Боб съчетаваше няколко недостатъка по един невероятен начин — можеше да се държи капризно и сърдито като малко дете, лишено от играчките си, или като неуверен малчуган, готов да стори всичко, за да угоди на по-силния. Същата бе и съпругата му. Лиз отлично знаеше, че трябва да покани и нея, ако иска да получи от брат си чека за тези проклети хиляда лири. Боб Харвил рядко взимаше важни решения, без да получи съгласието на съпругата си, а Лиз бе решила на всяка цена да помогне на баща си и се нуждаеше от помощта на брат си, затова реши да пренебрегне правилата за любезно и благовъзпитано поведение. Заговори му рязко, без предисловия:

— Не се опитвай да избягаш от синовните си задължения, Боб. Сега говорим само ние двамата и ако някого можеш да заблудиш, поне пред мен, пред сестра ти, няма нужда да разиграваш вечните Аси номера. Много добре зная колко пари имаш. За теб няма да е кой знае каква жертва, ако пожертваш хиляда лири за папа. Бог ми е свидетел, че не е чак толкова голяма загуба за теб. Така ще му осигурим спокойни старини.

Гласът на Лиз внезапно стана груб и безцеремонен и брат ѝ се слиса. Обикновено тя не беше така настоятелна, отнасяше се към житейските проблеми с лекомислено пренебрежение, което винаги дразнеше съпругата на Боб — за никого не бе тайна, че сестра му и жена му едва се понасяха. „Не може да печели толкова пари от връзки с обществеността. Нямам доказателства, но такова богатство може да се натрупа само от връзки в леглото, да, тогава всичко ми става ясно...“

При тези думи на жена му Боб побесня и я заплаши, че тя жестоко ще си изпати, ако още веднъж се опита да клевети сестра му, но той самият бе чувал слухове за съмнителните занимания на Лиз. Трябваше да мисли за кариерата си, а от съдебните зали бе усвоил важния урок, че нищо не бива да се твърди, преди да има налице някое необоримо доказателство. Но сега, като гледаше как лицето ѝ, обикновено доста бледо, бе пламнало от ярост, а устните — решително стиснати, той осъзна, че Лиз внезапно е решила на всяка цена да осигури тези пари за подпомагане на обеднелия им баща. „Всъщност почти през цялото ни детство той бе далеч и ние двамата с Лиз бяхме сами“ — сърдито си припомни Боб. Генералът и майка им често пътуваха в чужбина, а двете им деца учеха в пансионите. Боб бе израснал, без да е прекарал поне един цял месец в присъствието на родителите си. И освен това не се нуждаеше от онази овехтяла провинциална къща.

— Но защо си толкова ядосана? И защо е необходимо тъкмо днес да решаваме този проблем? — сърдито попита той.

— Защото баща ни остарява с всеки ден все повече и повече. Нямаме време за губене, разбра ли? Искам да му осигуря неговите дребни радости. Някоя чашка уиски, прилични дрехи, сваятна храна. Нищо повече, въобще не става дума за някакъв лукс. Дай ми проклетата си хилядарка, за да не съжаляваш после, ако се скараме сериозно. Разбра ли ме?

Боб измъкна чековата си книжка, загрижен как ще обясни на съпругата си неочаквано възникналите разходи.

— Е, успяхте ли да се разберете? — промърмори Филип, когато Лиз и Боб се присъединиха към него в трапезарията. — Да не би пак да сте се скарали? А, ето ви и вас, генерале... Много се радвам, че отново се срещаме. — Когато бащата на Елизабет влезе в трапезарията, гласът на Филип се оживи.

Храната беше много вкусна — както винаги, кухнята на Лиз беше на ниво, а вината — превъзходни. Но си пролича, че баща ѝ отдавна не бе имал възможността да се наслаждава на такава изискана трапеза. Тя знаеше, че напоследък той избягва да посещава познатите си семейства, защото бе извънредно чувствителен и не желаше да го

приемат по милост. Срещаше се, макар и рядко, само с двама-трима от най-близките си приятели.

Лиз забеляза, че той се храни с апетит, а и виното му хареса. За щастие, този път брат ѝ не започна да спори с баща им, когато той заговори за наследството. Може би защото Лиз го изгледа красноречиво — тя знаеше, че Боб е мекушав и непрекъснато се страхува от реакцията на съпругата си. Напомняше на Лиз за клиентите, които хем искат да получават наслади, хем се страхуват да предприемат нещо решително, за да ги заслужат.

Лиз се страхуваше за баща си, за бъдещето, когато нея няма да я има и няма кой да му помага, пък макар и само с пари. По-добре късно, отколкото никога, каза си тя, и настроението ѝ се развали до такава степен, че стана от масата и отиде в кухнята под предлог, че е време да се погрижи за кафето. Ръката ѝ, машинално стиснала един от ножовете, трепереше от безсилна ярост. „О, папа, не искам да се разделяме — прошепна отчаяната жена. — Толкова много неща исках да направим заедно! Досега винаги съм те пренебрегвала, никога не съм ти отделяла достатъчно време, а след като напусна този свят, ще останеш в ръцете на жалкия ми брат, който вечно трепери какво ще каже проклетата му жена. Но нямам право да ти го кажа открито, не искам да се досетиш за останалото... А е много жалко, защото никога досега не сме били толкова близки, както сега. Но вината не е само моя. През онези години ти бе изцяло посветен на мама, докато ние с брат ми киснехме в досадните пансионери. Но след смъртта на мама аз съм за теб нещо повече от дъщеря.“ Пусна дръжката на ножа, въздъхна и грабна подноса с кафето.

Баща ѝ уморено кљумна глава след втората чаша портвайн, а брат ѝ се надигна, извини се и тръгна към вратата. Лиз се обърна към Филип, след като Боб бе напуснал стаята:

— Ще ми помогнеш ли да качим баща ми в спалнята му на горния етаж?

Генералът се опита да протестира, но въпреки това се облегна на ръката на Филип — дори си каза, че сега Филип замества Мерсер.

Потупа Лиз по бузата, когато тя се наведе, за да му пожелае лека нощ.

— Ти си добро момиче.

Лиз усети как сълзите се надигнаха в очите ѝ и побърза да се извърне, след което тихо слезе на долния етаж.

— Вечерята мина добре — рече ѝ Филип, — но сега е моментът да поговорим за нещо важно. Опасявам се, че проявяваш прекалено дълбока загриженост към баща си. Забрави ли, че досега вие двамата живеете отдалечени един от друг? Когато стана на двадесет и една, ти се освободи от бащината опека, а оттогава са изминали почти двадесет и пет години. Ще ми обясниш ли на какво се дължи тази внезапна промяна в поведението ти?

Лиз наля бренди в две чаши и след това му разказа за състоянието си, като се стараяше да използва думите, с които лекарят от Ню Йорк ѝ бе обяснил диагнозата. Няколко минути Филип остана мълчалив и зашеметен, само намръщаното му чело издаваше тревогата, обхванала сърцето му. Тя не помнеше някога да го е виждала толкова разстроен.

„По дяволите, ако бях малко по-прозорлив и ако не мислех само за себе си, щях да обърна внимание на тези очебийни признаци! — упрекна се той. — Как можах да не забележа, че Лиз някак си е помръкнала, по-скована от всякога! Тя, която винаги е излъчвала някаква загадъчна вътрешна светлина... А сега сякаш някой е превъртял ключа и светлината ѝ е угаснала. И е отслабнала. Червеният копринен костюм не ѝ стои вече така хубаво, както си го спомням от миналата година. Много е скъп, прецизно подбран и великолепно подхожда на цветовете ѝ, ала фигурата ѝ не е така гордо изправена, както съм свикнал да я виждам. Честно казано — помисли си Филип Фолкнър, — тя изглежда като прекарала тежка болест. Всъщност това е истина. Господи, но защо не мога да повярвам, че само след някакви си двадесетина месеца нея вече няма да има!“

В гърдите му се надигна ярост. Защо светът е пълен с празноглави глупаци, които никому няма да липсват след смъртта си, а тъкмо Лиз ще бъде сполетяна от такава зла участ? Прокле мислено несправедливостта, която цареше в този живот. Дано поне отвъдният се окаже по-добър... В очите му проблесна гневна искра, но успя да се сдържи. Много добре знаеше, че гневът никога не е бил добър съветник и нищо не може да промени, пък и той, Филип Фолкнър, никога не се поддаваше на необмислени изблици. Сега трябваше да измисли нещо, с което реално да помогне на своята най-близка

приятелка, а не да разсъждава отвлечено. Обзе го срам при вида на Лиз, която се държеше много по-смело от него.

Отново се вгледа в нея, този път още по-напрегнато и изпитателно. Блясъкът ѝ се бе помрачил, въпреки опитите ѝ да имитира весело му настроение, дори бе започнала да говори прекалено сухо и сковано — нещо, което никак не беше типично за нея, сякаш жизнените ѝ сокове бяха започнали да пресъхват. През целия си живот Филип винаги бе избягвал да показва страданията си пред околните, но сега мъката по Лиз го заля като океанския прилив — бавно, но невъзвратно. Все пак успя да овладее треперенето на гласа си, когато преглътна и заговори предпазливо:

— Е, както казват поетите, всички сме смъртни, но ми се струва, че още е прекалено рано да мислиш за това, което ще се случи чак след година или две. А всъщност може да се окаже, че съдбата ще се смили и ще ти отпусне още години, нали никой не знае какво крие бъдещето.

— О, Филип, и аз се надявам само на това и така ми се иска да се окажеш прав...

Спогледаха се мълчаливо. Филип хвана ръката ѝ, а Лиз здраво стисна неговата. Тя първа заговори, обаче гласът ѝ прозвуча странно неуверено:

— Трябва да реша какво ще предприема, Филип. Искам да кажа... как ще използвам, по възможност най-разумно, малкото време, което ми остава. И нещо още по-важно — как да запазя начина си на живот, стила си и навиците си след тази ужасяваща вест.

— Не очаквам от жена като теб да започне да си посипва главата с пепел и да се опита да се скрие от истината.

— Но не разбираш ли, че се налага да се грижа и за баща ми?

— Няма човек на този свят, който да не изпадне в паника при вестта, че смъртта му е предстояща — тъжно се усмихна Филип. — Но въпросът е другаде — какво да се предприеме след този кошмарен миг. — Той присви устни преценяващо и изпи брeндитo от чашата си. — Според мен не е зле да се огледаш назад, да си припомниш неосъществените си мечти и блянове, а освен това да прецениш точно какви възможности ти остават, както и отговорностите, поне тези от тях, които не можеш да избегнеш. Не е лошо да прегледаш и сметките си, за да прогнозираш, макар и приблизително, колко още ще можеш да спечелиш и колко пари ще ти останат за месеците, когато ще трябва

да се посветиш изцяло на лечението. Накратко казано, винаги в трудни мигове помага едно просто упражнение: вземи лист и молив и се заеми с пресмятания. Така се пропъждат хаотичните мисли, страховете... или поне част от тях, защото умът ти ще бъде зает с реални задачи. Но е важно да пресметнеш честно приходите си и спестяванията си, а не да събираш и изваждаш подправени данни, както правим всички преди посещението при данъчните служби.

— Но аз си плащам данъците, и то без да укривам приходи!

— Да, скъпа, знам. Същото върша и аз — спокойно отвърна Филип. Той се справяше с личното си счетоводство не по-зле от дипломираните икономисти. Лиз се замисли и разбра, че той бе реагирал по най-добрия начин на трагичната вест — не се разчувства, а се опита да събуди разума ѝ. А тъкмо сега тя не се нуждаеше от съзлививи изблици на съчувствие.

Тя му донесе тетрадката, в която записваше приходите и разходите си, доля още бренди в чашата му и седна на канапето до него, докато той се ровеше, с молив в ръка, сред колонките от цифри. Мислеше за случилото се през деня, за току-що приключилата вечеря, за думите на брат си. При спомена за реакцията на брат ѝ раменете ѝ потръпнаха и лицето ѝ се зачерви от гняв.

Но все пак изчака търпеливо Филип да прегледа всички листа в тетрадката.

— Така... — въздъхна той и поклати глава, все още загледан в изписаните редове. — Според написаното тук излиза, че нямаш много големи дългове. — Протегна ръка и пресуши чашата си. — Но нямаш и кой знае какъв капитал, освен тази къща и бижутата ти, а нали трябва някъде да живееш, да разполагаш с пари за лекарства и тъй нататък... Май ще се окаже, че ще се наложи да се лишиш от лукса и да започнеш да икономисваш, за да ти останат пари за последните месеци, освен ако не решиш да използваш безплатните услуги на Националната здравна служба. Нямаш друг изход, освен да съкратиш доста от разходите си.

— Не, Филип, не мога да се лиша от всичко, което обичам... — простена тя.

— Но ако тези данни са верни...

— Разбира се, че са верни, но те нямат нищо общо с това, което ме очаква и което ми остава да изживея. Тук просто са записани

доходите ми, а аз зная как могат да се увеличат.

Филип остави молива на канاپето и я изгледа недоумяващо.

— Ще си потърся ученичка.

— Какво? — Той едва не заекна от изненада.

— Ще си потърся ученичка. Именно това ми подсказа една от репликите на брат ми тази вечер. Той спомена нещо за младите стажант-адвокати, които изучавали професията, като присъствали на най-заплетените дела и подпомагали опитните юристи в ровенето в документацията, в търсенето на свидетели и съдебни актове и прочие...

— Искаш да кажеш, че ще си потърсиш момиче, за да чиракува при теб?

— А защо не?

— И на какво ще го обучаващ, ако смея да попитам? Как да се оправя с клиентите в леглото?

— Не, ще му обясня всичко за изкуството да се държи, да живее като куртизанка — поправи го Лиз, без да обръща внимание на насмешливия му поглед.

Настъпи тишина, докато Филип обмисляше смайващата ѝ идея.

— И на коя ще предадеш уменията си? Къде ще я търсиш? Не мисля, че това, което искаш да оставиш в „наследство“, ако ми позволиш този израз, ще интересува повечето от момичетата от занаята, макар че кой знае... — Той сви рамене. — Е, може да се намери подходяща кандидатка, но няма да е лесно.

— А ти не си мислил за такава идея?

Той се усмихна тъжно.

— Успя да ме трогнеш, но трябва да ти напомня, че областта на моите занимания е, как да го кажа, доста особена.

— И моята област е доста специфична, нали?

— Да, ти се нуждаеш от много специална ученичка.

За миг Филип я изгледа замислено.

— Знаеш ли, Лиз, може и да успееш, но ще ѝ искаш ли „такса за уроците“? Искам да кажа, само ще я упражняваш или искаш да спечелиш от тази идея?

— Ще се споразумеем да делим по равно, докато аз се грижа за нея, докато е под крилото ми. А когато тя се научи сама да лети със

своите крила, всички приходи ще бъдат само за нея. Пък и тогава аз вече няма да имам повече нужда от пари.

— Аха... разбрах... — Лицето му се проясни. — Искаш да си осигуриш разтуха и подкрепа за последните месеци?

— Естествено, че това ще бъде много важно за мен.

Усмивката му смени неодобрителната гримаса.

— Ех, Лиз, ти явно никога няма да се промениш! Отначало се изплаших, че си готова да изоставиш интереса си към живота и да се потопиш в скръбни мисли, в приливи и отливи на отчаяние и безнадеждност, но сега съм безкрайно радостен, като слушам как разумно обсъждаш с мен един доста остроумен вариант да спечелиш пари въпреки... хм... доста обезпокоителната ситуация. — Размаха заканително пръст като пред непослушно дете. — В първия миг си помислих, че си изгубила здравия си разум.

— Ти си се разтревожил? Филип, та аз не помня някога да си се тревожил за нещо!

— Скъпа моя приятелко, нали с теб винаги сме наричали нещата с истинските им имена. Не очаквам да посветиш последните си месеци на изкупление на минали грехове или да се втурнеш да вършиш само добри дела. Както и аз, между впрочем. Много по-важно е да ти намерим интелигентна ученичка, която бързо да усвои всички тънкости на професията ти.

— Да, времето ми е ограничено — съгласи се Лиз.

— Е, да, така е — въздъхна Филип. — Но съм длъжен да ти напомня, че можеш безрезервно да разчиташ на подкрепата ми, защото нямам по-близка душа от теб и само пред теб мога да говоря напълно откровено.

Лиз се трогна от признанието му, защото спрямо останалите Филип бе щедър само на съвети.

Той се надигна от канапето, отиде до масичката с напитките и доля още бренди в двете чаши.

— И така — продължи той, но този път с делови тон, — откъде ще започнем търсенето на бъдещата ти възпитаничка?

— Не искам да взема момиче от улицата. Трябва ми момиче без опит в професията, като чисто бял лист, за да мога от нея да създавам истинска куртизанка от висша класа. Може би не е зле да притежава известен опит, но да не е многогодишен, освен това е задължително да

бъде млада — да кажем около двадесет години, и, разбира се, да притежава обаяние, плюс индивидуалност, като в случая хубавото тяло е по-важно от красивото лице. — Лиз отпи от брендито си. — Нито един от клиентите ми няма да остане доволен, ако му заведе някоя глупачка. Трябва да умее да разговаря на всякакви теми, при това колкото по-интелигентно, толкова по-добре, макар че всички мъже предпочитат да приказват самите те, вместо да изслушват партньорките си. Освен това да умее да се превъплътява в какви ли не роли, ако иска да изкара внушително възнаграждение и непрекъснато да я търсят все по-богати клиенти.

Филип сви устни и поклати глава.

— Надявам се, че разбираш какви трудности могат да възникнат. Представи си, че търсенето ти отнеме месеци и не ти остане време да я обучиш както желаеш?

— Именно затова ще започнем търсенето още от утре.

Филип се замисли.

— В момента не се досещам за подходяща кандидатка. Остави ми да се поровя в паметта си, а също и в бележника си с телефонните номера. Докъде ми позволяваш да стигна в търсенето?

— Нима не знаеш, че винаги съм имала доверие на преценките ти?

— Да, но тази задача е доста особена и... никак не е лесна. Защото, скъпа моя, ние с теб всъщност търсим някое твое копие, обаче аз силно се съмнявам, че природата е успяла да те имитира успешно. — Той поднесе ръката ѝ към устните си и нежно я целуна.

— Ако ме накараш да се разплача, никога няма да ти простя! — В гласа ѝ се прокрадна трепет и вълнение.

— Нима са ти останали сълзи?

— Кой знае, може би са ми останали, макар че и в това се съмнявам... — Тя се изправи, смутена от думите му за нейното копие. — Да, ще се наложи да те помоля да си вървиш. Иначе ще се разрева пред теб и после ще ме е срам...

— Стига, Лиз, не се разчувствай прекалено! Ние с теб просто завършваме една глава и започваме друга.

— При това последната — тъжно се усмихна тя. — А аз така обичам книгите, в които краят е щастлив...

— Ще направя всичко, на което съм способен — обеща й Филип, докато тя му помагаше да облече палтото си от кашмирска вълна. — Но не очаквай чудеса от добрия стар Филип.

— Не вярвам в чудеса — успокой го тя, — иначе още тази нощ щях да започна да се моля пред Библията.

На следващия ден, неделя, след прощалния обяд Лиз остави баща си да поспи половин час и го откара до гарата, настани го в купето и му обеща в най-скоро време да го посети в Уилтшир.

— Този път, папа, наистина ще дойда. През следващите две-три седмици имам да свърша нещо важно, но след като приключа, непременно ще взема влака. — Прегърна го пламенно и се притисна с все сила към гърдите му. — Щом се прибереш, не забравяй да ми позвъниш, за да съм спокойна, че пътуването ти е преминало без неприятности. Нали Мерсер ще те посрещне в Бродууд?

— Да, да, ще ме чака на перона. Благодаря ти за приятния уикенд, Лизи. — Наричаше я така, както никой друг, още от детството й. Потупа я по бузата. — Ти наистина си рядко добро момиче.

Зачервена от похвалата, тя остана на перона до мига, в който влакът изчезна в далечината, след което, замислена и притихнала, се прибра в дома си. Прекара няколко часа в любимото си кресло, когато внезапно, посред пороя от разбунтувани мисли, й хрумна едно име и тя посегна към телефона.

Но щом вдигна слушалката, тя видя сигнала за съобщение, записано от автоматичния секретар. Оказа се, може би под въздействие на странното разбирателство между нея и Филип, че в съобщението той цитира същото име, за което тя се бе досетила току-що. Затова веднага щом се свърза с него, тя го помоли да я очаква тази вечер в клуба „Клермон“ — Филип членуваше и в този клуб — защото имаше шанс там, сред масите за покер, да намерят личността, чието име бе хрумнало едновременно и на двамата. Там всички я познаваха и макар че не бяха от същия кръг, от който Лиз си подбираше клиентите, срещаха се мъже от средните богаташи, които преди години й плащаха доста добре, за да преживява сносно. Така Лиз и Филип се озоваха сред игралната зала, оглеждайки се привидно разсеяно, но всъщност търсеха своя обект сред многото млади компаньонки, насядали по масите около богатите джентълмени, които биха задоволили

изискванията им. Когато се качиха в таксито, за да се приберат в дома на Лиз, те се спогледаха въпросително.

— Няма нищо подходящо за нас — казаха и двамата в един глас.

— Прекалено е елементарна — гласеше окончателната присъда на Филип.

— И не умее да се прикрива — допълни Лиз. — А освен това доста често посяга към чашата.

— Но това се дължеше на джентълмена, с когото е дошла тук — промърмори Филип. — И аз щях да обръщам чаша след чаша, ако се налагаше да го придружавам.

— Каквато и да е причината, ще зачеркна името ѝ от списъка на кандидатките.

През следващите две вечери Лиз и Филип огледаха още две от компаньонките в друг лондонски клуб, но отново останаха разочаровани. Едно от момичетата им се стори прекалено ловко и обиграно в изкуството да се завладяват мъжете, а другата се оказа ориентирана само към чуждестранна клиентела, често пътуваше в чужбина, а след като бе прекарала последната година в Щатите, бе усвоила опростените маниери и говор на богатите магнати отвъд океана.

— Не — решително отсече Лиз. — Външността ѝ е изумителна, а тялото — невероятно, но не мога да търпя този стил на поведение. Това, което е подходящо за баровете в Далас, никак не подхожда за клубовете в Довил. — Лиз презрително сви устни. — И трите дами, с които се занимавахме досега, са прекалено опитни, прекалено... как да го кажа... специфични и няма да се съгласят отсега нататък да се стараят да променят стила си и поведението си. Изглежда ще се наложи да престана да се целя толкова нависоко, ако искам да попадна на момиче, което изцяло ще се съобразява с изискванията ми.

— Надявам се, че няма да стигнеш дотам, че да се заемаш с някоя напълно неопитна хлапачка?

— Но по-добре да търся нещо по-свежо, пък макар и неопитно, отколкото да подбирам презрели плодове.

— Да не би да си избереш някоя от долнопробните измамнички, които кръстосват по тротоарите?

— Не, за бога! Но защо да не потърсим момиче от сиропиталищата или от пансионите за бездомници. — Лиз си

припомни името на един от тези пансионни. — Там момичетата не са на повече от двадесет години и нищо чудно, ако попаднем на някоя красавица.

Филип се съгласи да отложи посещението в пансиона с един ден, защото Лиз имаше среща с един от най-старите си клиенти, вече толкова остарял и немощен, че искаше от нея само да го третира като любимо домашно куче, включително и това да връзва каишка за врата му. Нарочно го прие в разхвърляна стая и още с влизането му го накара да се заеме с разтребването. През цялото време не спираше да му говори обидно и снизходително, както се говори на някой умствено недоразвит, а не на изпълнителен директор на голяма международна компания. Заплаши го, че ако не изпълнява безпрекословно всичките й нареждания, ще го нашиба безмилостно с камшика си.

Запотеният мъж трескаво бършеше последните остатъци от прах от мебелите, когато тя надяна бели ръкавици, за да провери дали някъде не е останала някоя пращинка. Винаги успяваше да намери някакъв недостатък в работата му, затова следваше командата да й донесе четката за коса, после му заповядваше да се наведе и тогава започваше да го налага с бодливата страна на четката си за коса. Възбудата му нарастваше с всеки неин удар, но той продължаваше да й подлага гърба си, ръцете си, раменете си, задника си, за да стене от болка и от сладострастие. После я молеше да го докосне по набъбналия член и когато тя му отказваше с рязък тон, той започваше да крещи от ярост. Ала Лиз с безсърдечна, каменна физиономия обличаше пенъора си, посочваше му вратата и го изпращаше превъзбуден при съпругата му, която нямаше представа на какво дължи внезапно повишения сексуален апетит на мъжа си, но на другия ден отрупваше приятелките си с хвалби за невероятната му потентност.

Всичко се дължеше на невероятния й усет за фантазия, но това, естествено, се пазеше в строга тайна, защото нищо не биваше да помрачи безупречното име на уважавания и способен banker и мениджър. Плащаше й щедро — както за уменията й да пази тайни, така и за яките удари с четката, така че в случая Лиз гордо можеше да заяви, че си изкарва възнаграждението с пот на челото. След сеанса, макар и запъхтяна, тя остана доволна от внушителния хонорар, но след малко си спомни, че най-важната задача още не е решена, и отново се замисли.

ГЛАВА ШЕСТА

За Ели всеки четвъртък бе посветен само на книгите. Прочиташе по два романа на един дъх (дори и три, ако непознатата лейди, която посещаваше момичета в пансиона, ѝ донасяше и трети роман). Четеше жадно, както винаги. За нея книгите бяха спасение от нерадостния живот, бягство в царството на мечтите. Спомняше си как, когато ходеше на училище, не пропускаше ден да не се отбие в библиотеката на връщане към дома на баща ѝ.

— Боже мой! — възкликваше удивената библиотекарка. — Никога не съм виждала такова малко момиче да чете тъй бързо!

Четеше, по-скоро поглъщаше страниците през всяка свободна минута — между репетициите на училищния хор, в леглото преди заспиване, макар че баща ѝ често я смъмряше, че ще си повреди зрението. Четеше дори и скрита в големия килер зад кухнята. В болницата тя събра всички книжлета, захвърлени в общата зала за свиждания, повечето от тях плитки любовни романчета или евтини трилъри и уестърни. Случваше се да се зачете и в някое книжле, забравено на седалките в автобуса.

А сега, докато очакваше с нетърпение пристигането на непознатата, щедра лейди, Ели се мъчеше да отгатне какъв ли роман ще ѝ донесе. Пак ли любовен или този път ще е криминален? Но се оказа, че вместо нея пристигна съвсем друга дама — елегантна като фотомодел, макар да бе оставила зад гърба си най-хубавите си години — жена, за която галантните французи биха казали само „дама на умерена възраст“. При това облечена в такива изящни дрехи, каквито Ели бе зървала само на кориците на „Вог“, когато намери едно забравено списание в чакалнята. Костюм от туид, в свежо, макар и леко тъмнорозово, напомнящо за току-що узрели ягоди, със строга кройка и къса права пола, допълнен само с наниз от перли и обеци, също украсени с перли. Русата ѝ коса бе късо подрязана, но великолепно фризирана. Когато се наведе напред, косата ѝ се полюшна като камбана и се прибра изящно, когато дамата се изправи. Докато изваждаше книгите от чантата си, Ели зърна блясъка на ноктите ѝ,

лакирани в аленочервено, със същия оттенък, както и червилото ѝ. От нея се излъчваше съвършенство, както от безупречните модели по страниците на най-нашумелите модни списания. Ели веднага си каза, че именно за такива като тази непозната лейди са предназначени луксозните щандове в най-скъпите магазини и бутици. Решила е да даде своята лепта за бедните и нещастните. Ели си помисли дали да не опита да измъкне наведнъж три романа от непознатата лейди. Може пък и да успее, както успяваше да трогне сърцето на досегашната библиотекарка, макар че според строгите правила в пансиона нямаше право да взима повече от две книги наведнъж.

Заинтригувана, Ели проследи непозната с поглед — тя се спираше пред всяко легло, дори и при тези момичета, които никога не четяха книги. Някои от девойките плетяха, една се бе увлякла в някаква сложна бродерия, до две от леглата имаше посетители. Новодошлата лейди размени по няколко думи с посетителите, преди да продължи към дъното на просторното помещение.

Когато стигна до леглото ѝ, Ели се постара да я посрещне с най-милата си усмивка, подаде ѝ трите книги, които вече бе изгълтала на един дъх, и смело я заговори:

— Дали няма да се намери сред книгите някой роман от Джорджет Хейър?

— Нека първо да проверя. — Гласът ѝ напълно съответстваше на изящната ѝ външност — кристалночист, с онова ясно и отчетливо отделяне на гласните звуци, което моментално издаваше принадлежността ѝ към висшите класи. Самата Ели нямаше акцент, защото баща ѝ строго я смъмряше при всеки опит да заговори с езика на улицата. Въпреки че бе живяла до седемнадесетгодишна възраст в Североизточна Англия, изговорът ѝ с нищо не издаваше провинциалния ѝ произход. Отначало момичетата на Мики Шонъси ѝ се подиграваха, въпреки че тя говореше много по-книжовен английски от тях, затова се научи да произнася гърлено гласните звуци, като родена лондончанка. Но сега, смутена от изисканата и обаятелна лейди, Ели неволно заговори точно така, както я бе учил навремето баща ѝ.

— Мога да ви предложа „Хаос в банята“ или „Бариерата на магистралата“ — заяви непознатата лейди. — Ще ги вземете ли?

— Вече съм ги чела, но ако нямате нищо по-интересно, може да ги прочета още веднъж.

— Погледнете сама. Може да си изберете някое друго заглавие.

— Давайте ми право на избор, така ли?

— Естествено, не бих желала да ви натрапвам книги по мой вкус.

Ели набързо прегледа кориците — имаше разкази от Съмърсет Моъм и от Джон О'Хара, както и един разпокъсан екземпляр от „Отнесени от вихъра“. Тя вече бе чела два пъти великолепния роман на Маргарет Мичъл, но нямаше нищо против отново да му посвети няколко дни. Заедно с двете книги от Джорджет Хейър ще успее да запълни цялата следваща седмица.

— Благодаря ви — каза тя с такъв прочувствен тон, че съседката ѝ отдясно ехидно промърмори:

— Пак започна да се прехласва по книгите...

Ели поклати глава.

— На мен книгите ми доставят огромно удоволствие.

— А пък на мен списанията са ми много по-интересни.

Непознатата лейди я изгледа с любопитство и Ели остана поразена от яносините ѝ очи — напомниха ѝ за синчеца, който растеше сред алпинеума в градината на баща ѝ. — Какво се е случило с вас? Да не сте се блъснали във вратата?

— Нещо подобно.

— Гласът ви звучи някак си глухо... о, да... простете, не забелязах, че челюстта ви е превързана.

— Беше още по-зле. Тогава въобще не можех да говоря, но лекарят охлаби шината и сега мога да говоря, но трябва да движа устните си по-енергично.

— Бедното дете... И носят ви е бил счупен, така ли? Да не сте пострадали при катастрофа?

В ясния, добре модулиран глас на непознатата лейди се долавяше симпатия и Ели се трогна от жеста ѝ. Сестрите от отделението обикновено се държаха добре с пациентките, но главната сестра още от самото начало не хареса Ели — тя не криеше, че подозира на какво се дължат раните по лицето и тялото ѝ, а целият персонал трепереше от главната сестра и започна да се отнася с пренебрежение към нея. На няколко пъти чу как промърмориха думата „уличница“ зад гърба ѝ, макар че нито една от сестрите не посмя да ѝ го каже в лицето. Само

една сестра, от по-възрастните, не се страхуваше от главната и дори веднъж се зае да я утешава, като съзнателно повиши тон и рече да не обръща внимание на тесногърдите лицемерни болногледачки, но главната побърза да я смени и добрата старица вече не се появи в стаята на Ели. Оттогава нито една от жените от персонала не бе проявила съчувствие — тази непознатата лейди с небесносини очи бе първата, която се държеше човешки с нея.

— Надявам се, че през следващата седмица ще ме изпишат — внезапно заговори Ели, — но само ако втората операция на носа ми се окаже сполучлива. Нещо са объркали при предишната операция и искат отново да ми го наместят, иначе досега отдавна да ме бяха изписали...

— Разбирам. Сигурно са много отегчителни дните в болница?

„Не, поне на мен не ми е скучно — помисли си Ели. — За мен времето тук е като ваканция въпреки болките и страданията.“

— Благодаря ви за книгите — бавно промълви тя. — Може би не бива да вземам толкова много наведнъж. Нали не се разрешава повече от две книги?

— О, това няма значение. Какво са две книжки за един запален читател? Ако се държите по-добре с главната сестра, ще се убедите, че не е чак толкова строга.

Ели се опита да се усмихне и непознатата лейди прихна — имаше нещо комично в движенията на устните на Ели, сковани от шината около челюстта ѝ.

— Не се мъчете да се усмихвате. Вие сте много красиво момиче, още сте съвсем млада и тепърва ви предстоят щастливи дни. Сигурна съм, че като ви свалят шината и особено след операцията на носа отново ще бъдете по-красива от всичките момичета в тази зала.

Ели се изчерви. Досега никой не ѝ бе казал, че е красива.

— Никога не съм виждала такава коса, толкова дълга и гъста... — Непознатата вдигна плитката ѝ — Ели я бе вързала на плитка, защото свободно пуснатата коса ѝ пречеше в болничното легло. — Напомня ми за филмите отпреди двадесет години... Ненавиждах момичетата на вашата възраст, които се мъкнеха с коси, пуснати до кръста, скриващи лицата им като було. А как вчесвате косата си, когато не е сплетена?

— Ами... на конска опашка или на кок. — Ели завистливо огледа плътната, светлоруса коса на дамата. — Не мога да я подстрижа късо, защото тогава няма да изглеждам добре.

— А пък моята е толкова гъста, че понякога се налага да я разреждам.

Жената, която лежеше на лявото легло, се върна от банята и се приближи към дамата, която тази седмица разносяше книгите в отделението.

— Не мислите ли, че и другите имат право да прочетат по някоя книга? — обидено измърмори тя и недоволно изгледа Ели и непознатата лейди.

— О, съжалявам. Ето, моля, изберете си сама някоя книга — любезно заяви дамата, но без ни най-малко да се смути. В сините ѝ очи проблесна закачливо пламъче, когато се извърна към Ели, сякаш двете участваха в някаква конспирация. Съседката, изпълнена с любопитство и ядосана, че бе изпуснала началото на разговора им, се престори, че избира измежду заглавията, при това толкова мудро, че Ели се убеди в желанието ѝ да подслушва думите, които си разменяше тя с непознатата лейди.

— Ето, има много интересни романи от епохата на Регентството, от началото на миналия век — намеси се дамата. — Няма да забравя колко ми помогнаха тези романи, когато веднъж и на мен ми се наложи да лежа по-дълго. Счупих си крака, защото конят се изплаши от едно препятствие и не можа да го прескочи. Именно тогава се влюбих в романите за епохата на Регентството. Според мен най-добрият е „Залогът на Регента“.

— А аз много харесах „Графът богаташ“ — намеси се Ели и лицето ѝ пламна от възбуда.

— О, а пък аз обожавам „Великата Софи“! Тя е била истинска лейди, но е трябвало да се роди след едно столетие.

Дамата погледна към часовника на ръката си — Ели веднага позна, че е от „Картие“, защото тъкмо този модел се рекламираше в онзи брой на „Вог“, който бе намерила в празната чакалня. „Някой ден... — въздъхна тя — и аз ще имам такъв изящен и скъп часовник...“

— Трябва да тръгвам... длъжна съм да обиколя още две отделения в болницата. Желая ви всичко хубаво, ако не се видим пак

— кимна тя на Ели и се обърна към досадната съседка отляво: — Какво стана, избрахте ли си нещо за четене?

— Няма нищо като за мен. Всички по-интересни романи вече сте ги раздали. — Изгледа с ненавист Ели, която посрещна злобния ѝ поглед, без да мигне, сетне се тръшна в леглото си и зашепна нещо с жената от другото легло, като от време на време се извъръщаше към леглото на Ели.

Ели я удостои само с един предизвикателен поглед, но бързо отмести очи към новата си позната и остана поразена от напрегнатия интерес, който долови в яносините очи на дамата. Но любопитството бързо изчезна и непознатата мило ѝ се усмихна.

— Името ми е Елизабет Уоринг. А твоето?

— Нел Джордан.

— Съкратено от Елеонор, така ли?

Нел кимна. Никой, освен баща ѝ, не я бе наричал Елеонор. Тя сама си избра съкратеното Ели като име, с което да скитосва из улиците — усещаше го повече като прякор, отколкото като свое име, освен това дотогава никой не я бе наричал Ели. Но сега искаше да го забрави завинаги и никога повече да не си го припомня.

— Добре, Нел, щом си такава страстна читателка, може би ще успея следващия път да ти донеса цял куп интересни романи. Искаш ли пак да те посетя?

— Да, ако желаете... — машинално отвърна Нел, все още смутена от любопитната искра, която за миг бе проблеснала в сините очи на непознатата лейди. Вече бе уморена да я оглеждат като някакво екзотично животно в зоологическа градина, макар че като проститутка бе свикнала с какви ли не типове. Искаше само да я оставят на мира. С радост би посрещнала нечие искрено и сърдечно внимание, но и този път се оказа, че е предмет на незадоволено любопитство и нищо повече. Явно вече бе крайно време да се маха от тази болница и да се уреди някъде по-далеч, където никой не я познава.

Сбогува се учтиво, но хладно с непознатата лейди, обърна се на другата страна и разгърна „Хаос в банята“.

— Виждам, че не жалите време за нашата примадона — ехидно подхвърли една от сестрите, когато Лиз влезе в сестринската стая, за

да съобщи, че е приключила с обиколката си.

— Примадона ли? Защо я наричате така?

— Защото тя не е нищо повече от една долнопробна проститутка, озовала се при нас след здрав пердах от нейния сутеньор. — Сестрата презрително сви устни.

— Но... не ми прилича на проститутка — уклончиво промърмори Лиз.

— О, стига, нали знаете, че на този свят нищо не остава скрито-покрито. Такава е и такава ще си остане, докато е жива!

— А как разбрахте, че е проститутка? — полюбопитства Лиз.

— От полицаите. Два пъти идваха, за да я убеждават да даде показания.

— Хм, този неин сутеньор, изглежда, никак не се е шегувал. Счупена челюст, плюс счупен нос...

— Сама си е виновна, че се е навряла между шамарите. — Явно сестрата не гореше от симпатия към Нел.

Лиз повдигна рамене.

— Да... всеки сам си заслужава участта. О, да, щях да забравя! Обещах утре да ѝ донеса още няколко книги... тя очевидно много обича да чете, така че, ако не е неудобно, може би ще дойда и утре.

— Какво разбирате вие от страданията на простосмъртните ни пациентки, мис Уоринг? — Сестрата, изглежда, бе узнала, че Елизабет Уоринг беше много близка с един от директорите на болницата, благодарение на чиято намеса ѝ разрешиха да посещава отделенията с благотворителна цел.

— Знам как се чувстват горките жени, защото и аз съм лежала в болнична постеля! И не сте вие тази, която има право да ми държи сметка! — скастри я Лиз и затръшна вратата зад себе си.

Следобед на следващия ден Нел бе потънала в „Бариерата на магистралата“, когато усети, че някой отпусна нещо тежко на леглото ѝ. Вдигна очи и видя купчина книги върху одеялото на сини и бели квадрати, а над тях, усмихната, я гледаше Елизабет Уоринг, с ръце, пълни с нови, лъскави списания.

— Не ме гледайте така втръчено — смърри я тя. — Нали ви обещах, че ще ви донеса нещо по-интересно...

— Да, но толкова скоро... пък и никога не съм очаквала такава щедрост!

— Така и така имах път към болницата, затова реших първо да намина към вас и да се разтоваря поне малко, защото тези книги тежат ужасно.

Нел протегна ръце към книгите. Всичките, до една, бяха съвсем нови. Оказаха се последните издания на десетина световноизвестни писатели, английски и американски автори, истински бестселъри, напълно неизвестни за нея.

— О... та това е истинско съкровище! — възкликна удивеното момиче. За миг забрави да контролира движенията на лицевите си мускули, и изумена, Лиз видя лицето на хлапачка, загубила родителите си, вместо старателно усвоената маска на зряла жена.

— Имам една приятелка, която абонаментно получава от търговската къща „Хетчърд“ всички нови издания, но след като ги прочете, няма къде да ги сложи, защото библиотеката ѝ отдавна е претъпкана, така че ги измолих от нея за нуждите на болницата — излъга Лиз хладнокръвно, защото бе купила тази сутрин книгите от най-близката книжарница.

— Но как ще ги прочета, като ми казаха, че в понеделник ще ме изпишат?

Лиз придърпа стола до леглото.

— А къде живеете? — нехайно подметна тя.

— Ами... ще си опитам късмета в някое от общежитията към благотворителните дружества...

— Мили боже! Не мисля, че веднага ще намерите стая.

— Тогавата ми остава да се обърна към църквата или към общинските служби за бездомници.

— Аха, разбирам. Вие сте вярваща, така ли?

— Не, не съм религиозна, но ако се стигне дотам, че да потърся някой от приютите на църквата, няма да се поколебая.

Лиз се изненада от внезапната промяна в интонацията ѝ — гласът ѝ сега звучеше като глас на зряла и изстрадала жена — и безпогрешно разпозна причината за горчивината в тона ѝ — очевидно Нел Джордан бе останала без пукната пара.

— А как ще си изкарвате прехраната? — попита тя, като се постараваше въпросът ѝ да не прозвучи прекалено любопитно.

— Май ще се наложи да се захвана с нова професия — предпазливо отговори Нел.

— И какво ще предприемете, щом като сте решили да не се връщате повече при старите си приятели?

В очите на Нел проблесна гневна искра и тя сърдито отмести глава, но Лиз не се смути.

— Не очаквах, че сте толкова чувствителна. Но просто не мога да разбера защо някоя жена ще продължи да живее с мъж, който я малтретира, и то с такава жестокост.

— А не си ли задавате въпроса, че може да няма къде другаде да отида?

— Винаги има и друго решение, дори и ако единственият изход е да потърсите помощта на полицията. Ако се оплачете в най-близкото полицейско управление, сигурно ще успеят да ви помогнат по някакъв начин. Е — въздъхна Лиз, — може би вече сте взели решение и не е нужно да го обсъждате с мен. Макар че аз дойдох при вас с друго предложение.

Нел бе дотолкова изненадана, че забрави за подозренията си.

— За какво предложение говорите?

— Напоследък имах възможност да се занимавам с благотворителна дейност — хладнокръвно започна Лиз с предварително подготвената си версия, изпъстрена с доста измислици. — При една от обиколките си в тази болница ми казаха за вас, къде да се подслоните, след като ви изпишат, а аз имам адреса на една напълно прилична квартира, където можете да отседнете, поне на първо време. — Видя как на лицето на Нел се изписа скептично недоверие, но въпреки това упорито продължи според плана си: — Всичко това е чиста случайност, но къщата, която ви предлагам да посетим, е доста приятна, а хазайката е много любезна.

— Не вярвам, че ще мога да си платя наема. След като се измъкна от тази противна болница, няма къде другаде да отида, освен в някой от приютите за бездомници, поддържани от църквата или от социалните служби.

— Не, наемът никак не е скъп. Хазайката дори се гордее с факта, че подпомага хора, изпаднали в мизерия. Каза ми още, че това е много по-благородно от всички престорено милосърдни прояви на благотворителност.

— А ще рискува ли да приеме квартирантка от така наречените „пропаднали“ жени? — недоверчиво попита Нел.

Лиз отметна глава назад и звучно се засмя.

— Мили боже, разбира се, че това не бива да ѝ се казва! Нали знаете, че тъкмо такива благочестиви дами на почтена възраст най-много държат на викторианските добродетели, макар че, ако перифразираме Дороти Паркър, на този свят всичко може да изчезне, но пак ще остане поне една „паднала“ жена.

Нел схвана шегата и се опита да се усмихне въпреки шината около челюстта си.

— Да, на мястото на тази дама и аз бих постъпила така.

Лиз продължи с енергичен тон:

— О, ще бъде много жалко, ако не приемете предложението ми. Уверена съм, че там ще се чувствате добре. Тя е много отзивчива и не обича да се бърка в живота на квартирантките си.

— Но защо сте така уверена, че аз непременно ще се съглася с предложението ви?

— Мила моя, забравихте ли защо се озовахте в тази болница? Тук са ви докарали в толкова тежко състояние, че се е наложило да повикат от полицията екипа за борба с проституцията.

— Но сега има къде да отида.

— В някое окаяно общежитие, в общо помещение заедно с още десетина момичета като теб? Та нали там трябва да се подчинявате на какви ли не правилници и разпоредби, да треперите за оценките, които ще ви поставят служителките от службите за социално подпомагане...

— Просяците нямат право да бъдат претенциозни. — Думите ѝ прозвучаха напълно логично. По време на краткия им десетминутен спор Лиз научи повече за характера на своята избраница, отколкото при всички досегашни разговори.

— Моята приятелка не очаква да изпросвате от нея прехраната си, а да се захванете с работата, която тя ще ви намери, и така ще можете да заплащате квартирата и храната.

— И с какво ще трябва да се заема? Да не би да очаквате от мен да произнасям проповеди пред проститутките от квартала?

Лиз стисна зъби и успя да овладее гнева си.

— Сигурна съм, че все ще се намери някакво занимание, което да ви хареса. Но първо трябва да измислим нещо подходящо за вас.

Нел не можеше да се раздели с подозренията си. Спомни си, че досега всичките ѝ страдания се дължаха главно на лекомислените ѝ постъпки, породени от прекалената ѝ доверчивост и наивност. Имаше чувството, че отново ще я вземат за глупачка и ще ѝ нахлузят някаква примка, от която после няма да има измъкване.

— Помислете върху предложението ми. Не вярвам да намерите по-изгоден вариант — рече Лиз и стана от леглото на Нел. — Утре пак ще намина да ви видя, ако не съм прекалено заета, и ще поговорим по-подробно.

Нел реши да не се съгласи с предложението на непознатата лейди, дори с риск тя да я сметне за неблагодарница, защото в никакъв случай не желаше за трети път да я измамат. Предишните два провала ѝ бяха предостатъчни и не желаше повече някой да се отнася към нея като към провинциална глупачка. И защо тази непозната внезапно прояви такава загриженост? И защо тъкмо към нея, безпомощна и напълно самотна в огромния град? Нали и онази Лил отначало се държеше много мило с нея, едва ли не майчински... Ели изтръпна при спомена от онези дни. Как е могла да бъде толкова наивна? Кой знае дали и тази лейди няма да се опита да я изиграе? Да, само това ще е, иначе защо ще е тъй любезна и мила? Не, тя, Нел, няма да дава и пукната пара за някакви си благородни принципи на добро поведение и морал! Нали помнеше първия жесток урок, който бе усвоила, когато напусна баща си: „Отсега нататък на никого да не вярваш!“. Кой знае, може би непознатата лейди е съдържателка на таен публичен дом, излязла на лов за свежа стока? „Да не би да си въобразява, че аз съм нещо като нешлифован диамант? Че се нуждая само от малко полиране и ще потече река от печалби? Не, това няма да го бъде!“

Лиз спокойно изчака редуването на емоционалните ѝ състояния, защото всяко от тях променяше изражението на Нел и лесно можеше да се отгатне. „Изглежда, това красиво момиче, изтегнато в болничното легло, е прекалено чувствително, което никога не е било предимство за една улична проститутка — мислеше си тя. — И нещо в израза на очите ѝ ме кара да вярвам, че не е чак толкова твърдоглава, за каквато се опитва да се представи.“ Лиз протегна ръка и леко погали упорито вирнатата брадичка на момичето, а сините ѝ очи се впиха в нейните.

— Аз съм на ваша страна — тихо рече тя. — Моля ви, имайте ми доверие.

Нел я проследи със замислен поглед. Днес бе облечена с изящен костюм в морскосиньо, с дълъг жакет и къса пола. „Може би струва повече, отколкото бих могла да изкарам за цял месец! Какво може да разбере тя за моя живот, за моята мизерия, за моите проблеми?“

Взе книгата и я разтвори на страницата, където бе оставила един лист от тетрадка, но за своя изненада установи, че романът бе престанал да я интригува. Мислеше само за разговора с непознатата лейди, защото, въпреки категоричните си думи, тя все още не бе направила своя избор.

ГЛАВА СЕДМА

— Намерих я! — облекчено въздъхна Лиз, когато седна до масата във фойейето за коктейли в техния ресторант на Пел Мел, където я чакаше Филип.

— Кога? И къде? Не, кажи ми първо най-важното — коя е тя? Познавам ли я?

— Не, не я познаваш. Никой от нашата среда не я познава. Тя е била улична проститутка, но е толкова зле подредена от сутеньора си, че се е наложило да постъпи в болница със счупен нос и изместена челюст, плюс няколко пукнати ребра.

Филип се облегна назад и притисна ръка към челото си, а после протегна ръка към чашата с любимото си шампанско. Отвори очи едва след като остави чашата си на масата.

— Много съжалявам, Лиз, но просто не мога да повярвам, че си решила да приютиш някаква жалка уличница, с каквито са пълни улиците на Лондон.

— Не, тя не е като другите! В нея има вродени заложи. И освен това е интелигентна. Само те моля да не си въобразяваш, че е от онези момичета, които дори и за чистачки не стават. Не, в никакъв случай не е от тях. По нищо не прилича на тях.

— Но ти защо си така уверена в достойнствата ѝ? Нали почти не я познаваш? Знаеш ли как се държи с мъжете? — Гласът на Филип изтъня от възмущение. — Знам само едно, скъпа моя Елизабет, че страдаш от неизлечим мозъчен тумор, ала въпреки това отказвам да повярвам, че вече имаш нарушения в мисловните си процеси.

От упрека му я заболя като от удар с камшик, но въпреки това нямаше намерение да се откаже от плана си.

— Стига, Филип! Много добре зная какво върша.

— Но даваш ли си сметка в какво се забъркваш, ако се заемеш с нея?

— Тя е като чисто бял лист, Филип. Знае само как се ловят мъже по улиците, когато падне мракът. А аз мога да я науча на всичко за сеансите с богати и изискани клиенти, с които ще се среща само в

скъпи хотели или частни резиденции. Господ я е надарил с такова интересно и обаятелно лице, от което можеш да изваеш каквото пожелаеш. И което е най-важното — още е съвсем млада, скоро ще стане на двадесет години. Има много приятен глас и е образована, за разлика от онези жалки същества, към които ти побърза да я причислиш.

— Да не би злата магьосница да я е откраднала от замъка на краля, нейния баща? — Филип отчаяно разпери ръце. — Елизабет, докога ще ми разправяш за неща, които се случват само в приказките?

— Но нейната история не е от приказките с щастлив край. Все още не съм успяла да я убедя да работи за мен.

— Само не ми казвай, че на всичкото отгоре е надарена със здрав разум.

— Тя просто не ми повярва и това е напълно естествено, защото в нейния свят всеки се опитва да измами другия. — Елизабет ядосано махна с ръка. — На всичко реагира като изплашено животно, току-що уловено в клетка. Но тя е тъкмо това, което търся, Филип, повярвай ми, усетът ми за преценка на хората този път не ме е подлъгал!

— А как се излъга в онзи противен тип, Хосе-Луис де Сантос?

Лиз с достойнство посрещна заслужения упрек.

— Онова бе нещо съвсем различно. Тогавя не бях способна да разсъждавам. Но сега преценявам Нел напълно хладнокръвно.

— Нел! Мили боже! Какво име? Остава да споменеш, че е продавала портокали на някой от пазарите!

— Какво значение има с какво се е занимавала досега, щом като съм решила да я обуча на всичко, което знам, за да се научи да се продава така добре, както и аз досега? Това момиче никак не е глупаво, а в моята професия това е не по-малко важно от красивото лице и стройното тяло.

— И как ѝ обясни плановете си за преобразяването ѝ?

— Досега с нищо не съм ѝ намекнала за плановете ми. Страхувам се, че ще ми се изсмее в лицето. Трябва да ѝ дам време да се адаптира, преди да се реши на такава сериозна промяна. Засега, на първо време, тя отчаяно се нуждае от жилище, а аз ще ѝ предложа самостоятелна стая в къщата ми, но ще я оставя да си мисли, че това е къщата на една моя приятелка. За съжаление, онези от социалните служби вече са ѝ подхвърлили, че може да ѝ осигурят легло в техните

жалки общежития, затова сега не ми остава нищо друго, освен да изчакам решението на Нел. Не смея да я притискам, за да не я подплаша. Искам да започне да ми вярва и да станем по-близки, преди да ѝ разкрия цялата истина.

Филип отпи глътка шампанско.

— Елизабет, та това е истинска лудост! Кой знае какви последици ще има за теб, пък и за твоята загадъчна избраница. Нима забрави, че времето ти е жестоко ограничено? Колко време ще ти е нужно, за да превърнеш тази малка уличница в изискана лейди, достойна да те замести като компаньонка на твоите претенциозни клиенти? Нито за миг ли не се замисли колко много, ужасно много тя ще трябва да погълне и овладее само за някакви си два-три месеца? Не говоря само за сексуалните умения — защото сега тя очевидно е запозната само с най-общите умения в тази тънка област на изкуството, да, нали знаеш, че за мен любовните умения са нещо като актьорското майсторство — но какво ще кажеш за маниерите ѝ, за походката и осанката ѝ, за уменията да поддържа елементарен разговор?

— Да, Филип — въздъхна Лиз, — имаш право, никак няма да е лесно... Но съм убедена, че ще се справи, защото е надарена с въображение, а нищо не може да замени тази дарба в нестандартна професия като моята. Е, в момента тя не е подготвена за сложни роли, но нещо във вида ѝ ми подсказва, че ще се справи, при това... кой знае... може би дори ще ме надмине.

— Но само при условие, че сама желае да се усъвършенства.

— Да, това е условието, без което в нито една професия не може да се разчита на успех.

Приблужи се сервитьорът и им съобщи, че масата за обед е подредена, и посегна към облегалката на стола на Лиз.

— Струва ми се, че по-разумно ще бъде първо да я видя, преди да си съставям мнение за нея — реши Филип.

— Не, няма да ти позволя да се срещнеш с нея, преди да получа съгласието ѝ за моя план. Кой знае, може пък да я подплашиш със скептицизма си.

— Аз ли? — обидено възкликна Филип.

— Да, именно ти. С тази деликатна задача аз ще се справя по-добре от теб, затова те моля засега да ограничиш любопитството си.

Тя тръгна пред него към масата, запазена за тях в дъното на залата за хранене.

На следващия ден, когато се върна в болницата, Лиз завари леглото на Нел празно и от изненада в първия миг се олюля, но след минута се успокои и пое дълбоко дъх — купчината книги все още стояха на масичката до леглото ѝ. „Разбира се — помисли си тя. — Нали днес има свиждане.“ Намери Нел в залата за свиждания, но около пациентките се разхождаха пет от сестрите от отделението. Тя скоро забеляза, че поради някаква загадъчна причина сестрите са решили да следят всяко движение на Нел. Лиз ѝ носеше цветя и кутия с шоколадови бонбони, които момичето прие с благодарност и веднага заяви:

— По-добре ще е веднага да оставя тези красиви цветя в някоя ваза с вода, за да не клюмнат още утре. — С тези думи тръгна към болничната стая.

— Не, не затваряйте — предупреди я Нел, когато Лиз протегна ръка, за да притвори вратата на стаята след себе си. — При отворена врата по-лесно ще разберем дали някоя от сестрите ще се опита да подслуша разговора ни.

— Напомня ми за училището — усмихна се Лиз.

— Не ми е приятно всички да узнаят за плановете ми и да ме клюкарстват из коридорите — сърдито промърмори Нел и наля вода в порцелановата ваза. — Повечето от тях нямат с какво да се занимават през половината от деня, защото в отделението няма тежки случаи. Между другото, аз попаднах тъкмо в това отделение просто защото се е намерило свободно легло в деня на постъпването ми.

— Не мога да си обясня защо са ви настанили тук, в тази стая, пълна със стари моми и лелички на почтена възраст.

Нел се закиска, но после внезапно настроението ѝ се помрачи. В ръцете ѝ прошумоля хартията, докато отвиваше маргаритките, метличината, сините перуники, червените карамфили и жълтите лалета.

— Помислихте ли относно предложението ми? — предпазливо поде Лиз.

— Да.

— И какво решихте?

Нел се обърна и я погледна в сините очи.

— Но защо? Защо сте толкова загрижена за мен, за едно напълно непознато момиче? Защо избрахте тъкмо мен? Поради някаква специална причина или защото сте решили да вършите добрини и аз съм попаднала по случайност на първо място в списъка ви?

— Не мога да твърдя, че се ръководя изцяло от чисто човеколюбие. Посвещавам известно време за благотворителни цели само в дните, когато съм свободна. А що се касае до избора ми... не знам как да го обясня, но нещо ме привлече към вас.

— Нима досега не сте срещали улични проститутки?

— Познавам няколко, а особено една от тях познавах доста добре.

Нел се учуди от признанието на Лиз и замислено процеди:

— Но, предполагам, тя не е била на моето ниво.

— Не.

— Може би по-скоро е била куртизанка?

— Да. — Сега бе ред на Лиз да прикрие изненадата си от прозорливостта на събеседничката си. — Именно такава беше тя, куртизанка от висша класа.

— И тя е тази лейди, при която желаете да ме настаните, познах ли?

— Да — отговори Лиз и си помисли въодушевено: „А Филип не искаше да ми повярва, че това момиче е по-умно от всички, с които съм се познавала до днес!“.

— Е, сега нещата започват да ми изглеждат малко по-смислени и по-ясни — спокойно рече Нел. — Благотворителната дейност на тази лейди стига ли дотам, че да се занимава с момичета като мен?

— Предложението ѝ няма нищо общо с благотворителната ѝ дейност — отговори Лиз, доволна, че поне при този отговор може да не прибегва до лъжи.

— Искате да кажете, че тя се е оттеглила от актив на дейност и сега си търси компаньонка, която да се грижи за нея, така ли да ви разбирам?

— Как да ви кажа... не е вярно, че е самотна, скучаеща и застаряваща дама.

Нел се спря и замислено огледа букета. Очевидно не я биваше много за подреждане на цветя.

— Ето... почакайте, ще ви покажа как се прави — намеси се Лиз и с няколко резки движения промени букета така сполучливо, че цветята сякаш разцъфнаха още повече.

— Но как го постигнахте? Само за една минута? — удиви се Нел.

— Ако желаете, моята приятелка ще ви научи как се подреждат цветя.

Лиз отново среща изпитателния поглед на едрите ѝ сиви очи, но този път в тяхното изражение се долавяше насмешлива нотка.

— И на какво друго ще ме научи вашата приятелка?

— А на какво бихте желали да се научите?

— По-важното е сега от какво искам да се отуча. Не искам, в никакъв случай не искам да се връщам на улицата. Попаднах там, защото нямаше къде другаде да отида и понеже бях съвсем неопитна, но повече... не, за нищо на света няма да изляза на тротоара! Нещо ми подсказва, че не е разумно да се обвързвам с вас, преди да ви познавам по-добре.

— Нека да отидем до къщата ѝ и да видим какво може да ви предложи, а след това ще вземете решение.

Нел очевидно не беше очаквала такова прямо предложение.

— Но това не ме обвързва с нищо, нали? — подозрително попита тя.

— С нищо, абсолютно с нищо не ви обвързва, скъпа. Ако решите, че това място не е за вас, може да си потърсите свободно легло в някое от общежитията на социалните служби. — Лиз се усмихна, като видя озадаченото лице на Нел. — Да не би да очаквате някакъв капан, някаква примамка за бели робини или нещо подобно?

— И това се случва, нали? Хората може да се смеят на подобни разкази, но аз съм чувала за какви ли не методи за привличане на нови проститутки.

Нещо в гласа ѝ подсказва на Лиз, че Нел говори повече от собствен опит, отколкото въз основа на слухове.

— Никой с нищо няма да ви обиди или заплаши — искрено заяви Лиз. — Нито аз, нито приятелката ми, нито който и да било друг. Имате моята дума.

Нел се колебаеше. Обмисляше няколко варианта за действие и тъкмо се убеждаваше в предимствата на единия от тях, когато съмненията в ползата на другия започваха да я измъчват. Не бе свикнала самостоятелно да взима решения — досега винаги някой друг вършеше това вместо нея — затова сега ѝ бе много трудно да се реши. От една страна, Елизабет Уоринг ѝ харесваше, усещаше как нещо в тази изискана лейди я привлича, но от друга помнеше как започна животът ѝ в екипа на Мики. Отначало с нея се занимаваше само Лил, преструвайки се на майчински загрижена, изпълнена със симпатия и разбиране, но после се появи Мики — отначало и той я изслушваше търпеливо, оставяше я сама в празната къща, грижеше се за прехраната, за дрехите ѝ, за развлеченията ѝ — и внезапно всичко се промени. Припомни си как баща ѝ я бе заключил в мазето в къщата на Уорик авеню 17, с вързани китки към гредата, босите ѝ нозе едва се допираха до пода, а той се изкачваше по стъпалата, оглушал за трогателните ѝ викове за прошка, помнеше как вратата се затръшна след него и ключът се превъртя в ключалката...

— Послушайте ме, защо да не посетим, ние двете, къщата — само ще я разгледате, като гостенка, без каквито и да било ангажименти. Само ще ми позволите да ви разведа из всички стаи, да ви обясня за какво става дума и тогава ще вземете решение.

— Не ми е позволено да излизам от болницата.

— О, мисля, че ще ви позволят да излезете с мен. В края на краищата, нали остават само три дни до датата, когато са решили да ви изпишат. — За миг Лиз се усъмни в правотата на решението си. Това момиче беше доста младо. Имаше ли право да се намесва в живота ѝ? Но нали оставя на Нел избора сама да определи съдбата си — Лиз отдавна бе решила в себе си по никакъв начин да не се противопоставя на момичето, ако то не приеме предложението ѝ.

Но вместо това тя продължи с думите:

— Нямам намерение да ви притискам, наистина е така. Вие сама ще вземете окончателното решение, но не отказвайте поканата ми. Моля ви, елате с мен. Елате и само хвърлете един поглед на стаята, в която ви предлагам да се преселите. Тази визита с нищо не ви ангажира, нима не разбирате? — А наум си каза, че е достатъчен само един поглед върху изящно и богато подредената стая, както и

сравнението с бедната обстановка в приюта, за да вземе решение всяко здравомислещо същество.

Нел втренчено се вгледа в пъстрите цветя във вазата. Синята метличина ѝ напомняше за очите на новата ѝ приятелка. „Макар че това може и да не е метличина — унесено си каза тя, — а някаква орхидея, отгледана в оранжерия.“

От устните ѝ, сякаш неволно, се изтръгна отговорът:

— Добре. Ще дойда. Но вие трябва да издействате разрешението да изляза от болницата.

— Разбира се. Оставете цветята на масичката до леглото си, а аз ще се обадя на главната сестра.

Нел не се съмняваше, че непознатата лейди, която явно притежаваше могъщ покровител, с лекота ще получи разрешението. Елизабет Уоринг, надарена с рядко срещано обаяние, умееше да убеждава хората и да получава съгласието им за всичко, което си бе наумила. „Освен това — припомни си Нел, — нали във всеки момент мога да се откажа от услугите ѝ и да си тръгна от къщата...“

— Всичко е уредено — заяви Елизабет, когато се показа на вратата. — Можем да тръгнем още сега, но съм обещала, че ще се приберете за вечерята, така че имаме почти цял ден на разположение. А сега, къде са ви дрехите?

Дрехите бяха в шкафчето на Нел — в дъното покрай дългата стена бяха подредени шкафчетата на всички пациентки. Дрехите се сториха много евтини и скромни на Елизабет — минипола, плътно прилепващи ботушки от изкуствена кожа, късо червено яке с нещо като кожена яка, плюс една износена чанта.

— О, нима ще облечеш всичко това? — намръщи се Лиз и без да се усети, премина на „ти“. — Това яке е с много ярък цвят. Искаш ли да го занесем на почистване?

„Къде да го занеса? — раздразнено си помисли Нел. — И колко ще ми струва? Нямам пукнато пени, но тази лейди явно не може да ме разбере. Пък и кой го интересува как съм облечена?“

— Ами... не можеш да излезеш с тези дрехи — промърмори Лиз. — Те стават само за боклука. — И тя грабна якето и смело се запъти към кошчето в ъгъла. — Ето, облечи това. — Съблече късия син жакет и ѝ го подаде.

— О, не, не мога да го сложа! — ужаси се Нел.

— А защо не? Това тънко поло няма да те предпази от студения вятър.

— Защото се страхувам, че ще го измърся...

— Докато седиш в колата? Не ставай смешна! — Лиз започна да губи търпение. Вече бе убедена, че жертвата ѝ няма да ѝ се изплъзне, но искаше по-скоро да я обвърже окончателно. Помогна ѝ да облече жакета и Нел инстинктивно напъха ръце в ръкавите. Още едно от предположенията на Лиз се оправда, когато я огледа — Нел с женствен жест се загърна в кожения жакет, опъна раменете си, изправи глава. Да, това момиче определено умееше да цени красивите дрехи. И ги желаше, а това бе най-важното! Сега оставаше само да ѝ се покаже как може да ги спечели и ще стане нейната единствена наследница!

Тази мисъл на Лиз се потвърди още веднъж, след като двете слязоха по стъпалата във фойето на болницата — чак до паркинга ги съпровождаха удивени мъжки, а също и женски погледи, а зад тях се носеше приглушен шепот. Колата се оказа великолепна, червена и много удобна. Нел внезапно си припомни, че някога бе виждала този спортен модел на „Мерцедес“ на витрината на някакъв автомобилен салон в Уест Енд. Кожата на седалките бе млечнобяла, с оттенък на слонова кост, а таблото — облепено с тъмнокафява кожа. Изчака, докато Лиз отключи и отвори другата врата. Веднага щом се отпусна на удобната седалка, я лъхна мирис на кожа, примесен с аромата на парфюма от кожения жакет на Лиз. „Ето, това е мирисът на парите!“ — каза си Нел и ѝ се прииска внезапно и тя да притежава такава прекрасна кола, такива скъпи дрехи.

Спомни си как веднъж, в една от самотните вечери на тротоара на Парк Лейн, бе мечтала за луксозни коли, за богатство, за скъпи и изящни вещи. Мики я предупредил, че към полунощ от близкия клуб ще излязат десетина от най-богатите комарджии, и тя, щом погледна часовника си, бавно пое към входа на клуба. Когато премина под Марбъл Арч и се насочи към Брук стрийт, пред погледа ѝ се изпречи тъкмо такъв червен автомобил, паркиран до тротоара. Зад кормилото се виждаше някаква жена, облечена като за корица на модно списание. Косата ѝ беше гъста и руса, също като косата на Елизабет Уоринг, но по-дълга, свободно спусната около красивото ѝ лице. Жената беше сама в колата, но Нел някак си предусети, че чака някакъв мъж — в усмивката ѝ се долавяше нетърпеливо очакване и предвкушване на

нещо приятно и възбуждащо. Жената внезапно потегли, при това рязко, като едва не блъсна Нел, след което изфуча надолу към ъгъла на Хайд парк. Нел остана сама, с помръкнало самочувствие, разкъсвана от завист. Защо някои имат всичко, за което останалите могат само да мечтаят? И как успяват да се доберат до богатството, при това често, без да полагат никакви усилия? Сигурно на тази щастлива жена зад кормилото не ѝ се налага да се бори за всяка придобивка в живота си и навярно любимият ѝ, към когото се бе запътила, е богат и могъщ бизнесмен, иначе защо бе тази щастлива усмивка на устните ѝ, изпълнена с трепетно, нетърпеливо очакване... Сърцето ѝ се сви, когато си припомни, че що-годе приличните дрехи в олющения дървен шкаф в стаята ѝ могат да се преброят на пръстите на двете ѝ ръце. Но някой ден и тя ще притежава „Мерцедес“, спортен модел, и ще намери мъж, който ще я обича и който няма да ѝ позволява да продава тялото на първия срещнат, който е склонен да си плати таксата. Оттогава винаги, щом видеше „Мерцедес“, спортен модел, тя си спомняше за онази непозната жена, но с всеки изминат ден надеждите ѝ гаснеха и мечтата ѝ оставаше някъде далеч, смътна и непостижима.

Но ето, че сега тя се взеше в същия спортен модел, запътила се... кой знае, може би към новия си живот... Очите ѝ жадно попиваха всичко по пътя, но устните ѝ останаха затворени. Беше решила само да гледа, да слуша и да запомни всичко, без да приказва излишни приказки, защото явно ѝ предстоеше много да научи. Например дори и най-простото правило: куртизанките никога не излизат на улицата пеша, а само в луксозни автомобили. И не търсят мъжете, а напротив — мъжете ги търсят тях. И таксите, по-точно казано хонорарите, са баснословно високи. Да, но как успяват тези жрици на любовта да спечелят такова богатство? Какво още има да се учи за изкуството на секса? Нима вече не знае всичко, от което се интересуват мъжете?

„Стига с тези колебания! — упрекна я вътрешният ѝ глас. — Трябва да се разделиш със скитосването по тротоарите и толкоз! Да, на онзи жалък начин за припечелване на пари трябва да се сложи край — съгласи се тя. — Но дали ще успея да спечеля големите пари, ако се преместя в тази къща, в която ме води сега Елизабет Уоринг? Искам сама да си печеля парите и сама да си ги харча — решително се закани Нел. — Вече никога няма да се съглася някой подъл и безмилостен изнудвач, като Мики Шонъси, да ми бърка в кесията. Онези дни са

отминали безвъзвратно. Но какво да предприема, къде да се скрия, ако не се разберем с жената, с която ще ме запознае мис Уоринг? Ох, колко е лошо, когато си в безизходица!“

Беше потънала така дълбоко в мрачните си ми ли, че не забеляза как колата се плъзна покрай Чапъм и се озова на моста Бетърси, за да поеме към Саут Кенсингтън, след което внезапно изви към Кингс роуд и Слоун стрийт, за да стигне до Кадоган скуеър. Премина под свода и навлезе в тясна задънена уличка, отляво на която имаше къщи, а отдясно — бежова стена с шипове отгоре.

— Това е стената на някакво посолство от Източна Европа — обясни ѝ Лиз, когато улови погледа на Нел. — Прекалено строги мерки за сигурност, но затова пък е много тихо и спокойно.

Спряха пред малка къща в бадемово розово, с прозорци, отрупани с цветя в червени саксии — теменуги, здравец, лобелия, карамфили, синчец. Вратата бе боядисана в бяло, но рамката — в червено, също като саксиите.

— О, колко е красиво тук! — неволно възкликна Нел, очарована от красивия двор, потънал в цветя и зеленина.

— Да, много е хубаво, нали?

Нел се оглеждаше с широко отворени очи и жадно вдъхваше свежия аромат. Но една мисъл прониза мозъка ѝ и радостта ѝ внезапно помръкна. Кой, по дяволите, след като притежава това райско кътче, ще пожелае да има нещо общо с такава жалка личност като нея? Ще се чувства като чужденка, а и съседите веднага ще усетят, че не ѝ е тук мястото. И как ще успее да събере пари за наема, ако ѝ дадат стая в тази прелестна къща? Защо ѝ трябваше да се поддава на мечтите? За всичко е виновен този червен „Мерцедес“, от него се събудиха отдавна погребаните ѝ блянове. Защото тя явно никога няма да бъде богата като русокосата мис Уоринг. Разочарованието сграбчи сърцето ѝ като нокти на хищна птица и очите ѝ мигом се насълзиха. Защо ѝ трябваше да се самозалъгва, че ще успее да се раздели с мизерията и униженията?

Обърна се, за да предупреди мис Уоринг, че иска веднага да се махне отгук, но се оказа, че тя вече е излязла от колата и е поставила ключа във вратата с червена рамка. Сините ѝ очи изпитателно се плъзнаха по лицето на Нел.

— Да, това е моята къща и аз съм тази лейди, за която ти говорих, че има една свободна стая, в която можеш да се настаниш, заедно с всичко останало. Моля те, влез и ме остави да ти доразкажа цялата истина, без никакви украшения или измислици.

Нел не помръдна от мястото си.

— Не можем да говорим тук, на улицата — въздъхна Елизабет.

— Ти ме измами! — извика Нел. — А аз ужасно мразя да ме мамят... Затова искам още сега да приключим, още сега! — Гласът ѝ се повиши, а лицето ѝ почервения.

— С нищо не съм те излъгала. Всяка моя дума беше чиста истина. Казах ти само, че ще те заведе при една моя „приятелка“, и това, строго погледнато, не е лъжа. Защото аз нямам по-добра и по-близка приятелка от самата себе си. И имам само един близък приятел. — Лиз пристъпи към Нел. — Моля те, нека да влезем и всичко ще ти обясня.

— Но какво искаш от мен?

— Само ми дай възможност да ти обясня намеренията ми, но за целта трябва да влезем вътре. — Говореше тихо, но твърдо и убедително. — Кой знае, може да свършим само за десетина минути. Ако не желаеш да изслушаш обясненията ми, обещавам ти, че оттук ще те отведе направо в болницата.

Погледите им се кръстосаха. Елизабет се почувства засрамена, макар да не можеше да си обясни причината.

Нел я последва в малкото преддверие, а оттам — в просторната всекидневна с високи френски прозорци, от които се разкриваше прелестна гледка към кокетната градина. Навсякъде бе отрупано с цветя, поставени в порцеланови или кристални вази, а във въздуха се носеше ухание на комфорт и сигурност, подсилвано от нежния оттенък на кретона от завесите и от блясъка на безупречно изчистения паркет по пода. Над елегантната камина висеше кокетно огледало, а по стените — подобрани с вкус картини. Всичко изглеждаше като в каталога на Лаура Ашли, прочут с моделите за вътрешно обзавеждане. Нел се спря на прага и затаи дъх — никога не бе виждала по-красиво подредена стая.

— Влез, седни тук и почакай, докато приготвя кафето, а сетне ще поговорим — покани я Елизабет, остави чантата си върху един от

столовете, а ключовете — в купата на сини и бели карета върху полираната масичка до вратата.

Изплашена да не събори нещо, Нел сви рамене и притисна към гърдите си кожената си чанта. Кухнята също напомняше на фотографиите от списанието „Обзавеждане и градинарство“ — по нищо не приличаше на жалката, мръсна кухня, в която набързо хапваха по нещо Мики и момичетата му. Тази кухня беше много просторна, с прозрачни завеси до прозорците, в жълто и бяло, залети от жизнерадостните слънчеви лъчи. Стените бяха покрити с лавици, под които се виждаха керамични плочки, излъскани до блясък. В една от стените имаше ниша, а в нея — микровълнова фурна и електрическа печка. Наблизо се издигаше високо огнище, с отдушник от медна ламарина, а от тавана висяха десетина медни тигана, в съседство с нанизите от подправки, чесън и лук. Върху масата в другия ъгъл бяха строени домакински уреди от всички видове — кафеварка, мелничка за кафе, сокоизстисквачка, резачка, тостер, скара.

— Да, много обичам да притежавам най-новите и най-добрите домакински уреди — весело се обади Лиз, като забеляза удивения поглед на Нел.

— Може би и мен ще ме прибавите към тази колекция, така ли е? — неволно възкликна момичето, толкова притеснено, че не посмя да ѝ говори на „ти“.

— Не, никога не съм си въобразявала нещо подобно.

— А тогава какво искате от мен? Аз съм само една уличница, а вие сте куртизанка. Аз се радвам, ако мога да изкарам по двадесет и пет лири на вечер, а колко изкарвате вие... не мога да го отгатна, дори и приблизително.

— Таксата ми е минимум хиляда лири — спокойно ѝ обясни Елизабет, докато насипваше зърната от кафе в мелачката. — Как предпочиташ кафето — силно или умерено? Това е от марката „Блю Маунтин“, но мога да добавя и от някой друг сорт, например холандско, ако желаш...

— „Блю Маунтин“ навярно е чудесно кафе, благодаря ви. Аз...

— Какво?

— Аз не съм свикнала с много силно кафе — набързо излъга Нел. Искаше ѝ се да се похвали, че баща ѝ пиеше винаги само „Блю Маунтин“, но реши, че сега не е уместно да споменава за баща си.

— Също и аз, освен след обилен обяд.

Докато мелачката се въртеше бясно и шумно, те не заговориха повече, но когато Лиз отмерваше дозата кафе в кафеварката, тя подхвана решаващата тема:

— Аз се занимавам с реализацията на мъжките фантазии, защото тъкмо това очакват от мен моите клиенти. Затова таксите ми са много по-високи от средните.

— По-високи ли! Та те са фантастични! — ахна Нел, но усети как се събуди любопитството ѝ. Не можеше да си обясни как може да печели такива баснословни суми една жена, която предлага стока само от един вид, при това доста популярен — секс на повикване.

— Да, може би според теб са високи, но нали от мен се очаква да поддържам известен стандарт. Всички спечелени пари изразходвам, за да си осигуря безупречен външен вид, за обзавеждане, за разходите по посрещането на клиентите и прочие.

Кафеварката започна да свисти и Лиз наля кафето.

— И защо ви е необходимо да давате под наем свободната си стая? Никога няма да успея да спечеля достатъчно, за да давам своята лепта за поддържането на този безумно висок стандарт.

— Има време, ще стигнем и до този въпрос.

Лиз постави кафеника върху подноса, заедно с чашите и кутията с бисквити, за да го занесе във всекидневната, но внезапно лявата ѝ ръка се отпусна и подносът се наклони застрашително. В последния миг кафеникът се задържа между ръба на подноса и ръката ѝ. Нел се изплаши, рязко пристъпи напред и я подхвана под лакътя.

— О, благодаря ти... — леко потрепери гласът на Лиз. — Нещо ми стана на ръката...

— Да не би да ти е прилошало? — От вълнение Нел забрави за учтивата форма на обръщение. — Случвало ли се е и друг път?

— Да.

— Тогава нека аз да занеса подноса.

— Много ти благодаря.

Тя показа на момичето къде да остави подноса — на масичката за кафе между двете канапета до камината.

— Да наля ли кафето? — попита Нел.

— Да, мисля, че ще се справиш по-добре от мен.

Нел не само наля кафето, но и остави чашата пред домакинята.

— Очевидно имаш опит в сервирането — отбеляза Елизабет, но се изненада, като видя как лицето на момичето внезапно помръкна. „Аха — каза си Лиз, — очевидно тя крие от мен някакво мъчително преживяване, погребано в миналото ѝ.“

— Вземи си от бисквитите — покани я тя и протегна ръка към сметаниерата. Разбърка сметаната в кафето си и продължи, този път с по-спокоен тон: — А сега те моля откровено да ми кажеш какво си помисли за моята професия, когато се видяхме за пръв път?

— Ами... не мога да отрека, че умееш да създаваш впечатление, че се занимаваш с някаква напълно почтена професия. Или не... по-скоро си мислех, че си толкова богата, че въобще не ти се налага да работиш.

— Прекрасно, именно такава впечатление съм се стремил да изграждам сред хората, обаче действителността е напълно различна. И аз, като теб, продавам секс, но на доста по-високо ниво и съответно — на много по-високи цени. От съвсем друга класа, ако ми бъде позволен този начин на изразяване.

— И как стигна до това ниво? — любопитства Нел. — Не мога да допусна, че си започнала от улицата.

— Не, никога не съм работила по тротоарите. Винаги съм била това, което съм сега, с редовна клиентела, макар че ми бяха нужни години, докато я създам. Обикновено аз посещавам клиентите си, а това означава пътувания до Ню Йорк, Сан Франциско, а също и в Европа, или до Хонконг и Сингапур — както виждаш, моята клиентела е международна.

— И те заплащат всичките разходи?

„О, да, тя наистина е много умна“ — зарадва се Елизабет.

— Да, до последното пени.

Остави Нел да осмисли думите ѝ и отпи от кафето, но без да изпуска от погледа си промените в настроението на събеседничката си, красноречиво изписани по лицето ѝ.

— Докато такива като теб обикалят улиците, аз си седя тук и чакам да ме потърсят по телефона — продължи домакинята. — Вие, момичета по тротоарите, не знаете с кого ще прекарате вечерта, докато аз знам. Не зная как точно изкарваш парите си, но предполагам, че се ограничаваш до някое и друго чукане набързо, ако ми позволиш да използвам този неприятен жаргонен израз. Докато аз върша много

повече дейности. Никой няма да ти подари хиляда лири за нещо, което може да се получи за една десета от тази сума, при това от опитни професионалисти. Аз си заслужавам парите до последното пени, защото върша перфектно това, с което се заемам. Аз също обичам секса и когато разбрах, че мога да се изхранвам с него, дори да живея на широка нога, реших да му се посветя изцяло и се заех да търся мъже, които могат без колебание да платят високата ми цена.

— Но как се справяш с данъчните? — прошепна Нел, изпълнена със страхопочитание към домакинята.

„Аха, изглежда, че въпросът за парите живо я интересува“ — помисли си Лиз и побърза да ѝ отговори:

— Наех си счетоводител и според документите в сейфа му аз съм регистрирана като консултантка по връзки с обществеността. Дори някои от чековете получавам с този надпис и именно така си определям данъците. Но повечето от парите получавам в брой. Всъщност се числя към хората от „икономиката в сянка“, както пишат вестниците за компаниите, укриващи се от данъчните служби. Счетоводните ми книги наистина са с черна подвързия, така че не се забелязват лесно на тъмно.

Обаче Нел не реагира на шегата, защото бе заета с доста трудни изчисления.

— Може би си задаващ въпроса колко печеля годишно. Познах ли?

Нел се изчерви.

— Не се притеснявай, веднага ще ти го съобщя, защото именно това мислех да обсъдим след малко. През последните десет години средният ми годишен доход е бил около сто и петдесет хиляди лири.

Челюстта на Нел увисна и тя прошепна смаяно, но едва след като се съвзе от изумлението си:

— И колко от тях остават за теб?

— Никога не съм имала и никога няма да имам сутеньор.

Нел я изгледа с примес на възторг и завист.

— Приемам клиентите си само по препоръки на мои досегашни клиенти, но понякога и сама успявам да открия някой нов клиент. Не членувам в никакви съюзи. Но пък притежавам достатъчно фантазия, за да уреждам все нови и нови форми на сеанси и мога да се считам за

една от най-добрите в професията ми. Дано само не звучи прекалено безкритично и самонадеяно...

Лиз допи кафето си и остави чашата, преди да протегне ръка към капака на сребърната кутия, от която извади елегантна дамска цигара. Постави я в черно лакирано цигаре и запали със запалката от масивно сребро.

— Проституцията ми позволи да живея в разкош през последните дванадесет години, но ето че дойде времето, когато съм принудена да се замисля за оттеглянето си. — Дръпна силно от дългото си цигаре. — Всъщност, вече не се поставя въпросът дали тази година или след две-три години да се откажа от практикуване. Принудена съм да се оттегля и това не подлежи на коментар. — Издуха дима към тавана. — Този дребен епизод в кухнята е симптоматичен за болестта ми. Това ще се повтаря все по-често и по-често, при това няма гаранции, че пораженията ще бъдат непременно в ръцете ми. Понякога усещам как изтръпват краката ми, но причината не е в тях — дръпна още веднъж от цигарето, — а в този проклет мозъчен тумор, който, както ми бе съобщено, не подлежи на операция.

Нел не успя да потисне глухия стон, който се изтръгна от гърдите ѝ, но не посмя да каже нещо.

— Имам го вече от две години, дори може би и от повече, и през цялото време състоянието ми бавно, но неизменно се е влошавало. Такива пристъпи на моментна слабост ще стават все по-често, с все по-нарастваща сила. Към края на дните си ще се нуждая от услугите на медицинска сестра по двадесет и четири часа в денонощието. Именно заради това искам да те ангажирам. Искам да си поговорим за времето, когато ще бъда напълно безпомощна.

— Но какъв е туморът... злокачествен или безвреден?

— Злокачествен. Откъде си научили тези термини? — учуди се Лиз.

Нел се поколеба, преди да отговори:

— Баща ми беше лекар.

— Знаех си! — триумфално възкликна Лиз. — Казах на Филип, че не си момиче от утайката на обществото. Бях готова да се обзаложа, че нещо доста необичайно те е принудило да излезеш на улицата.

— Толкова ли е дълбоко разположен този тумор, че хирурзите не могат да го оперират? — попита Нел, все още замислена за

ужасяващата диагноза на новата си приятелка.

— Да — сухо отговори Лиз и продължи, завладяна от любопитство: — А баща ти да не би да е неврохирург?

— Не, той беше интернист. След смъртта на майка ми започна да ми разказва за всички по-интересни случаи в отделението си. Искаше и аз да се посветя на неговата професия.

— А защо не последва съвета му?

Нел дълго мълча, преди да ѝ отговори:

— Намесиха се други фактори...

— Но нали баща ти е лекар? Сега работи ли още, или вече се е пенсионирал?

— Сега не практикува — лаконично ѝ обясни Нел и реши, че повече няма да отговаря на въпроси, засягащи миналото ѝ.

— Следователно не се плашиш от болестите, така ли е?

— Майка ми умря от склероза, когато бях на единадесет, а беше парализирана още когато бях само на седем. От малка съм свикнала с болестите.

Спокойният тон на момичето накара Лиз да изтръпне. Представи си седемгодишното момиченце, което прекалено отрано се е сблъскало със суровата и горчива истина на живота. Нима баща ѝ е говорил с нея за най-сложните и объркани медицински казуси, когато тя току-що се е научила да чете? И защо тогава е завършила като уличница? В ума ѝ с бясна скорост се редуваха въпросите, на които искаше да намери отговор, но с мъчително усилие на волята успя да се сдържи. Имаха достатъчно време занаят, а сега ги чакаха неотложни въпроси от чисто практическо естество. Но поне на един тя получи напълно удовлетворителен отговор — вече бе доказано, че това момиче е природно интелигентно и бързо ще усвои всичко, на което Лиз ще трябва да я научи.

— Както и да е, но сега разбираш защо съм се заела да си намеря наследница, която предварително да обуча. Някоя, на която да мога да предам всичките си умения и списъка с клиентите ми, при условие, разбира се, че и те са съгласни. Някоя, която да живее с мен, да попива всеки мой жест, всяка моя стъпка, всяка особеност в моята среда. Да ме изучава, да изслушва напътствията, да схваща тънкостите и най-важното — да разбере как съм успяла да се превърна в една от най-опитните и най-умелите куртизанки на нашето време.

— Така ли... те оценяват и клиентите?

— Това е по-скоро класификация. Когато чуят думата проститутка, хората си мислят за някоя героиня от филмите или от романите — евтина, леснодостъпна, жена, с която можеш да се позабавляваш за час-два, дори и за по-малко. Обаче една куртизанка е нещо съвсем различно — тя струва много повече, но и дава много повече.

— Нещо като дамите от вариетета от началото на века?

— Именно. Какво знаеш за парижките куртизанки от онази епоха?

— Попадна ми една книга за тях.

— Е, значи имаш известна представа.

— Да, но сега не се срещат така лесно нито кралски принцове, нито велики херцози, които да раздават наляво и надясно умопомрачително скъпи бижута, замъци или имения.

— Не, обаче има принцове на бизнеса, които с успех заместват истинските аристократи.

— Сред тях ли търсиш клиентите си?

— Да.

Момичето се усмихна притеснено.

— Нима само с помощта на парите успя да преобразиш живота си? — Внезапно се разсмя ѝ поклати глава. — О, да, разбира се, че е така! Каква глупачка съм, щом още се съмнявам, че има нещо невъзможно за големите пари!

— Радвам се, че сама си стигнала до този извод и не е необходимо да те убеждавам. Никой не може да промени ролята на парите и тук не става въпрос за моите желания, а за един реален факт.

Нел престана да се смее и внезапно заговори със сериозен тон:

— Не, не вярвам, че всичко в живота може да се купува и продава, колкото и да са богати някои хора.

— Изглежда, че въпреки скитането по улиците не си успяла да се превърнеш в закоравяла, цинична и озлобена личност.

— Струва ми се, че някои ценности си остават недостъпни за богатите, макар че в никакъв случай не мога да отрека могъществото на парите. Нали тъкмо парите ще ме направят свободна и силна.

— Тъкмо към това е насочено моето предложение.

— Слушам най-внимателно...

— Ще те поема под крилото си. Ще се преселиш тук, в моята къща, и през първите шест месеца ще те обучавам в моето изкуство. След като премине този етап на първоначално обучение, ти постепенно ще поемеш всички клиенти от списъка ми и ще ми даваш половината от доходите, докато не преминеш изцяло на самостоятелна практика.

Никаква реакция не последва.

— Това означава, че за една нощ ще можеш да изкарваш повече пари, отколкото за цял месец скитосване из улиците, и то само ако в този месец всеки ден е неделя. Освен това в началния период ще трябва да поема всичките ти разходи за облекло, козметични средства, за промяна на външността ти, а също и за квартира и за храна. Нищо няма да плащаш, докато си... докато се обучаващ. Но когато започнеш да печелиш, тъкмо тогава аз, поради злочестото стечение на обстоятелствата, ще трябва да започна да ограничавам дейността си и ще ми бъде ужасно трудно да поддържам стила на живот. За щастие, имам застраховка, от която ще покрия разходите за медицински сестри и за лекарски прегледи, но това не означава, че оттеглянето ми от голямата сцена ще бъде по-малко мъчително. И тогава ти, само ти ще трябва да осигуряваш парите в къщата. Апропо, тъй като нямам наследници, по всяка вероятност след смъртта ми къщата ще остане за теб. Къщата е моя собственост и имам правото да я препиша, на когото си пожелаеш. Ипотеката е минимална, колкото да се приспада част от данъците. Ако желаеш, може да се уреди и ипотеката, до последната вноска... — неловко замълча Лиз и уморено махна с ръка.

— Но ти спомена нещо за промяна на външността ми — припомни й Нел. — Нима е възможно това?

— Да, напълно е възможно. Ще започнем с косата ти. Сега е с приятен кафяв оттенък, но не е достатъчно вълнуваща. С една перука всичко ще се промени до неузнаваемост. Още не може да се каже какво ще стане с носа ти, затова ще посетим някой от най-добрите пластични хирурзи, защото нуждата от корекции е належаща. Ще ти подберем много по-добър стил на гримиране, плюс тотална подмяна на гардероба. — Лиз забеляза как светнаха очите на Нел. — Нали обичаш хубавите дрехи?

— Естествено, и аз бих искала да се обличам добре, макар че не съм съгласна с тези, които са готови да похарчат цяло състояние, за да затъмнят всички останали жени. Според мен, за да е облечена

изискано, на една жена не е достатъчно само да разполага с издутия портфейл на мъжа си. Виждала съм не една или две дами, които купуват скъпи и прескъпи тоалети, но не умеят да ги подбират с вкус.

Лиз остана очарована от тирадата на Нел.

— А има ли нещо, по което да нямаш ясно определено мнение?

— Не мога да кажа, че разбирам от всичко, но поне ясно знам какво искам да получа от живота — отговори Нел, а лицето ѝ се зачерви от неудобство.

— А какво не би искала да ти се случи? Моля те, не се колебай, а ми кажи откровено какво не ти харесва в моето предложение.

— На пръв поглед... не мога да измисля някакво възражение. Ако делим по равно, както го уточни току-що, пак ще получавам много повече, отколкото ако се върна отново на улицата. Разбира се, сега за нищо на света не бих излязла пак на тротоара...

— А мога ли да те попитам защо си се озовала на улицата? — Нел стисна устни и нищо не ѝ отговори. — Нали си от напълно прилично семейство — продължи да настоява Лиз. — Защо избра улицата?

— Защото само това ми оставаше.

— Нима искаш да кажеш, че направо от училищната скамейка... без да си била обучавана?

— Да.

Лиз не можеше да преодолее усещането, че зад привидно безпристрастното изброяване на фактите от миналото на Нел се крие заплетено кълбо от спомени, но реши засега да не се задълбочава, да не я притиска повече. От лаконичните отговори на момичето и от мимиките му се подразбираше, че не желае да я разпитват за миналото ѝ. „Но защо е тази потайност?“ — мислено се запита Лиз, преди да зададе следващия си въпрос:

— Но все пак на нищо ли не те беше обучил твоят сутеньор?

— Само ми обясни какво се очаква от една улична проститутка.

— А мога ли да те попитам с какво точно се занимаваше и от колко време? Не се обиждай, не го правя заради някакво злорадо и суетно любопитство. Необходимо ми е да съм наясно със сексуалния ти опит, нали ме разбираш?

Нел ѝ обясни, но доста сухо и лаконично. Въпреки това Лиз забеляза, че когато говореше за секса, лицето на Нел ставаше

сдържано, сякаш не говореше за себе си, а коментираше фактите като страничен наблюдател. Цялото ѝ поведение подсказваше, че се занимава с тази дейност само поради нещастно стечение на обстоятелствата, а не по собствено желание, без да влага чувства. За Лиз това бе първото, но много силно разочарование от новата ѝ приятелка — явно това момиче разсъждаваше много разумно и хладнокръвно, обаче за една елитна куртизанка това в никакъв случай не бе достатъчно. Тази особеност в характера на Нел заплашваше с провал плановите на Лиз, която влагаше цялата си душа и сърце в изпълнените с фантазии сексуални сцени с богатите си клиенти — нали те ѝ плащаха внушителни суми, но искаха да получат нещо равностойно срещу парите си. Освен това Лиз, за разлика от Нел, обичаше секса и ѝ харесваше всеки път да измисля все по-вълнуващи сцени. Разочарованието ѝ се подсилваше от факта, че само допреди минута тя бе убедена, че най-сетне е намерила своята идеална наследница.

— А какво мислиш за проституцията въобще?

— Никога не съм се замисляла по-задълбочено.

— Но нали и според теб това е професия като всяка друга?

— Да, предполагам, че е така.

Лиз тъжно поклати глава.

— Не, страхувам се, че тук нещо не е наред. Разбираш ли, в нашата професия няма нищо по-лошо от това жената да е равнодушна като някакъв безчувствен робот. Моите клиенти няма да останат доволни и никой от тях няма да отвори портфейла си, ако не получи сеанс, наситен с емоции. От теб ще се иска всъщност да изнасяш истинско театрално представление, а не само да проявяваш завидни технически умения. Предполагам, че разбираш какво искам да кажа с тези думи.

Нел я слушаше напрегнато, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

— Позволи ми да ти дам един пример — рече Лиз и се зае да ѝ разказва за един от своите клиенти от Южна Америка, който не можел да се раздели със спомена за някаква проститутка, първата жена в живота му. — За него тази жена представлява и до ден-дневен апогеят на юношеските му блянове. Може би той непрекъснато се връща в спомените си към нея, защото никога след това не е срещнал партньорка, която така пълно да откликва на поривите му. В

действителност високото му положение в деловия свят вече не му позволява да се среща нито с нея, нито с други жени от нейната категория, а в най-младите си години парите са му стигнали само за един сеанс с нея, затова пък тя не напуска фантастичните му миражи и блянове. И до сега той си представя, че все още е в първа младост и я дарява с оргазъм след оргазъм, че само благодарение на страстните му ласки от гърдите ѝ се изтръгват възторжени стонове... Да, с мен той най-сетне реализира младежкия си блян — успя да я накара да го запомни завинаги — както той никога не е успял да я изтрие от спомените си. Представяш ли си какво щеше да стане, ако аз бях решила да пренебрегна деликатното му състояние, като се заема да му доказвам само моите достойнства в леглото? Още в същия час щях да го изгубя като клиент, и то завинаги. Особено те моля да запомниш една тънкость в нашата професия, по-скоро едно основно правило: разликата между съпругите и куртизанките е най-вече в това, че при нас мъжете идват по желание, а не по принуда, но нищо не ни гарантира, че ще има следващ път. И затова трябва да се стараем с всички сили. И ако решиш да се заловиш с този немислимо труден занаят, ще трябва всичко да вършиш безупречно, всеки твой жест трябва да бъде изпипан до съвършенство, иначе провалът ти е сигурен. Разбра ли сега какво се опитвам да ти обясня?

— Да — отвърна Нел без колебание.

— Но ще можеш ли да се справиш?

— Да. — И този отговор бе така категоричен, както и предишният.

— Но наистина ли желаеш да овладееш духа на изкуството на куртизанките от висшите категории? Да се потопиш в атмосфера, наситена с най-разнообразни фантазии и артистични превъплъщения, която по нищо не отстъпва на театралната сцена? Защото тъкмо това ще се изисква от теб! — Лиз настоятелно повтори въпроса си, защото бе от първостепенна важност. — Ако поне за миг престанеш да вярваш в това, което вършиш, нищо няма да се получи, ясно ли ти е това?

— Мога да се науча на всичко, нека само да ми се предоставят условия за това.

Отново се появи на лицето ѝ загадъчният израз на безчувствена самоувереност, който не се харесваше на Лиз.

— А някога играла ли си в пиеса? Например в училището? Или нещо подобно?

— Да. В училището ми се случи да изляза на сцената, макар и само пред публика, съставена от родителите на съучениците ми. — Този път в интонацията ѝ се прокрадна нотка на самодоволство и гордост. — Струва ми се, че ще ми хареса всеки път да играя различна роля. Винаги ми е било приятно да си представям, че съм някоя друга личност. — На устните ѝ се появи плаха усмивка. — Да, може би това са моите фантазии.

За миг Лиз изстина. За бога, какво правеше тя? Почувства се неудобно. Имаше ли право да моделира това младо момиче само по свой образ и подобие?

Сега бе ред на Нел да ѝ зададе въпроса си:

— Да не би да очакваш от мен да успея да те заместя напълно? Да се превъплътя в твоята роля?

— Сигурна съм, че ще се справиш, но ако ти сама не вярваш в себе си, защо да не направим една проба, за да се отървем поне от част от съмненията?

Сивите очи на Нел блеснаха, сякаш нещо ги възпламени.

— Добре — каза ѝ Лиз, — нека да опитаме.

Лиз я поведе по стълбите към горния етаж. Нел я последва, но на прага на спалнята се закова като вкаменена — само в холивудските филми можеше да се види подобна спалня. Стори ѝ се огромна, застлана от край до край със скъп персийски килим, в средата с просторно легло, с четири колони около него, покрити с коприна в розово, тюркоазно и лилаво. Една от стените бе изцяло в огледала, но само с докосването на бутона се отместваше, за да разкрие гардероба на Елизабет Уоринг. Тоалетната маса беше отрупана с флакони с парфюми, кутии с кремове и други козметични средства. Другите две стени бяха остъклени и през тях се разкриваше очарователна гледка към градината на двора. В спалнята се долавяше нежното ухание на някакъв аромат, който ѝ бе непознат. Нел се закова на прага като омагьосана, страхувайки се да стъпи върху дебелия килим, подбран според цветовете на завесите и кувертюрата върху леглото. „Сигурно само този килим струва цяло състояние“ — каза си тя, но веднага си спомни, че хонорарите на мис Уоринг бяха главозамайващи и навярно може да си го позволи, без въобще да се замисля за цената му.

— Влез, не се притеснявай — успокой я Лиз. — Нали вече ти обясних, че ще имаш свободен достъп навсякъде, във всички стаи.

Нел веднага събу обувките си.

— Да, така е по-добре — одобрително кимна Лиз. — Сега, като те гледам боса върху килима, ми се струва, че и двете имаме еднакъв ръст. Аз съм висока метър и шестдесет и пет. Колко е твоят ръст?

— Метър и шестдесет и осем, а от обувките с токчетата се добавят още седем сантиметра.

— И размерът ти е дванадесети?

— Да.

— Странно, какво съвпадение! Чудесно, защото това означава, че повечето от дрехите ми ще ти станат. Нека да проверим...

Вратата, покрита с огледала, безшумно се плъзна и разкри пред изумения поглед на Нел повече дрехи, отколкото бе виждала и в най-богатия бутик по централните булеварди.

— Да видим сега как ще ти стои черното... защото кожата ти е много нежна и бяла... да, знаех си, че тъкмо то е за теб. Да, точно това. — Лиз размести окачалките, от които висяха рокли и джемпъри, увити в найлонови пликкове, издърпа една и подаде черната рокля на Нел, която я пое с треперещи ръце, но бързо се свързе и веднага съблече дрехите си. Остана само по сутиен и пликчета. — Така... всяко нещо по реда си.

Лиз извади от гардероба трико от черно кадифе, с поло яка и дълги, тесни ръкави — то се прилепи чудесно по стройното младо тяло на момичето, сякаш беше кроено за нея, а високите ѝ гърди се очертах като изваяни. После ѝ подбра пола от черна тафта, стегна талията ѝ с широка черна панделка и опъна плата, така че през дългите шлицове се показаха очертанията на стройните ѝ бедра в черни чорапи.

— Не... не бързай да се оглеждаш, още не съм приключила. Искам да направя нещо с косата ти. Сега седни на този стол, но с гръб към огледалото.

Нел покорно седна, безкрайно щастлива — много обичаше някой да се грижи за косата ѝ, да я разресва, да оформя прическата ѝ, а ловките пръсти на Лиз сръчно коригираха фризура ѝ, без нито веднъж да изскубне по погрешка някой косъм. Очевидно имаше

солидна, практика, защо действаше много умело и енергично. Само веднъж се обади, за да успокои нетърпеливата си гостенка:

— Почакай, остава само още нещо, но то е много важно, за да изглеждаш безупречно. — Протегна ръка към ковчежето с бижутата и избра обици, обсипани с перли и диаманти в бароков стил.

Накрая, след като огледа за последен път майсторски положения грим, домакинята завъртя стола към огледалото и обяви с тържествуващ глас:

— Да, сега си готова!

Нел се извърна и видя в огледалото непозната девойка. В първия миг дори не реагира, само остана смълчана — не можеше да повярва, че в огледалото бе нейното отражение. Висока и стройна, ослепително елегантна, с прелестно лице, с подчертани от грима високи скули и чувствени устни, изящно очертани от червилото. Дори и лейкопластът около носа ѝ не можеше да развали цялостното впечатление. Непозната жена в огледалото очевидно щеше да има главозамайващ успех сред мъжете, затова Нел, след като смутено отвърна поглед, пак се завъртя на стола и погледна отражението веднъж и още веднъж. Да, това бе тя, но този път наистина приличаше на изискана лейди. Косата се издигаше безупречно над лебедовата ѝ шия, на пръв поглед фризура ѝ оставяше впечатление за безпорядък, но само привидно, защото малките кичури симетрично ограждаха високите ѝ скули, а зад тях проблясваха съблазнително перлените обици, докато сивите ѝ очи блестяха като две капки сребро.

Нел дълго не можа да откъсне поглед от отражението си, но Лиз не посмя да я обезпокои, защото разбираше какво се крие в надвисналата тишина.

— Нямах представа, че... — неуверено поде Нел. В гласа ѝ се долавяше неподправено изумление.

— Не съм и предполагала, че си оценявала достатъчно красотата си.

— Нима си знаела, че с мен може да стане такова чудо... — Нел повдигна полата от тафта, завъртя се и финият плат се усуква около снагата с възбуждащо шумолене, после поглади кадифето по ръкава, леко докосна обиците. — Не мога да повярвам, че си предвиждала този ефект още от първата ни среща!

— Да, знаех го.

— Но как е възможно това?

— Да кажем, че притежавам способността да виждам жените в изискани тоалети, независимо от това как са облечени в момента. Ти си надарена с изящество и красота, каквито се срещат само сред най-прочутите манекенки, както и сред най-скъпите куртизанки. Това е класа, с която или се раждаш, или не, защото е невъзможно да се имитира. А за опитно око като моето класата винаги си личи.

— Да, но в болницата аз бях толкова жалка и обезобразена от бинтове и шини. А сега тази неочаквана промяна се дължи само на дрехите и на грима.

— Не, това не е вярно. Ако не притежаваше вродена красота, никакъв грим, дори и най-умелият, както и никакви дрехи не могат да ти помогнат. Те помагат само на истинските красавици.

— О, все още не мога да повярвам, че това съм аз... Както не мога да повярвам, че тези изискани дрехи ще ми помогнат да прикрия миналото си.

— Миналото ти вече няма значение. Вече никога, запомни, никога няма да носиш онези долнопробни дрехи, с които пристигна днес, разбра ли ме?

— А с такова ли облекло се явяваш пред клиентите си, на „сцената“?

— Да. Например един от най-богатите ми клиенти настоява да се обличам само в черно, от главата до петите. Дори и леглото застилам заради него с черни копринени чаршафи. — Лиз се усмихна и вдигна рамене. — Кой може да обясни докъде ще стигнат фантазиите на мъжете? Зная само, че черното го възбужда, че му действа необяснимо добре. За щастие, на теб черното ти стои великолепно. Отива на цвета на кожата ти, а това е най-важното. И с мен е така. Докато има жени, които изглеждат напълно безцветни в черен тоалет или с черно бельо. Но постепенно, двете заедно, ще налучкаме всички възможни цветови нюанси, които са подходящи за теб.

Лиз забеляза, че момичето я слуша с широко отворени очи, в които недоверието се смесваше с възторг, и реши, че желязото трябва да се кове, докато е горещо.

— Повярвай ми, още при първата ни среща предположих, че си само една обикновена улична проститутка. Не забравяй, че тогава не съм могла и да подозирам, че си дъщеря на уважаван лекар. Между

другото, моят баща е бил генерал от британската армия. Сега, разбира се, е пенсиониран, но аз, също като теб, продължавам да се изхранвам от търговията със секса. Разликата между нас двете е в това, че аз се продавам скъпо, а парите могат да променят почти всичко, нали? Преди малко ми заяви, че искаш завинаги да се разделиш с улицата. А ето, че аз ти предлагам именно такава възможност. — Лиз се спря, преди да зададе най-важния въпрос: — Или си решила да скъсаш и с проституцията?

Нел кимна, все още приковала очи в отражението си в огледалото, в което вече бе успяла да се влюби.

— Да. Именно това си бях намислила.

— И какво е сега твоето решение?

Нел се завъртя бавно, с ловко движение, като опитен фотомодел, за да проследи, по-скоро да усети въртенето на полата си, остави платът да разкрие очертанията на бедрата ѝ, изпъна плата по талията и въздъхна замечтано, когато тънката тафта спря да шумоли, а обиците ѝ — да се поклащат и проблясват обещаващо.

— Струва ми се, че току-що получих предложение, на което не мога да откажа.

В понеделник сутринта Лиз пристигна в болницата, за да вземе Нел и да я отведе в къщата си. На носа на момичето бе останало само едно малко парче лейкопласт, но лекуващият лекар я посъветва да не го отстранява до контролния преглед, насрочен за следващата седмица. Сестрата разхлаби шината около челюстта ѝ, а лекарят ѝ обеща, че има изгледи след една седмица да се раздели и с нея. Вече ѝ разрешиха да се храни нормално, но за предпочитане с храна, която е по-лесна за дъвчене — варени яйца, кисело мляко, гъсти бульони.

— Е, сега си по-добре — окуражи я Лиз, — но докато не те заведе при пластичния хирург, няма да знаем какво е състоянието на носа ти.

Нел седна до нея в червения „Мерцедес“ и потеглиха на север. Чувстваше се като на седмото небе в прекрасния спортен автомобил, косата ѝ се развяваше от вятъра, а усмивката заслепи един случаен минувач, край който спряха пред светофара. Лиз я огледа изпитателно и двете си размениха доволни усмивки.

— Струва ми се, че тръгвам на околосветско пътешествие — призна ѝ Нел, оглеждайки се като дете, попаднало в непознат лунапарк.

— Може и така да се каже — съгласи се Лиз. — Съжалявам безкрайно, че не мога да те преобразя мигновено, с магическа пръчка, както е в приказките... Но имаме няколко седмици занапред, даже месеци, и ако поработим упорито, в скоро време наистина ще бъдеш неузнаваема.

— И това ли е част от моето приключение? Толкова съм щастлива! Знаеш ли какво... — Нел спря насред фразата и я изгледа сепнато.

— Какво има? — разтревожи се Лиз.

— Не мога да си спомня откога не съм била така радостна, даже не съм сигурна дали въобще някога съм била по-щастлива.

Това простичко признание трогна Лиз по-силно, отколкото най-многословните изяви на благодарност. Сърцето ѝ изтръпна. Вдигна ръка от кормилото и силно стисна ръката на Нел, отпусната върху черната чанта в скута ѝ, в която се бе побрал целият багаж на Нел от болницата.

— Отсега нататък това чувство никога няма да те изостави — обеща ѝ тя.

Очите на момичето внезапно проблеснаха, като вода в планински поток, но гласът ѝ остана непоколебим:

— Не искам да ме напускаш! За мен сега се открива шанс за нов живот. Не искам да те изгубя! Никога!

Болката и отчаянието в думите ѝ подсказваха на Лиз повече от всичките им досегашни разговори какво изпитва момичето до нея. Тя все още беше дете, макар и преждевременно съзряло и опитало от горчивината, с която бе изпъстрен животът на всяка улична проститутка. Всъщност какво бе получила от живота, освен обиди, грубости и унижения? Очевидно досега бе прикривала детинската си уязвимост зад студения поглед на сивите си очи и безразличното си изражение. Прекалено рано бе научила суровия житейски урок, че на никого не бива да се доверява, че лъжите често се поднасят с невинни слова и ангелски усмивки, а зад повечето обещания се крият коварни и пресметливи планове. Настръхналото ѝ лице не издаваше нежните, но несподелени чувства — Лиз бе готова да се закълне в това, но и никой

никога не се е опитвал да стигне до тях. Но тя се справяше добре. Наистина, не е чак толкова твърда, колкото ѝ се иска да бъде, но е пряма и решителна.

Когато се прибраха в къщата, те завариха Лулу да бърше прозорците. Лиз ги запозна. Лулу огледа момичето от главата до петите, но накрая се усмихна радушно, разкривайки великолепните си бели зъби.

— Ей сега ще приготвя кафето — забърза се прислужницата.

— Добре, Лулу — съгласи се Лиз, метна чантата си върху едно от креслата и тръгна към стълбата. — Всяко нещо по реда си. Първо ще ти потърся дрехи за преобличане. А после ще изхвърлим на боклука тези ужасни ботуши и тази непоносима пола.

— Мики ме накара да си ги купя...

— Да, много добре разбирам, че по тях не бива да съдя за вкуса ти. Ето, вземи тези, надявам се, че ще се окажат по мярка...

Двете преровиха две дузини рокли, блузи и панталони, докато накрая се спряха на два чифта панталони от рипсено кадифе, единият черен, а другият — във френско синьо, но после се върнаха при гардероба и взеха един панталон от кадифе с бронзов оттенък и още един от розов креп. Намериха се и два чифта джинси, както и няколко пуловера в подходящи цветове, плюс две широки ризи — едната бяла, а другата — тъмносива.

— Всички са с твоите размери — увери я Лиз, докато помагаше на Нел да пренесе дрехите по коридора до стаята, в която щеше да използва — декорирана в бяло и в онова прелестно синьо, което може да се види само по порцелановите съдове на прочутия Уеджууд, с прелестни зелено-кафяви завеси и дамаски.

— Лулу се грижи за моето домакинство — обясни ѝ Лиз и започна да окачва дрехите в гардероба, — защото нищо не ме дразни така, както домашният безпорядък. Моята бавачка обичаше да повтаря, че за всяка вещ трябва да си има място и за всяко място — съответният предмет.

— Имала ли си бавачка?

— Докато бях малка, родителите ми често отсъстваха от Англия, защото баща ми беше на редовна служба, обикновено в далечни азиатски страни, където не е място за отглеждане на малки деца. Затова, докато не тръгнах на училище, за мен и за брат ми се грижеше

нашата бавачка, Нани Робъртс. Много възрастна, била е бавачка и на майка ми, но аз я обожавах. За мен тя заменяше родителите ми. — Лиз напъха окачалката в една от блузите. — А твоята майка... нали ми спомена, че е умряла още когато си била съвсем малка?

— Бях на единадесет, но тя се разболя още при раждането на сестра ми Маргарет, когато съм била само на седем.

— Имаш сестра, така ли?

— Да. — Този път паузата се проточи повече от обичайното. — Тя е психичноболна и живее в един специализиран пансион.

— И аз не се виждам често с брат ми. Всъщност няма много общо между нас. И никога не е имало. За това не вярвам, когато чуя, че някой обичал до безумие брат си или сестра си само защото били родени от една майка. Защото аз никога не съм обичала родния си брат, а дядо ми по майчина линия ме отвращаваше. За щастие, той никога не разполагаше със свободно време, за да се занимава с мен.

— А пък аз въобще не помня нито единия си дядо, нито другия, както и бабите си. Майката на мама е починала, когато мама е била съвсем малка, а баща ѝ — веднага след сватбата на майка ми и баща ми. Родителите на баща ми са били мъртви доста преди раждането ми, защото баща ми се е родил, когато те са били някъде към четиридесетте. И не знам дали имам някакви други роднини.

Самотно детство. Баща, роден от възрастни родители. Лиз постепенно, като късчета от мозайка, сглобяваше отломъците от миналото на Нел.

— Добре, а сега да слезем долу, във всекидневната, за да изпием по чаша кафе и да обмислим какво ще правим от днес нататък.

— Бих искала първо да се преоблека...

— Разбира се. Ще те чакам във всекидневната.

Нел бързо смъкна полата си, после и полото си, след което изпробва джинсите на Лиз. Очевидно са били купени само за да бъдат захвърлени в гардероба още след първата проба, защото изглеждаха съвсем нови. За щастие, се оказаха точно по нейната мярка. Облече и тъмносивата блуза. От болницата бе пристигнала само с един чифт обувки — ботушите, стигащи до коляното ѝ, за които Лиз веднага нареди на Лулу да ги изхвърли. Затова сега се разрови из гардероба и намери на дъното чифт кафяви сандали, които ѝ се оказаха леко стегнати, но все пак ставаха за носене. До сандалите видя и чифт

черни дамски обувки, по-люксови, но с половин размер по-големи. Вчеса косата си и доволна от себе си, се огледа в огледалото. Взе старите си дрехи и тръгна надолу по стъпалата.

— Къде е кофата за сметта? — попита Нел.

— Дай ги на мен, аз ще ги изхвърля — каза Лулу. — Познавам едно бедно семейство, което с радост ще ги вземе.

— Чудесно — зарадва се Нел и подаде дрехите си на прислужницата.

Лулу донесе една голяма найлонова торба.

— А Лиз знае ли, че се каниш да ги подариш на онези бедняци? — полюбопитства Нел.

— Разбира се. Тя ми има пълно доверие. Отдавна не съм изпразвала гардеробите в тази къща. Май вече е време за основно почистване и разтребване.

Лиз се появи на вратата и махна с ръка към Нел да побърза, защото кафето беше сервирано във всекидневната.

— Чух разговора ти с Лулу. Забравих да ти спомена, че тя е много по-практична от мен, дори ми напомня за сроковете за посещение при данъчната служба. Само че понякога се оплаква, че съм много разточителна и не умея да пестя. — Лиз се настани на стола до масичката за кафе и се усмихна. — Какво пък, аз обичам да не се притеснявам за всяко пени, а да живея по-свободно. — Подаде към Нел кутията с шоколадови бисквити. — Опитай ги, може да ти харесат, макар че според мен са прекалено твърди. Потопи бисквитата в кафето и тя ще омекне. Аз правя така с поничките, както е прието в Америка.

— Имаш ли много клиенти от Щатите?

— Четирима. Двама в Ню Йорк, един в Чикаго и един от Сан Франциско.

— А често ли се срещаш с тях?

— Приблизително по шест пъти в годината — или ако се появи нещо спешно, аз телефонирам на някой от тях, той ми изпраща билет за отиване и връщане, дори и кола на летището.

— По колко време оставаш при клиента?

— Зависи от това какво ще пожелае. Понякога само за една нощ, но друг път за уикенда или дори за цяла седмица. След като пристигна в града, където живее клиентът, трябва да съм на негово разположение.

— Мислиш ли, че някой от тях ще ме приеме като твоя заместничка?

— Да, разбира се, но предварително аз трябва всичко да подготвя. Познавам ги добре, знам какво обичат и какво — не, знам докъде са готови да развържат кесииите си, знам от какво трябва да се пазя. Но няма да ги поставям пред свършен факт, защото никой мъж не обича това. Постепенно ще подготвя почвата, за което ще ми е необходим по-продължителен период от време, за да бъде побезболезнено моето оттегляне и твоята поява. Надявам се, че този период ще се окаже достатъчен за твоето обучение.

— А тук идват ли клиентите ти?

— Никога! — отсече Лиз. — Тук е моят дом. Не допускам бизнесът ми да се смесва с домашния ми уют. И на теб не ти го препоръчам. Ти ще ходиш при тях, а не те при теб. Ще ги посещаващ, когато пожелаят и за колкото време искат, но заплащането съответно трябва да нараства. Веднъж се прибрах от Сан Франциско с десет хиляди долара, а тогава един долар се обменяше за 1.40 германски марки. Изкарах тези пари само за една нощ — въздъхна Лиз. — За съжаление, той вече е мъртъв... Но преди това успя да ме препоръча на свои познати, не по-малко богати.

Нел я слушаше, изпълнена с възхищение. Тази жена очевидно си знаеше цената и не страдаше от комплекси — нито за малоценност, нито за превъзходство над околните — защото гледаше напълно реално на живота и нямаше за какво да се срамува. Лиз умееше да убеждава спокойно, без въобще да повишава тон. Така говорят само хората, които умеят да постигат успехи и не се съмняват в способностите си. Не я плашеше дори и предсказанието за скорошния ѝ край. Колко други жени биха били способни да говорят и действат така разумно, ако бяха в нейното положение? За миг Нел благодари на съдбата, че я бе срещнала с Елизабет Уоринг, преди да се озове отново на улицата или в някоя мръсна и отблъскваща фабрика, но веднага се съвзе и си припомни, че и тя може да намери сили в себе си и сама да изгради съдбата си.

— Може ли да ми разкажеш още за изискванията, които се поставят към едно момиче, което желае да стане куртизанка от по-висша класа?

— Първото и най-важното изискване е да обичаш секса, а аз винаги съм го обичала. За мен това е най-приятното занимание, несравнимо с която и да е друга дейност. И при теб ли е така?

— Не.

— Какво означава това „не“?

— Искам да кажа, че за мен сексът не е най-приятното занимание.

Лиз огорчено сви устни и дълго мълча.

— Жалко — промълви тя най-накрая, — много жалко, защото това е абсолютно задължително условие, от първостепенна важност — нищо не става на ниво, ако не се радваш от това, с което се занимаваш. Именно това помага да смъкнеш от гърба си предразсъдъците и скрупулите заедно с дрехите си, за да остане като единствена цел стремежът да даваш и да получаваш колкото е възможно повече наслада. — Стана от стола и започна да крачи из всекидневната. — На улицата от теб не се иска нищо, освен удовлетворяването на няколко чисто физиологични функции, докато моите клиенти очакват много повече — никой от тях не понася набързо свършената работа, а всеки забелязва вниманието, което аз отдавам дори и на най-дребните детайли, на амбицията, въображението и въодушевлението, които влагам от себе си. Трябва да се научиш да обичаш мъжкото тяло във всички негови форми, защото иначе ще остане само това, което една писателка нарече „непохватно опипване, след което следва смъкване на ципа и припряно изчукване“. Длъжна съм да ти изтъкна, че повечето от моите клиенти са мъже, които са прехвърлили петдесетте. С много труд и дългогодишна борба са спечелили парите си и вече са достигнали възрастта, когато сексуалните фантазии са по-важни и по-ценни от реалния полов живот. Повечето от тях са преживели по няколко брака и съответно развода, имали са любовници, някои от тях още имат, но без изключение са мъже, за които сексът е от огромно значение. Именно затова са готови да заплащат, но само ако бъдат удовлетворени изискванията им. Ако ще имаш проблеми с тази задача, по-добре ще е още сега да го споделиш с мен.

Нел мълчеше, замислена за бъдещето си, но когато заговори, не започна с това, което Лиз очакваше от нея.

— Мога да разбера някоя жена, която се съгласява да легне с някой клиент, защото е подтиквана от нуждата за пари. Но да го прави,

защото не може без секс! Е, това не мога да го разбера!

— Тогава излиза, че двете с теб сме изправени пред сериозно затруднение.

— Но защо? Ти спомена, че аз ще бъда длъжна да играя своята роля. Добре, ще я изиграя, но само за това, за което ще ме наемат. Мога да изнеса достатъчно добро представление, което да задоволи всеки мъж, решил да похарчи хиляда лири. — Нел се усмихна язвително. — И аз разбирам нещичко от сексуални фантазии.

„О, да, разбирам — каза си Нел. — И мога много да разкажа. Например как той започна да се гаври с мен, когато бях още съвсем малка... Тогава фантазиите ми бяха единственият начин да се скрия от ужасната действителност.“

— Да, зная всичко за сексуалните фантазии! — ожесточено повтори момичето, със зачервени бузи и с пламнали от ярост очи. — И ако някой мъж поиска това от мен, ще направя за него всичко, което му хрумне в извращения му мозък! Затова нека да започна с най-трудния от всичките ти клиенти. И ако се оплаче, че не е останал доволен, ще те помоля веднага да потърсиш друго момиче!

Гласът ѝ трепереше от вълнение. „Да, едва сега може би започвам да я разбирам по-дълбоко — успокои се Лиз. — Явно тя е объркана емоционално, но иначе е съвсем наред. И когато ние двете се справим с проблемите ѝ, това момиче ще затъмни всичките свои връстнички. Сигурно е погребала дълбоко в душата най-проникновените си чувства и сега, когато се налага да се докосне до тях, избухва като експлозив... Да, тя е необикновена. Усетих го още при първата ни среща, усетих го и когато я видях изцяло облечена в черно. Видях и промяната в лицето ѝ, докато се оглеждаше в огледалото ми — лицето ѝ светна, очите ѝ се разшириха, сякаш виждаше някоя непозната в отражението, а в тялото ѝ се появи онази неподправена грация, която винаги съм обожавала в някои жени, но за жалост такива се срещат извънредно рядко... А как само завъртя полата си, как разкърши бедрата си, как сведе клепачите си... да, тя въобще не се нуждае от изкуствени мигли, това е напълно ясно... толкова е сексуална, че всеки мъж ще бъде готов да ѝ даде сърцето си, да не говорим за кесията с парите. Обаче първо трябва да разбера, при това на всяка цена, какво я измъчва. Може би в момента тя самата не го съзнава. Но ще се опитам да я предразположа. И когато тя осъзнае

проблемите си — Лиз инстинктивно започна да налучква къде се крие ключът към сърцето на момичето — вродената ѝ чувственост ще ѝ помогне да се справи с всичко, с което ще я сблъска животът, дори и тогава мен вече да ме няма на този свят.“ Загледа се в красивото, но напрегнато лице на Нел, в настръхналото ѝ тяло. Дожаля ѝ, че може да бъде погубено това великолепно тяло, това обаятелно момиче, ако бъде оставено на произвола на случайността, ако дълбоко стаените емоции продължават да го разяждат отвътре.

— Всъщност си мечтала да станеш актриса, нали? — предпазливо се обади Лиз.

— Да.

— Но баща ти не ти позволи, познах ли?

— Той настръхваше само щом чуеше тази дума.

— Така... и тогава ти си решила, че единственият изход е някой ден да заживееш сама, за да реализираш фантазиите си?

— При това, без да подозират клиентите ми.

„Никой от тях не ме разбра — помисли си тя, но не го изрече на глас, защото прецени, че сега не бяха подходящи нито моментът, нито мястото. — А аз съм способна да изиграя такова представление, че да секне дъхът на който и да е клиент! Но тогава, в детството си, аз сама си бях учителка.“

— Мога да го направя — промълви Нел. — Само ми дай възможност.

Обаче Лиз не се нуждаеше от повече убеждаване.

ГЛАВА ОСМА

Филип не помнеше кога за последен път бе виждал Лиз в такова трескаво настроение и макар да се радваше на въодушевлението ѝ, блясъкът в сините ѝ очи го плашеше. За него Лиз винаги беше неповторима, дори най-ярката личност, която бе виждал, възбуждаща като любимото ѝ пенливо шампанско, но сега, според Филип, тя вече нарушаваше свещените правила да се спазва разумната мярка винаги и във всичко. Той предпочиташе да изслуша доводите ѝ при по-спокойна обстановка — тогава не би имал нищо против да ѝ разреши да го убеди в плановете си, но никой още не бе успял да обори съмненията на скептичния Филип Фолкнър, ако проникателният му ум откриеше някои слабости в доводите, с които се стараеха да го убеждават. Пристигна колкото бе възможно най-бързо в къщата на Лиз, за да се запознае с нейното протеже, но се оказа, че Нел Джордан бе излязла по магазините. Изпи две чаши чай и въпреки строгата си диета вече посягаше към третото парче от кейка, за да прикрие нетърпението си.

Нел обиколи всички етажи на „Хародс“ — досега бе само мечтала да може един ден да пазарува в най-скъпия и изискан лондонски магазин и се бе ограничавала да оглежда замечтано безупречно подредените витрини. Но днес, след като накупи от етажа за запалените гастрономи всичко, което Елизабет бе записала на листчето, момичето неусетно се озова сред ослепителните парфюмерийни щандове и побърза да се облегне на най-близката колона от розов мрамор — краката ѝ се подкосяваха при мисълта, че се бе сбъднала една от най-смелите ѝ мечти. Приблужи се до щанда и поиска да ѝ покажат най-новите мостри от козметиката на Ести Лаудер, после отиде в дъното на етажа, огледа чантите от крокодилска кожа и си обеща, че в един прекрасен ден ще има най-хубавия и най-скъпия модел. Следващият щанд бе на „Хермес“ — и тук се закани, че някога ще притежава поне дузина от прекрасните копринени шалчета. От щанда за шоколадови лакомства си купи само четвърт фунт бонбони (около 100 гр.), но от най-скъпите, а сетне нарами с въздишка зелените пазарски чанти и пое обратно, по Бромптън Роуд, отчаяна от

мисълта, че никой в „Хародс“ не ѝ обърна внимание, освен един мъж, зает с избор на парфюм за жена си или за любовницата си. Но дори и той я бе удостоил само с един бегъл поглед, привлечен не толкова от красотата на лицето ѝ, колкото от прилепналите ѝ панталони и кашмирения пуловер, подчертаващ високите ѝ гърди (още една придобивка от бездънния гардероб на Елизабет). А може би вниманието му бе привлечено от самото от туид — част от костюма на Елизабет по модел на Карл Лагерфелд. Пък и не носеше в ръка торби от просташкия найлон, а от телешка кожа.

За сетен път си повтори прастарата максима, че дрехите правят хората. Дори и „стила“, по който я караше Мики да се облича, ако онова въобще можеше да се нарече стил, издаваше отдалеч коя бе тя и как си изкарва хляба — навярно Мики си бе изградил представата за образа на проститутката от долнопробните телевизионни сериали. Никой, дори и най-проницателният мъж, не би се досетил, че сега тя бе решила да се обучава при една от най-скъпите куртизанки. Както и никой не би познал професията на Елизабет Уоринг само по външния ѝ вид. Разбира се, тя ще се научи кога да се прикрива и кога — не, както и да подбира съответните тоалети и маниери. „Няма нищо по-важно от самочувствието — повтаряше ѝ Елизабет. — Ако се показваш пред клиентите, изпълнена с чувство за достойнство и гордост, и те ще оценят качествата ти. Никога не позволявай на страха да те завладее, а особено важно е да умееш да го прикриваш. Ако се появиш пред мъжа неуверена или дори само изнервена, с теб е свършено! Ти си си ти и няма втора като теб, запомни това от мен. Всичко зависи само от теб.“ Нел въздъхна замечтано и се запита кога ли ще постигне такава самоувереност.

Щом свърна под колоните, тя видя разкошно „Бентли“, с цвят на сурово кафе, спряно пред къщата, и се досети, че Елизабет има някакъв важен посетител. Спомни си думите на Лиз, че очаква мистър Филип Фолкнър — тя бе споменала, че той „ще се отбие за чаша чай“. Нел веднага си каза, че Лиз е решила да побърза с представянето ѝ в нейния кръг от близки познати, и се раздражни. Вече знаеше, че този Филип имаше голямо влияние върху Елизабет Уоринг, и се притесняваше от неочакваната, но неизбежна среща. Накрая примирено сви рамене, избра най-миловидната си усмивка и отключи с ключа, който тази сутрин бе получила от Елизабет.

— Върнах се — обади се тя, щом се озова в преддверието, но побърза към кухнята, за да остави пазарските чанти. Всъщност искаше да спечели още малко време, но се забави толкова дълго, че обезпокоената Елизабет надникна в кухнята под предлог, че иска още вряла вода за чая.

— Всичко ли купи? — весело попита тя.

— Да... но яйцата от пъдпъдъци бяха на привършване. Взех последната дузина.

— Няма значение... за нас двете ще стигнат. Ще пиеш ли чай?

— Да, благодаря.

— Тогава ела във всекидневната. — Елизабет тръгна, но в коридора се обърна и безгрижно й каза през рамо: — О, щях да забравя! Филип се отби да ме види.

— Да, разбрах — смутено отвърна Нел и стисна зъби. На всяка цена трябваше да спечели първия рунд и да не позволи дори и на най-близкия приятел на Елизабет да я убеди, че тя, Нел, отново трябва да се върне на улицата. През изтеклата седмица, откакто живееше в дома на Елизабет Уоринг, Нел се окопити и постепенно възвърна самочувствието си, защото успя да си наложи да не мисли повече за кошмарните си преживелици в квартирата на Мики Шонъси и неговите момичета.

Припомни си дома, в който бе прекарала детството си — притихнал и мрачен, скромно обзаведен, както повечето от тогавашните домове, без да бъде оживяван от присъствието на гости или близки на семейството — баща й бе прочут като необикновено саможив и необщителен мъж. Всичко бе тежко, масивно и застинало, наследено от неговия баща — също лекар — и нищо не се бе променило с години, откакто са били купени тези мебели — навярно още преди Първата световна война или от епохата на крал Едуард. Цяло изпитание бе за малкото момиче да се изкъпе в просторната баня с махагонови седалки и медни тръби, с порцеланови плочки на цветя — вътре бе много студено през зимата, защото баща й непрекъснато настояваше да пестят от парите за отопление. А в кокетната къща на Елизабет навсякъде се поддържаше равномерна и приятна за тялото температура и Нел свикна да се прибира полугола от банята в стаята си, без да настръхва от студ. Леглото беше превъзходно, много меко и удобно и по нищо не напомняше на онези раирани, твърди и

старомодни матраци в къщата на баща ѝ, които с години не се нагаждаха към формата на тялото. А тъкмо на такъв корав матрак спеше тя през първите седемнадесет години от живота си. На всичкото отгоре баща ѝ не разреши да използват газ или електричество в кухнята и там всичко бе опушено от сажди и пепел. Първата работа на Нел в къщата на Уорик Роуд всяка сутрин беше да изтича през леденостудения коридор в кухнята и да метне още дърва в печката, защото огънят гаснеше към разсъмване. Докато кухнята на Елизабет беше чиста и просторна, светла, пълна със скъпи уреди, и в нея бе много приятно да се работи.

Домът на Елизабет Уоринг на практика се ръководеше много лесно, защото тя бе уредила домакинството си до последната подробност. А на Уорик Роуд 17 за Нел нямаше ден, когато да не трябва да чисти някъде — с годините ѝ се струпваше все повече и повече от къщната работа. Баща ѝ държеше всяка сутрин да облича чиста, добре изгладена риза, но нито веднъж не ѝ разреши да занесе ризите му на перачката в дъното на улицата. Затова всичко трябваше да легне на крехките плещи на Нел — баща ѝ продължаваше да настоява да използва само тежката старомодна ютия с въглини. От единадесетата си година Нел се превърна в момиче за всичко — и перачка, и чистачка, и готвачка в неуютната мрачна къща на Уорик Роуд 17.

Единственото по-приятно, по-светло и топло място в къщата беше кабинетът на баща ѝ — някога там се помещавала оранжерията на праядо ѝ и оттогава бяха останали остъкленият покрив и широките прозорци. В смътните спомени от най-ранните ѝ години единствено присъствието на майка ѝ стопляше неуютната и навъсена къща. Но след смъртта на майка ѝ нищо вече не можеше да противодейства на властния ѝ баща, вечно вкиснат и недоволен от живота.

Затова сега, когато тръгна след Лиз към всекидневната, тя потръпна от лошо предчувствие — очакваше да завари там мъж, който, също като баща ѝ, трудно се поддаваше на убеждаване и умилостивяване.

— Бъди спокойна, той не може да повлияе на решението ми да те прибера в дома ми — успокой я Лиз. — Макар че за мен е много важно дали Филип ще те одобри. Той е много проникателен и от погледа му досега нищо съществено не е убягвало.

— А как го постига?

— Когато е бил много млад, той си е поставил за цел да стане най-добрият любовник на този свят. И мога да те уверя, че е успял.

Нел се засмя, но само след миг усмивката ѝ замръзна, като видя, че Лиз оставаше сериозна и замислена.

— Не си чувала досега името Филип Фолкнър само защото не знаеш нищо за неговия свят, за кръга, в който живеем аз и той. В този кръг аз успях да си извоювам нелоша репутация, но Филип... о, за Филип се носят легенди!

Сега Нел я гледаше като хипнотизирана.

— Искаш да кажеш, че в този ваш... кръг има не само жени, но и мъже, платени любовници?

Лиз бе очарована от невежеството ѝ.

— Досега дори не го подозираше, нали? Филип вече е послужил на четирима писатели като прототип на техен герой. Кол Портър веднъж написа песен за него, но не от онези, които печелят първите места в класациите. Сред обожателите на Филип могат да се причислят принцове от кралски семейства, херцози, да не говорим за милионерите — те са поне две дузини. Когато беше по-млад, Филип беше толкова красив, че хората се извъръщаха след него по улиците.

— А аз си мислех наивно, че само Лили Ленгтри се е радвала на такава слава.

Лиз се усмихна се снизходително.

— Да, сравнението е доста подходящо, защото сред мъжете Филип Фолкнър е това, което е Лили Ленгтри сред жените. — Усмивката ѝ помръкна. — Нел, поне едно трябва да разбереш още отсега: съществува вътрешен, скрит свят и след като си решила да се посветиш на професията само в границите на този свят, никога няма да можеш да го напуснеш. А в този свят ролята на Филип е много особена...

— Нещо като доайен?

— Именно — кимна Лиз. — Той е в този свят много преди мен, преди всеки от нас, затова...

— Затова съм длъжна да бъда особено внимателна с него, така ли?

— Само не забравяй кой е той. Някои хора могат да си помислят, че той не е нищо повече, освен някакво минало величие, но аз те

съветвам да не правиш тази грешка. Но не бива и да се страхуваш от него, защото Филип презира страхливите. Надявам се да успея да го убедя, че ти притежаваш всичко, което съм търсила в момичето, което един ден ще ме наследи.

Докато наблюдаваше Нел, Лиз не можа да разбере нищо за мислите ѝ — лицето на момичето изразяваше само смирено очакване, но опитната куртизанка разбираше, че зад привидно укротената му фасада се крият много вълнения и колебания. Замисли се дали не трябваше първо да предупреди Филип да се държи по-снизходително с Нел, поне в началото, но се успокои, защото въпреки всичко вярваше, че Нел ще се справи отлично.

— Добре — най-после рече Нел, събрала смелост. — Ще се постарая да се държа колкото е възможно по-разумно.

Първото ѝ впечатление, след като се появи на прага на всекидневната, бе от странно светлите, дори хладни сини очи на госта на Елизабет. „Това ли е прочутият любовник, арбитърът на елегантността в техния кръг, светският лъв!“ Но само след миг присъствието му завладя изцяло вниманието ѝ. Филип седеше на канапето до камината в безгрижна поза, отпивайки от чая си, кръстосал крак върз крак, излъчващ непоколебима увереност на човек, на когото можеш всичко да довериш. Ала второто ѝ впечатление беше посветено на сивия цвят на костюма му — Нел неволно го сравни с всички мъжки костюми, които бе виждала досега, и веднага разбра, че те нищо не струваха пред неговия. Ризата му имаше нежния цвят на току-що разцъфнала магнолия, докато косата му, пепеляворуса, скъсена отзад и отстрани, вече издаваше годините му, но все пак напомняше, че в младините му е била прекрасна — косата подчертаваше красивото му лице с орлов нос и изразителни очи, с приятни очертания на устните, подсказващи вроден усет към префинени удоволствия. На бутониерата си носеше червена роза, великолепно подходяща си с копринената вратовръзка, а на ръкавелите му проблясваха дребни рубини. Чорапите му бяха от сива коприна, а лачените му обувки — лъснати до блясък, и в тях се отразяваше дори дамаската на канапето. Часовникът му бе удивително тънък, с каишка от крокодилска кожа. На пръстите си носеше само един едър пръстен — на безименния пръст на лявата си ръка. Нел пристъпи плахо една крачка и едва тогава забеляза кръста на врата му:

Филип задържа ръката ѝ в своята, когато тя се опита да я издърпа, и я погледна право в очите.

Нел усети как я пронизва острият му поглед и едва не потръпна, но успя да се овладее. Тогава Филип се усмихна и тя примига. Струваше ѝ се, че се е озовала в прохладна и тъмна стая, когато навън е било горещо и слънчево. Тогава си представи какъв може да е бил този мъж в младините си и се изплаши от видението си. Очите му я стрелнаха изпод веждите и се задържаха върху нейните, за да я хипнотизират. Сега не бяха сини, а сребристи с ледени синкави проблясъци. „Напомнят ми на живак“ — смутено си помисли тя, припомняйки си слуховете за паранормалните явления и за погледите, с които се отличава всеки медиум. Сякаш виждаше в тях отражението на своите очи и с усилие на волята си сведе поглед.

— Здравейте, мистър Фолкнър — поздрави го тя и се усмихна по най-приветливия си маниер, който отдавна бе изрепетирала специално за случая.

Той леко сведе глава.

— Мис... Джордан? — Изчака я да се настани на стола. Нел се намръщи и погледна ръката си. Струваше ѝ се, че някакво насекомо лази по кожата ѝ, макар да не видя нищо подозрително. Вероятно бе настръхнала от гласа му — с дълбок и приятен тембър, който сякаш проникна през кожата ѝ. Хвърли кос поглед към Лиз, която моментално улови значението му, защото Нел искаше да ѝ подсказе: „Ти не ми каза и половината от това, което съм трябвало да очаквам от тази среща!“. В този миг от главата ѝ изхвърчаха всички предварително съчинени реплики. Нел разбра, че може да разчита само на импровизации. Никога досега не бе срещала такъв мъж и не можеше да се раздели с чувството, че няма да може да избегне примките, ако той реши да ги заложи по пътя ѝ. Струваше ѝ се, че току-що е скочила в дълбока вода и се оглежда за акули.

Взе чашата с чая от ръката на Лиз и поклати глава в знак на отрицание, когато домакинята ѝ посочи към подноса, с кейка. Ако вземе дори само едно парче, сигурно в следващия миг първият му въпрос ще я завари с пълна уста. Баща ѝ винаги държеше на бюрото си няколко медицински картона на пациентите си с насрочен час за прием през деня и Нел помнеше как те се измъкваха от лъскавите си лимузини — някои от тях бяха от същата категория като Филип

Фолкнър, излъчващи влияние, власт и богатство, ала нито един от тях не покоряваше така силно още от първия миг, както той, Филип Фолкнър. Може би в това се криеше тайната му? В непреодолимото привличане, което успяваше да внуши на всички жени около себе си, а също и на представителите на своя пол. „Това ли се описва в романите като сексуално излъчване?“ — запита се тя, докато отпиваше от чая и не смееше да отклони поглед от чашата си, за да не разлее някоя капка върху коленете си.

Филип отлично съзнаваше какво влияние притежава върху околните — от години, бавно, но неотклонно, той бе изработвал този маниер, предназначен да създава блестящо впечатление още от първия поглед. Но този път и той се изненада, въпреки че малко мъже можеха да се похвалят с по-богат жизнен опит. Именно опитът му помогна умело да прикрие изненадата си. Досега не бе обръщал подобаващо внимание на похвалите, с които Елизабет бе обсипала своето протеже. Струваше му се, че този път тя се превъзнася незаслужено, но щом зърна Нел и особено след внимателния оглед, веднага си припомни думите на Елизабет: „Да, тя е тъкмо това, което търсех от толкова време насам!“. Вече се досещаше защо приятелката му бе описала така възторжено това никому неизвестно момиче. Тази стройна и изумително чаровна девойка несъмнено притежаваше вродени свойства да се превърне в куртизанка от най-висша класа, макар че Елизабет му бе описала в каква среда досега е била принудена да живее. И въпреки това момичето излъчваше невинност — нещо необикновено рядко за алчните до опростяване улични проститутки. „Как е възможно да пуснат такова създание да скитосва по тротоарите! — възмути се Филип. — Та нали полицаите ще я приберат на часа като безпомощно дете, нуждаещо се от закрила.“ Но той повика на помощ въображението си, за да си представи как гъстата ѝ, свободно пусната коса ще бъде преобразена в изкусна фризура, след което пред очите му изникна напълно обновеното ѝ лице — с помощта на чудесата на козметиката и пластичната хирургия, особено за носа ѝ — после мислено скъси полата ѝ с десетина сантиметра и спусна деколтето ѝ с още толкова, а накрая примига и одобрително си каза: „Да! Ще завърти главата на всеки мъж! Но как да се постигне това? Та тя изглежда така неопитна... Глупости, нали Елизабет ми спомена, че е кръстосвала улиците, след като е избягала от баща си. Кой знае дали

този злочест период от живота ѝ няма всъщност да се окаже от полза...“. Светът бе пълен с мъже, които харесват невръстни, още недоразцъфнали момичета и може би под грима и изисканите дрехи тя ще си остане недоразвита, инфантилна? „О, да — каза си Филип, — тъкмо това трябва да използваме с Елизабет! Мъжете ще се избият да я търсят. Но не бива да прекаляваме — предупредително си рече той, доволен, че е открил ключа към нейното обаяние, — защото тя все още няма никакъв опит в светските кръгове.“

— Нел? Какво приятно, старомодно име. Дикенс често го е използвал, за да подсили ефектните сцени в книгите си. Не помня откога не се бях смял така... Да не би да идваш от миналото, от някоя стара епоха? Може би тогава са те наричали Каролайниън? Крал Чарлз II заслужава повече от нашата признателност, защото не е искал неговата любима куртизанка, прелестната Нели, да загине от гладна смърт, въпреки че поданиците му не са криели омразата си към нея. А колкото до фамилията ти Джордан, хм... и тя ми напомня за кралската фамилия. Да не би да си от онези странни личности, които и до днес вярват, че в кралските особи се таи нещо магическо? Или си склонна да се съ согласиш, че и коронованите особи са хора, простосмъртни като всички нас?

В първия миг от този порой от думи ѝ се зави свят, но тя успя да се окопоти.

— Истинското ми име е Елеонор Френсис Джордан — твърдо отговори Нел, засегната от леко язвителния му тон. За миг гласът ѝ потрепери. — Ако имах намерение да сменя името си, надали щях да избира имената на две прочути кралски фаворитки, безсърдечно изоставени от коронованите им любовници. Нел Гуин, фаворитката на крал Чарлз II, умира в пълна мизерия, докато Дороти Джордан получава някаква жалка издръжка, но само заради децата, които е родила на херцог Кларънс, добрал се по-късно до трона под името Уилям IV. Ако Лиз реши, че е необходимо да си сменя името, за да съответства на новия ми образ, може би ще си избира името на някоя от прославените куртизанки, например Лиан дьо Пуже или може би Клео дьо Мерод.

Едва ли би могъл да бъде отправен по-явен намек към Филип Фолкнър да изостави всички опити да я характеризира като недодялано парвеню, стремящо се към незаслужени висоти в светските

кръгове. Самата Нел не хранеше илюзии относно мястото си в строго подредената социална стълбица, но в никакъв случай не можеше да позволи на този възгордян, подигравателно усмихнат бонвиван да я запокити на дъното, сред утайката на обществото. Досега Нел не се бе сблъсквала със сноби от най-висша класа по простата причина, че никога не бе допускана до техните салони и клубове. „Надменен фукльо!“ — гневно си каза тя, макар гласът ѝ да продължаваше да бъде спокоен и дори леко безразличен, а от лицето не слизаше приветливата усмивка. Ако той бе решил да я предизвиква, то тя нямаше никакво намерение да търпи ехидните му подмятания. „Дори и Лиз няма право да ме принуждава да се отричам от достойнството си — ядосано си каза Нел, — а ако се опита, това ще докаже, че съвсем не е такава, за каквато ми се представяше досега...“

— Очевидно вие сте една много претенциозна млада дама. — Съобразителният Филип побърза да смени тона. — Жалко, че сега не се намират крале, като онези от миналото, които да поощряват възхода на най-красивите, най-интелигентните и най-очарователните млади жени.

— Да... Ако правилно съм разбрала, вие сте последният щедър покровител на подобни особи — подигравателно отвърна Нел. Думите ѝ сякаш сами се изплъзнаха от устата ѝ. „Този хаплив език, Елеонор, ще те погуби един ден“ обичаше да повтаря баща ѝ. Е, ето че този ден навярно е дошъл. Нел вирна брадичка и се приготви за най-лошото. Ала за нейна изненада Филип Фолкнър се разсмя беззвучно, но раменете му не спираха да се тресат.

— Вижте я — рече той, — вижте я как умее да хапе! — Впи поглед в очите ѝ, за да прочете в тях едва сдържана ярост. И в този миг Нел реши, че си е спечелила още един опасен враг. Предположението ѝ се потвърди, когато той се обърна към Лиз и я предупреди с твърд тон: — Очаквах да ме запознаеш с някаква недодялана повлекана, също като онова куче, което бе намерила на улицата. Помниш ли го още? Май че беше териер... Впрочем какво име му избра тогава?

„Много добре помни как се е казвало проклетото куче! — каза си Нел и сърдито прехапа устни. — Такива като теб никога нищо не забравят и отлично знаят как да се измъкват от всяко положение! И какво да отговорят на всяко предизвикателство!“

— Хайнц — припомни му Лиз. — Странно, как си успял да го запомниш, след като смених толкова много кучета, откакто се познаваме с теб...

— Именно! Тъкмо за него се досетих. — Филип извърна глава към Нел и още веднъж я изгледа преценяващо. — Но сега виждам, че си попаднала на породиста хрътка, при това с доста остри зъби.

Лиз се засмя, зарадвана, че приятелят ѝ хареса Нел.

— Да, Нел има доста удължено лице и много особени очи. Всички знаем, че хрътките са най-породистите кучета, при тях най-лесно се проследява родословното дърво.

„Но и доста често хапят!“ — помисли си Нел. Издържа твърдо пронизателния му поглед и той отклони очи, усмихна се леко, разбрал, че тя е схванала какво искаше да ѝ каже, след което с елегантен жест протегна чашата си към Лиз, за да му налее още чай.

— И така, очевидно сте добре запозната с нашата бурна история. А какво друго знаете и къде, между другото, сте учили? В какво училище? Имате ли... как се казва сега на едновременната матура?

„Като че ли не знае думата диплома!“ — каза си тя и добави на глас:

— Имам добра диплома, при това с отличен успех. Учила съм десет години в един от престижните колежи, основан още от Хенри VIII. Искате ли да ви осведомя за успеха си по отделните предмети?

Той вдигна ръка, за да я спре.

— Благодаря ви, но не е необходимо да се стига чак дотам. Моята специалност не е свързана с предметите, които се изучават в училищата. А обичате ли да четете книги?

— Доколкото ми остава време.

— И какви автори предпочитате?

— За мен е ценна всяка книга, важното е да успея да я намеря. Защото във всеки роман могат да се открият най-различни характери. — „Но никъде не съм срещала образ като теб!“

— А пътували ли сте?

— Не. — Баща ѝ, също като Джордж V, беше на мнение, че нищо извън Англия не заслужава внимание. Пък и пътуванията изискваха много пари.

— Имате ли някаква дарба? Например за спорт? Яздите ли? Или играете голф? Или тенис?

— Не, нито едно от гореизброените.

Нел постепенно влизаше в тона му. Можеше да излезе на състезание по бързи и остроумни отговори и да спечели голямата награда с лекота, защото животът на улицата е могъща школа за бързи, остроумни и хапливи отговори.

— Играете ли бридж?

— Не. Играех самотна табланет със сестра ми.

Още веднъж тя видя как в очите му припламна огън. Той явно знаеше с какво се бе занимавала и не го одобряваше, защото се гнусеше от такива като нея. „Лошо, много лошо — въздъхна Нел, отчаяна, че ще успее да издържи строгия изпит. — Но нали си обещах, още преди години, че ще бъда един ден напълно самостоятелна и никога няма да позволя на мъжете да се гаврят с мен. Лиз може да си въобразява, че ти си някакъв пророк или месия, но аз съм възпитана от човек, който не вярваше в Бога и във всичко се съмняваше, особено в чуждите авторитети. Защото преклонение пред който и да било кумир, според баща ми, винаги е създавало почва за отчаяние. Не, мистър Фолкнър, няма да ме уплашите, защото съм прекарала седемнадесет години с човек, който умееше да всява страх.“

— А откъде дойдохте в Лондон? — зададе Филип следващия си въпрос.

— От един малък град, на около двадесет километра от Бристол. — Отговорът ѝ се изплъзна с лекота от устата ѝ, защото бе част от лъжата, която бе измислила за миналото си още преди година, когато се канеше да смени сутенъора си. Нямахше намерение да разкрива, че бе родена на четиристотин километра северно от Лондон.

— И какво може да ни разкажете за вашето семейство?

— Майка ми е мъртва отдавна. Баща ми е лекар. Имам сестра, със седем години по-малка от мен, но е със забавено умствено развитие и сега е изпратена в специализиран пансион.

— Други роднини?

— Нямам.

— И къде работи баща ви сега?

— Вече е пенсионер. — Тук Нел се поколеба за миг. Лиз не бе стигнала до такива подробности, но Филип улавяше безпогрешно дори и най-незначителните признаци, които вдъхваха съмнение.

— Но сега не поддържате никаква връзка с него, така ли е?

— Не поддържам.

— Поради каква причина?

— С него се разделих, когато бях на седемнадесет. По-точно, избягах от него. Непрекъснато ми се караше, тормозеше ме, следеше всяка моя стъпка. Докато един ден не издържах и се магнах оттам.

Филип кимна, с вид на човек, който всичко е схванал, и се надигна, за да остави чашата си на масата.

— Дотук свършихме с встъпителната част. А сега ми разкажи как стана улична проститутка.

„За бога, Филип, днес си станал неузнаваем! — помисли ужасената Лиз, разбрала, че е решил да изтормози момичето, но да изтръгне от него всичко, което го интересува. — Несъмнено е решил да напипа слабостите ѝ. Затова я притиска с такова ожесточение. Но, изглежда, тя ще се окаже костелив орех и няма да се поддаде на натиска му.“

Филип с нетърпение очакваше реакцията ѝ на бруталния си въпрос. „Всъщност тя е много красива — мислеше си той, — дори и в този миг, когато слушам разказа ѝ. Кожата ѝ е нежна като бисерна раковина. Може би ще се нуждае от хирург, за да коригира носа ѝ, а също и челюстта ѝ, но това не е проблем за някой от опитните специалисти на Харли стрийт. Най-хубавото у нея са очите... забележително чисти и блестящи. И устата ѝ е прекрасно оформена. Взети поотделно, нейните качества не са нещо изключително, ала заедно оформят едно вълнуващо лице. Напомня с нещо за школата на прерафаелитите, за онези художници от XVIII век, но без помен от убийствено монотонните изражения на техните мадони. Даже напротив, лицето ѝ е удивително живо и изразително. Косата ѝ е буйна, но много фина. Ще трябва да ѝ намерим добра фризьорка. Прекалено слаба е за ръста си, гърдите ѝ не са напълно очертани, но високи и вълнуващи. Има изключителна шия и великолепно скули. Да, Лиз е имала право, като ми заяви, че е попаднала на тъкмо такова момиче, каквото е търсила от месеци насам, само остава да се шлифова диамантът. И след като разбере какво място ще ѝ се полага, всичко ще бъде наред.“

— И така — енергично се облегна той назад, когато Нел привърши разказа си, — бихте ли ми съобщили вашето мнение за предложението на Елизабет?

— Струва ми се прекалено щедро, за да бъде вярно.

Филип сви рамене.

— Е, тази реакция е напълно разбираема. Но не мислите ли, че може би ще успеете да се справите с всичките изисквания?

— Мисля, че ще се справя.

— А защо смятате така?

Лиз наля чай на тримата. Нел взе чашата си и с благодарност отпи от чая — гърлото ѝ бе пресъхнало от притеснение. Филип Фолкнър често въздействаше така на хората около себе си. „Способен е да те оглозга до кокал — замисли се Нел. — Нищо чудно да се дължи на дългогодишната му практика.“

— Харесва ми идеята за промяна — най-после заяви тя. — Да се превъплъщавам в различни роли, да играя на сцената, макар и в най-интимна обстановка, пред публика само от един зрител.

— Така ли се виждате в новото си амплоа?

— А не става ли дума тъкмо за това? Нали професията на куртизанката изисква да забавляваш мъжете в замяна на щедри хонорари, при това не само в сексуалния смисъл на думата. Не напомня ли професията на актьора? Особено след като Лиз ми подчерта, че е специализирала в осъществяването на най-разнообразни фантазии.

— А вие увличате ли се по фантазиите?

Гледаше я с такова жадно любопитство, че тя едва сдържа усмивката си, обаче моментът бе решаващ и се изискваше да остане напълно сериозна.

— Та досега аз винаги съм се спасявала от мрачните страни на живота, като съм бягала в царството на моето въображение.

— И очевидно се смятате за добра актриса?

— Да.

— Аха... нали младостта винаги е била самоуверена — тъжно пророни Филип. — Излиза, че за вас няма да бъде трудно да навлезете в сферата на мечтите и фантазиите, каквито и да са те, по всяко време, когато го пожелае клиентът?

— Няма да е трудно.

— Дори и ако те се окажат за вас, какъв термин би бил най-подходящ... неприемливи? Такива обстоятелства ще повлияят ли на способностите ви като актриса?

— Самият факт, че клиентът ме е избрал за своя партньорка, ще бъде достатъчен, за да ме вдъхнови.

Филип отметна глава назад и звучно се засмя, очевидно развеселен от отговорите ѝ. Умееше да цени чувството за хумор, а това младо момиче явно можеше да се шегува дори и със себе си. Разбира се, тя криеше нещо, но нима това не можеше да се каже за повечето от хората днес? Защото тя явно му разказа само някакъв съкратен вариант на всичко, което бе преживяла, някаква предварително скалъпена версия. Тя бе твърде интелигентна, за да лъже за всичко, но сигурно е излъгала за причините, поради които е напуснала бащиния си дом, макар че не скри за месеците, когато е била улична проститутка. Именно с тази откровеност това момиче е спечелило сърцето на Лиз при първите им срещи в онази болница. Да... може би ще се окаже надарена с артистичен талант. Много ще ѝ помогне миловидната външност, от която се излъчва усещане за нежна чувствителност и дори уязвимост. Има вид на безпомощно създание, изгубило родния си дом и търсещо закрила и утеха, а такива жени често успяват да трогнат и най-коравите мъжки сърца. Особено с тези едри сиви очи може да накара и камъкът да омекне, макар че след встъпителния разговор се оказа, че под нежната ѝ, дори трогателна външност се крие воля, непреклонна като гранит. Но защо тогава не се е превърнала в напълно безсърдечно, алчно и егоистично същество? Та нали две-три години скитане по улиците могат да превърнат дори девица, благородна като Жана д'Арк, в подобие на Джак Изкормвача, прочутия масов убиец? Именно това най-силно озадачаваше Филип. Защо се е съгласила да проституира? Ней нали е била идеята или на някой друг? Може би не е могла да понася предишния си начин на живот? Филип си спомни мъдрите думи на един стар актьор, който го покровителстваше в първите години от неговия светски живот:

„Винаги съм ненавиждал театралния грим, мило момче. О, колко по-приятно е да те харесват такъв, какъвто си в действителност, но уви, това е толкова рядко срещано щастие... Чудно ли е тогава, че в театъра е пълно с неудачници и завистници, които никой никога не е харесвал, обаче те умеят да се прикриват зад маските и грима, за да накарат публиката да следи със затаен дъх всяка тяхна дума? Тази фалшива любов е много опасна, защото лесно прераства в натрапчива мания.“

„Да... — самодоволно си повтори Филип, — ненапразно посветих цели пет години от живота си на един от най-великите актьори, които са се раждали в Англия. Нима мога да забравя уроците, посветени на деликатното изкуство да се владее сърцето на зрителя?“

Филип остави на масата чашата и чинийката.

— Е, много ми беше приятно да си побъбрим, но вече е време да се разделим. Тази вечер Бинки Леситър отново дава прием, нали знаеш, Лиз, неговите прочути соарета? Не мога да изпусна това важно събитие.

„Да, знам какво те тегли към будоара на Бинки... — помисли си Лиз. — И този път ще разполагаш с богат избор на изискани млади мъже и ще се чувстваш на седмото небе...“, но изрече съвсем други думи:

— А какво да правим тук ние двете, Филип? Моля те, не ме дръж в напрежение! Искам да знам одобряваш ли избора ми, хареса ли това момиче, да или не? И ще мога ли да разчитам на помощта ти? Или сама да се заема с обучението ѝ?

Лиз видя как лицето на Нел се напрегна, но в същия миг Филип се усмихна очарователно, както винаги, когато беше доволен от развоя на събитията.

— Скъпа моя Елизабет, според мен ти прекрасно отгатваш моите настроения и не е нужно да ти казвам открито, че напълно одобрявам избора ти. — Обърна се към Нел. — Имаш забележителни способности, но тримата заедно ще се погрижим да ги разработиш докрай. Самата ти съгласна ли си да поработим заедно?

— Да.

— Следователно си съгласна да посветиш месеци, дори година, за да научиш всички тънкости, задължителни за едно момиче, което желае да се издигне от евтина уличница до скъпоплатена дама за забавления на богати личности?

— Да.

От погледа на Нел не убягна нервната тръпка, която за миг изкриви красивите му устни. „Напразно се опитваш да ме уязвиш, мистър Фолкнър — подсказваше погледът ѝ. — Не може да ме заболи това, което вече съм изтръгнала от себе си.“

— Апропо, щях да забравя един много важен въпрос — имаш ли досие в полицията, което може да попречи на бъдещата ти дейност?

Искам да бъда наясно дали си била арестувана и регистрирана като проститутка.

— Не. Но на два пъти получих предупреждение.

— Ще бъдеш ли така любезна да ми разкажеш по-подробно за тези два случая?

В онези дни тя държеше района около Йорк Роуд, недалеч от станцията на метрото на Кингс Крос. Все още беше нервна — още не бяха изминали два месеца, откакто бе станала проститутка — не знаеше всички трикове в професията, защото на Мики и на „колежките й“ не им стигна времето да ѝ бяха обяснят всички неписани правила на този труден и рискован занаят. За това сърцето ѝ се сви от страх, когато видя как една кола спря до тротоара и от нея изскочи някаква фигура в тъмносиня униформа. Миг след това осъзна, че към нея се приближава жена с полицейски отличителни знаци — закръглена, на средна възраст, недружелюбно намръщена, за разлика от вечно усмихнатата Лил. Ели замръзна на място, очаквайки в следващата минута да се озове с белезници в полицейския автомобил, на път към най-близкия участък, но вместо това непознатата жена ѝ подхвърли небрежно:

— Тази вечер май не ти върви много, така ли е, малката? Видях, че се опита да се спазариш с трети поред шофьор, но никой не те одобри. — Жената полицај измъкна бележника си. — Така, а сега ми кажи името си.

— Ели... Ели Литъл. — Този псевдоним ѝ бе измислил Мики, когато ѝ обясняваше, че за нищо на света не бива да съобщава истинското си име.

— Адрес?

Каза адреса на къщата на Мики и неговия екип.

— На колко си?

Излъга дръзко — каза ѝ, че е на осемнадесет. Ужасяваше се от мисълта, че ще я изпратят в изправителен дом като малолетна, или, което беше много по-лошо, ще я върнат на баща ѝ по етапен ред.

Жената полицај я измери с поглед от главата до петите, разбра, че Ели е готова да си глътне езика от страх, и глухо промърмори:

— Нали знаеш, че ще направим проверка?

„Нищо няма да открият, защото не знаят истинското ти име“ — прошепна хладнокръвно вътрешният ѝ глас.

Последваха още въпроси: има ли отличителни белези, например татуировки по тялото, колко е висока, къде е скитосвала досега, има ли сутеньор. Записа данните ѝ в бележника си, включително и това, че не използва очила, че е от бялата раса, че говори правилно английски, но без лондонски акцент, след което Ели получи официално предупреждение какво ще последва, ако бъде заловена още веднъж да проституира — нямало да се размине с килията.

— Нали знаеш какво означава това? — попита жената полицаи.
— Не само ще те впишат в регистъра, но ще те фотографират, в профил и анфас, ще ти снимат отпечатыци на пръстите, ще ти присвоят пореден номер в картотеката. С една дума, ще имаш полицейско досие. Това ли искаш? Кажи де, стига си мълчала като риба на сухо! Йорк Роуд не е място за шляене, особено за съвсем млади момичета като теб. Не можеш ли да си намериш някакво почтено занятие? Дали са ми права да се грижа за такива като теб и мога да ти намеря работа. Нека да ти напиша името и адреса на една организация, чиято цел е да подпомага момичетата като тебе, принудени от беднотия да излязат на улицата. Вече съм изпратила там няколко твои връстнички и те се устройха много добре. — Продължи с малко по-мек тон: — Още си прекалено млада, за да се продаваш на първия срещнат.

Видя как малките ѝ бели зъби прехапаха долната устна. „За бога — помисли си тя, — по улиците напоследък срещам все по-млади и по-млади момичета, почти деца! Тази тук сигурно няма шестнадесет, макар да твърди, че е по-голяма, и, разбира се, не си каза истинското име. Но вече се е научила да се държи предизвикателно и да лъже полицаите в очите.“

— Ето, дръж листчето. Позвъни на тези хора — настоятелно рече жената полицаи. — И побързай, скрий листчето дълбоко в чантичката си. Позвъни им още утре. Те ще ти помогнат. Именно затова е създадена тази организация.

Ели кимна мълчаливо и предпазливо се огледа.

— Да не би някой да те следи? — усъмни се опитната полицаика.
— Значи си новачка в занаята, познах ли? Слушай какво ще ти кажа, малката — стой по-далеч от тези хора, защото един ден ще нагазиш така дълбоко, че никога няма да можеш да се измъкнеш от блатото! Послушай съвета ми, докато още имаш шансове да се спасиш. Обади се на тези хора. Не ме принуждавай да взимам по-строги мерки,

защото, ако те заловя още веднъж, няма да ти се размине само с предупреждение. Ще последва полицейското досие... което ще те съпътства до края на живота ти.

Когато полицейският автомобил потегли, Морийн, която работеше заедно с Ели и внимателно бе проследила цялата сцена от отсрещния тротоар, пресече улицата и притича към Ели.

— Предупреждение ли ти тръснаха? — задъхано попита тя.

— Да.

— И ти рекоха да престанеш да се навърташ из улиците, преди да е станало късно за разкаяние, нали?

— Да...

— Това беше Ма Парка. Тя постъпва така с всички момичета от улицата. Даде ли името и адреса си?

— Да.

— Тогава Господ да ти е на помощ! Знаеш ли какво те очаква, ако Мики узнае за тази случка? И да не си си помислила да се отказваш от занаята! На твое място не бих го направила. Те много обичат да четат нравоучителни лекции и да изискват пълно разкаяние за греховете. Познавам дузина момичета, които се хванаха на този номер, но се върнаха на улицата още на следващата седмица. Ония типове веднага надушват с какво си се занимавала и бързо-бързо ти посочват вратата.

— Но... — заекна Ели.

— Никога не вярвай на ченгетата, скъпа! От тях само трябва да се криеш! Изпратили са ги да ни изловят по улиците и те са готови да ти обещаят какво ли не, дори и звездите от небето ще ти свалят, само и само да се отърват от нас.

„Отсега нататък на никого да не вярваш!“ Ели никога не забравяше този урок и макар да бе ужасена от цинизма на Джени, с всеки изминат ден се убеждаваше все повече и повече в правотата ѝ. Измъкна листчето от чантата, нахъса го на парченца и ги захвърли на тротоара.

Повече не видя Ма Паркс, защото Мики веднага я изтегли от района около Йорк Роуд и я изпрати на Куин Драйв. Измина почти година, когато сутеньорът ѝ се реши да я върне на Кингс Крос — Ели постигна това „повишение“ след ожесточен спор с Мики, който не търпеше опити за неподчинение, и тогава тя за пръв път опита юмруците му. Оттогава насетне Ели стана много предпазлива,

грижливо избягваше срещите с полицаите, които понякога се криеха в паркирали коли без опознавателни знаци.

Затова за нея бе пълна изненада, когато за втори път получи полицейско предупреждение. Когато отново се върна на Йорк Роуд, вече знаеше достатъчно, за да разпознава съмнителните автомобили. Обаче тази кола се появи изневиделица. Беше скъпа марка, „Ауди“, затова Ели се приближи до бордюра, опъна бедро, с едната си ръка леко подхвана ръба на късата си пола, а с другата опъна пуловера си. Когато се наведе с подкупваща усмивка към прозорчето на колата, тя веднага се смрази. Изпод евтино синьо палто се показва полицейска униформа. Той не беше на смяна, но нали полицаят си остава полицай, затова, ако пожелаеше, можеше спокойно да я замъкне в участъка. Но от срещата ѝ с Ма Паркс беше изтекло много време и Ели сега бе доста по-опитна. Усмихна му се мило и въздъхна с добре изиграно облекчение:

— О, слава богу, че попаднах на полицай! Моля ви да ми помогнете. Изгубих се и сега въобще не мога да се ориентирам. Търся Коръм стрийт. Моля ви, бихте ли ми казали накъде да тръгна?

Тя видя усмивката му и разбра, че не се хвана на евтиния капан. Имаше много ясни сини очи, които също се смееха. Но само след миг той промърмори иронично:

— Струва ми се, че твоята баба живее в гората.

— Моята баба? — смутено прошепна Ели. — Не ви разбирам...

— Нали си Червената шапчица, изгубила се по пътеката в горичката?

— Какво искате да кажете? — ахна Ели и предпазливо се отдръпна. Инстинктът ѝ подсказа, че сега е моментът да хукне с все сила към някой от тъмните входове. Сега нямаше вземане-даване с добродушно настроената Ма Паркс.

— Не знаеш ли онази една чудесна приказка за едно изгубено момиченце?

— Но аз не съм като нея!

— Как ли не! Веднага в колата! — Той рязко отвори вратата и изскочи на тротоара. Оказа се с цяла глава по-висок от нея, въпреки високите ѝ токчета, а като свали униформата си, тя разбра, че е попаднала на полицейски инспектор.

— О, не... — отчаяно изохка тя.

Той ловко измъкна бележника си.

— Длъжен съм да ти прочета какво гласи стандартното предупреждение за проституция. — След сухото изреждане на фразите от текста, полицаят я запита намръщено: — Как ти е името?

— Ели. Ели Литъл — покорно отговори тя и се учуди, когато той спря да пише и вдигна глава.

— Какво каза? — недоверчиво попита той.

— Ели Литъл — повтори тя малко по-високо.

Този път той избухна в смях.

— Боже мой, няма все още някой чете Дикенс! Какво ти е истинското име, малката?

Ели се стъписа. Той бе първият човек, който се до сети откъде бе прочела това име.

— Така се казвам! — настоятелно повтори тя. Той въздъхна и сви рамене.

— Е, добре, щом като така твърдиш... но май обичаш книгите, познах ли? А какво ще кажеш за Антъни Тролъп?

Гласът му звучеше почти приятелски, без намек за заплаха, обаче Ели остана нащрек и не се остави да я заблуди така евтино.

— Тъкмо сега предпочитам да бях в „Малката къща в Елингтън“ — мило му се усмихна тя.

Този път той я погледна по-благосклонно и дори посегна да прибере бележника си.

— Хм, по дяволите, за какво му е на едно образовано момиче като теб да скитосва по улиците? Не можеш ли да си намериш нещо по-добро за изкарване на прехраната?

— Но тук се плаща най-добре.

— Чакай да те огледам по-внимателно. — Той я хвана за ръката и я поведе към най-близката улична лампа, за да я разгледа по-добре. — За бога, та ти не си за тези мръсни улици!

— И къде да отида? — ядосано промърмори тя. — Вече стават почти две години, откакто съм все на този тротоар.

— Добре, а сега ми покажи съдържанието на чантичката си — студено ѝ нареди той.

Преброи презервативите — оказаха се двадесет и два.

— Как върви бизнесът тази вечер?

— Много зле! — сърдито му се сопна Ели.

Прерови чантичката ѝ до дъното, измъкна гребенчето ѝ, пакет с хартиени кърпички и шишенце с дезодорант „Шанел 19“ — подарък от Синди, която внезапно бе решила, че не ѝ харесва, и го бе заменила за онзи скъп лак за нокти, който един клиент бе подхвърлил на Ели в пристъп на щедрост, защото се оказа търговски агент на някаква козметична компания.

— О, значи живеем на широка нога. — Тогава попадна на джобното издание на „Нана“ от Емил Зола, което Ели четеше, докато пътуваше с метрото. — И освен това обичаме да четем? При това не какво да е? — Веждите му, руси като косата, се вдигнаха учудено. Огледа я с нарастващо любопитство. — Кой е твоят човек?

— Мики Шонъси — неволно се отрони от изстиналите ѝ устни.

— Но ти не изглеждаш като другите от бранша. А между другото знаеш ли, че той е регистриран наркоман?

— Нима?

— Да, и го следят от отдела за наркотици. Така че отваряй си очите, момиче.

Той отново я измери с любопитен поглед. Беше млада, в нея се бе запазило нещо детско, въпреки безрадостния начин за препитание, говорът ѝ я издаваше, че не е от ония противни и прости хлапачки от предградията, с които той доста често трябваше да се разправя по-сурово. Наистина кръстосваше улиците, при това, за да пълни джоба на един от най-противните сутеньори в тази част на Лондон, за когото подозираха, че се е сдушил с царя на нелегалните порнофилми, но пък, от друга страна, кога друг път бе срещал проститутка, която да чете Дикенс, Тролъп и Зола?

— Досега не си ли получавала предупреждение?

Тъй като знаеше, че е безполезно да лъже, защото той още утре ще провери в регистъра, Ели си призна моментално:

— Да. Но само веднъж.

— Е, сега ти е последният шанс. Следващият път от тротоара отиваш направо в ареста. Ясно ли е?

— И още как! Защо ми викате така силно?

— Защото се опитвам да те измъкна, малка глупачке! Не си нито проста, нито грозна. Защо си решила да се продаваш на тези похотливи нерези? — Гласът му стана рязък, а в сините, му очи проблеснаха гневни искри. — И откога си на улицата?

— Около четиринадесет месеца.

— Тогава вече си затънала прекалено дълбоко. Защо поне веднъж не се опиташ да се измъкнеш? Онзи колега, който те е предупредил за пръв път, не ти ли каза, че има кой да се погрижи за такива като теб?

— Да, каза ми го.

— А ти защо не им се обади?

Тя не отговори.

— Истина ли е, че си на деветнадесет?

Оставаха ѝ само два месеца да стане на деветнадесет, затова уверено вдигна глава.

— Да.

— И само този занаят ли те привлича?

„Защото не ме бива за нищо друго! — искаше ѝ се да кресне в лицето му. — Лесно ти е на теб да ми четеш морал! А знаеш ли как се оправям аз в този скапан живот?“

— Тук се плаща най-добре — сковано промълви Ели.

— И това ли е единствената причина?

За миг бдителността ѝ отслабна и той улови краткия поглед, изпълнен с омраза, който толкова пъти досега беше срещал в очите на момичета като нея. Сигурно си мислеше единствено как да побегне подалеч от него. Нима и това красиво момиче ще се окаже напълно покварено и пропаднало като повечето от нейния занаят? Явно за нея нищо в живота ѝ нямаше стойност. За тях успехът се измерваше само с жалката цена, която получаваха, като продават телата си. Единственото, което имат. Но защо, защо момичета като нея, очевидно от заможни семейства, от средната класа, стигат до това уничително падение? Ясно е какво преследват сутеньорите им, като онзи тип, Мики Шонъси — за тях такива момичета са златна мина.

Той отново погледна към Ели Литъл. Изборът на името ѝ от романа на Чарлз Дикенс доказваше, че не всичко у нея е закърняло, че все още е останало нещо у нея от предишния ѝ начин на живот. Но сегашното може ли да се нарече живот? По-скоро съществуване, от ден за ден. От две години той патрулираше из района около Кингс Крос и се бе сблъсквал с какви ли не случаи, но тази тук... Все още не можеше да бъде напълно сигурен, но му изглеждаше по-особена от всички други проститутки. Нещо в нея го озадачи. Тази вечер той не

беше дежурен, но му направи впечатление маниера, с който тя се приближи към колата му.

Ако можеше да прочете мислите му, когато я видя изправена в предизвикателна поза до бордюра, отметнала косата си, разкършила раменете си, Ели навярно щеше да избухне в смях. Но наистина му изглеждаше прекалено крехка и нежна, макар че по-късно, докато разговаряха, полицаят неочаквано долови стоманената твърдост на характера ѝ.

Прибра бележника си и с одрезгавял глас я заговори отново:

— Сега получаваш второ предупреждение. Следващият път ще бъдеш арестувана за проституиране. Ясно ли ти е какво те очаква?

— Напълно, инспекторе.

— Ако се позамислиш малко повече, сама ще разбереш, че този живот не е за теб — рече той и се настани зад кормилото. — Опитай се да почетеш за разнообразие, Библията, особено притчата за Страшния съд.

И потегли рязко напред, като я остави на тротоара, вбесена, загризала ноктите на лявата си ръка.

Ели разказа на Паула за второто полицейско предупреждение, защото този път се бе разтревожила не на шега.

— Едно предупреждение с нищо не те заплашва — махна с ръка Паула. — Важното е да не те арестуват, защото тогава се превръщаш в белязана жертва, при това в буквалния смисъл на думата. Защото мастилото, с което взимат отпечатъци на пръстите, никога не засъхва.

— Не ми се вярва, че този инспектор ще се ограничи само с едно голо предупреждение — горчиво изхлипа Ели.

— А как изглежда?

— Ами... доста висок, със сини очи, русокос...

— О! Онзи с най-сините очи, които съм виждала! — възкликна Паула. — Че той веднъж ме арестува! Пред него винаги се държа много смирено. Говори се, че всяка пета от проститутките около Кингс Крос е минала през килията благодарение на него, но нито една не говори с омраза за този инспектор.

— Глупави идиотки.

— А на теб не ти ли се видя прекрасен?

— Никак не ми беше до това! — избухна Ели. — Бях прекалено ядосана. Кой знае откога ме е следил?

— Но нали за това са полицаите?

— Не се преструвай, че не разбираш за какво ти говоря.

— А пък ти не си въобразявай, че той те е оглеждал старателно само заради служебните си задължения. О, да, не ми се блещи, и това се случва, при това по-често, отколкото си въобразяваш. И ченгетата са мъже, помни ми думите. Но такива не минават пред инспектор Стивънс. Веднъж един сержант ми предложи да смекчи наказанието ми, ако склоня за един безплатен сеанс, но тъкмо тогава се появи инспектор Стивънс и аз се озовах в ареста. Този Стивънс всичко върши според правилника и затова навярно колегите му много-много не го обичат. Но ако трябва някой отново да ме арестува, бих предпочела да попадна на него!

Както си беше редно, Мики здравата напердаши Ели, когато узна за второто ѝ предупреждение. Неговите момичета на всяка цена трябвало да избягват опандизванията, така ѝ обясни Мики, защото нямал излишни пари за адвокати, нито пък можел да се лиши от доходите си от „уличната обществена дейност“, както имаше навик да нарича проституирането. Защото по-голямата част от припечеленото от момичетата отиваше за неговите скъпи и прескъпи навици. Изпрати я на Парк лейн — там се изкарваше повече, а Ели „ловеше окото“ и бе по-интелигентна от всички останали. Затова се озова край скъпия хотел „Дорчестър“, където именно се натъкна, за втори и последен път, на полицейския инспектор Стивънс.

Той бе седнал край една маса на предната тераса пред хотела, сред група мъже, всичките по сака, увлечели в разговор по време на вечерята. Ели го разпозна по високия му ръст и русата коса, но побърза да наведе глава и да се скрие зад най-близката колона, преди той да погледне в нейната посока. Внезапно момичето си спомни, че веднъж го бе зърнала да обикаля по бордюра на тротоара край хотела, така че да може да следи с поглед както минувачите, така и паркиращите автомобили. Ели бе запомнила случката, защото тъкмо тогава покрай нея преминаха няколко добре облечени минувачи, един от които така се бе заяпал в предизвикателното ѝ облекло — пъстро яке, имитация

на леопардова кожа, което принадлежеше на Паула, плътно прилепнало черно поло с дълбоко бие — че едва не връхлетя върху мъжа, който я задмина на тротоара.

Сърцето ѝ подскочи от уплаха, когато зад гърба ѝ прозвуча познатият глас:

— Така си и мислех, че си била ти... познах те по краката.

Тя се обърна рязко и се изправи пред него — той я оглеждаше с игрив поглед, леко олюляващ се, широко разкрячен, напъхал ръце в джобовете на палтото си, докато ярките улични лампи хвърляха проблясъци по русата му коса.

— Изглежда, не си се вслушала в съвета ми — промърмори инспектор Стивънс, — а това означава, че сега имам право да те арестувам...

— Но за какво? За това, че се разхождам по Парк лейн?

— За начина, по който се разхождаш! Всяко поклащане на бедрата ти е равносилно на размахване на обява от рода на „Ето! Вижте! Всичко това е за продан!“.

— Но не съм спряла нито една кола...

— Само защото не си ги одобрила. Вероятно изчакваш някоя от онези фамозни, лъскави лимузини. Няма съмнение, че продължаваш да проституираш. Току-що вечерях с приятели, добре си хапнахме и пийнахме, но главата ми не е чак дотам замаяна, че да забравя за задълженията си. Няма значение дали съм на смяна, или не. Аз си оставам инспектор от полицията и имам право да арестувам всеки нарушител на закона независимо дали е по време на дежурство, или не. Обаче... хм... случи се така, че тъкмо днес празнувахме повишението ми — преместват ме в Дирекцията за тежки криминални случаи и вече съм старши инспектор. По-нагоре може би няма да успея да се изкача, но какво пък, и това не е малко... — Той се приближи към нея и между лицата им остана разстояние около двадесет сантиметра. Едва сега тя забеляза колко са дълги миглите му. От лицето му я лъхна някаква остра, непозната миризма. — Но ако те заловя да спиращ дори само една-единствена кола, ще те арестувам незабавно. Разбрахме ли се?

— Да, при това напълно — припряно избъбри уплашеното момиче. — И да не забравя да ви поздравя, мистър старши инспектор...

Той се усмихна, небрежно махна с ръка и леко се олюля.

— Да се опитам ли да спра някое такси? Нищо, че ми е забранено да махам на колите? — пошегува се тя. Той явно не трябваше сега да сяда зад кормилото.

— Не, но все пак ти благодаря. По-добре е да се поразходя пеша, за да се поизбистри главата ми. — Измери я с неочаквано суров поглед. — Не е зле и ти да направиш същото.

— О, аз вече се бях наредила да си тръгнавам — смотолеви Ели и отстъпи две крачки назад, без да го изпуска от поглед. Искаше да се увери, че няма да тръгне по петите ѝ. Преди да потегли с максимална бързина към улицата зад хотела, момичето се обърна и извика:

— Моите благодарности... — Но се оказа, че инспекторът вече се бе обърнал и бавно се отдалечаваше по тротоара.

— И това ли е цялата ти връзка с полицията? Само тези две предупреждения? — попита я Филип, след като изслуша съкратеното описание на тези събития.

— Да.

— Много се радвам, че тази досадна история не е имала продължение. Предупрежденията се регистрират в полицейските рапорти, но не са достатъчно основание, за да се състави криминално досие. А това означава, че в полицейските архиви нямат нито снимката ти, нито отпечатъците на пръстите ти. В бъдеще ще ти се налага да се срещаш с клиенти, които са много предпазливи относно всичко, което може да възбуди любопитството на полицията. Хора от този ранг се срещат само с най-висшите служители на полицията, и то само за да вдигнат наздравица на някой прием. — Филип замислено огледа изрядно поддържаните нокти на ръцете си. — Имала си късмет, че не си била арестувана по времето, когато си работела по улиците. Или по-скоро твоят човек е бил от по-ловките сутеньори и е успял да те опази от полицаите.

— Може би ми е помогнал и той, и късметът ми. А може би и опитът, който успех да натрупам. В лицето на Паула имах превъзходен учител.

— Приятелки ли бяхте?

— Само на нея имах доверие.

— Това означава ли, че в миналото си се доверила на някого, който е злоупотребил с доверието ти?

— Не си ли личи от разказа ми? — Ели отново си припомни горчивите си разочарования от Джени и майчински настроената Лил.

— Тогава мога ли да считам, че дори и сега не си склонна много да се доверяваш на моята приятелка Елизабет, а може би и на самата себе си?

— Не, вече никому не мога да отдам пълното си доверие, ала горчивият опит ме научи да се примирявам.

Филип скръсти ръце пред лицето си, като за молитва, и я огледа замислено.

— Нали не трябва да очакваме, че ще възникнат проблеми заради липсата на доверие? — тихо я попита той и се усмихна, като улови предизвикателния блясък в очите ѝ. В неговите се четеше предупреждение да не се опитва да се преструва.

Нел издържа изпитателния му поглед и Лиз, за която не остана скрита тази безмълвна размяна на мисли, облекчено се отпусна на стола си. Защото за миг се беше изплашила, че в следващата минута той и Нел ще си разменят някои по-остри реплики.

Филип се обърна към Лиз.

— Дръж ме в течение за всяка подробност при изпълнението на плана ти. Особено важно е как тя ще приеме съветите ми, които току-що изслуша. Ще обсъждаме внимателно, тримата, всяко усложнение, което може да възникне в бъдеще. — Заговори на Нел: — Желателно е да правиш само това, което Лиз ще ти обясни. Все още ти остава да научиш много, за да станеш куртизанка от най-висша класа. Трябва веднъж завинаги да забравиш миналото и никога да не му позволяваш да диктува постъпките ти, да го изтъркаш като мъртва кожа от тялото си. А за това, което ти предстои да усвоиш... нали знаеш, че човешките възможности са почти безгранични?

Той се надигна от стола, целуна Лиз и кимна на Нел, но без да ѝ подаде ръката си, след което тръгна към външната врата, а тя стана, за да го изпрати.

— Е? — нетърпеливо я попита Лиз, когато Нел се върна във всекидневната. — Как ти се видя моят любим Филип?

— Ти явно не си ми разказала и половината от това, което знаеш за него.

— Защото не те засяга, Нел.

— Не мога да разбера с какво го привличат мъжете — смутено промърмори Нел, докато събираше сервиза за чай.

— Но нали не изпитваш страх от него?

— Не. Само че с него не мога да се отпусна. Постоянно съм нащрек.

— Тъкмо това винаги е било характерно за Филип. Не само ти се чувстваш така в негово присъствие. Може би причината се крие в прекалено изтънчения му вкус и в критичното му отношение към всеки, който се изпречи на погледа му.

— Радвам се, че ми го казваш, защото мога да се утешавам с мисълта, че не съм единствената, която се притеснява от него. — Нел вдигна натежалия поднос. — Защото, според мен, той прекалено високо оценява своите умствени способности.

— Наистина, понякога Филип прекалява с критиките си — съгласи се Лиз.

Нел се поколеба за миг, преди да зададе следващия си въпрос — страхуваше се, че ще прозвучи донякъде безцеремонно.

— Защо толкова държиш на неговото мнение?

Лиз се усмихна разбиращо.

— Защото много добре го познавам — простичко отвърна тя. — Вероятно никой друг не го познава така, както аз. А да знаеш всичко за един човек — това означава да си способен всичко да му простиш. Но те моля, за бога, да не му споменаваш за тези мои думи при следващата ни среща.

— Той всъщност не е ли само един ужасен сноб?

— Според Филип дори кралските особи в двореца Уиндзор са парвенюта, е, да, в доста по-особен смисъл, на тази дума. Моят най-добър приятел може да проследи родословното си дърво с няколко столетия назад и е особено чувствителен към спекулации със знатния произход на този или онзи. У него кралете даже не всяват кой знае какъв респект — веднъж дори сразил на масата за бридж Уелския принц. — Лиз продължи с по-мрачен тон: — Обаче понякога става невъзможен за понасяне, изпълнен със злъч и сарказъм спрямо човешкия род, но уроците му са безценни. Специално днес следобед се държа така, както никога не съм го виждала.

— Нали ти казах? И аз вече съм събрала доста опит и се научих да разпознавам хората.

— Искаш да кажеш, че баща ти е приличал на Филип?

— Само по едно — по несъкрушимото самомнение, дължащо се на стремежа към съвършенство, примесен с убеждението, че той и само той истински вниква в разбирането на света около нас.

Лиз се засмя, но хвърли към Нел поглед, изпълнен с уважение.

— Да, сега разбрах какво си имала предвид. — Пръстите ѝ нервно забарабаниха по масата — сигурен признак за сериозно колебание. — Знаеш ли, опасявам се, че ако отношенията между теб и Филип си останат обтегнати, това ще ме затрудни извънредно много при обучението ти... Тогава ще се наложи да минем без него.

Нел се спря с подноса в ръка.

— Но нали ми каза, че много държиш на съветите му?

— Да, и продължавам да настоявам на мнението си.

— Тогава нека го поканим пак. Искам да бъде напълно честна с теб — аз явно не му се понравих и нито за миг не си въобразявах, че мога да спечеля симпатиите му, но щом се налага, ще изтърпя всичко.

— Твоят прагматизъм ме очарова — похвали я Лиз — и не се съмнявам, че и Филип ще го оцени. Искане много силно самочувствие, за да успее човек да изтърпи критиките на Филип, и макар самият той да твърди, че не държи на това дали някой се вслушва в съветите му, не му вярвай. Напротив, обижда се до кръв, ако пренебрегват мнението му. Далеч съм от мисълта да те насилвам за каквото и да е, но не мога да не изтъкна, че ако успееш някак си да се спогодиш с него, ще имаш огромна полза от уроците му. А ти искаш да се научиш на всичко, което си заслужава усилията и нервите, права ли съм?

— Да, искам, и то много...

Но през следващите седмици Нел често си задаваше въпроса дали си струваше усилието да понася всички критични забележки на Филип Фолкнър. Оказа се, че цялото ѝ време бе запълнено с една или друга дейност. Първото, с което се зае Лиз, бе да заведе Нел на изключително подробен медицински преглед, за да се реши как ще бъдат коригирани носът и челюстта ѝ.

— Докато лежиш в клиниката за пластична хирургия, можеш да прочетеш няколко книги, които ще ти бъдат от полза, а когато настъпи денят за сваляне на превръзките, ще знаеш много повече от сега за

правилата на поведение и за стила на живот в света, в който искам да те въведа.

— Но защо е необходимо да изучавам антикварните особености на френските мебели от осемнадесети век? — протестира Нел. — Или да помня имената и картините на най-прочутите импресионисти? Или за разликата между вкусовите качества на бордо от първа или втора реколта?

— Защото може да попаднеш на клиент, който ще поиска да сподели с теб радостта си от покупката на кресло от епохата на Луи XIV, или на някоя миниатюра на Мане, или пък на партида от Шато Латур, реколта 1961-ва. Трябва да разбираш от всичко, а не само от менюто в скъпите ресторанти в най-бляскавите хотели. И, между другото, много е важно с какви маниери ще се храниш в тези ресторанти. Знаеш ли как се бели праскова, без да я докоснеш с пръстите си? Или как да се справиш с главата на артишока?

Когато от клиниката ѝ разрешиха да става от леглото, с леко променен външен вид, защото отокът ѝ бе спаднал след операцията на носа, а челюстта ѝ вече се движеше по-свободно, тя попадна в кабинета на един прочут специалист по лицево-челюстна хирургия, който ѝ обясни как ще преобрази лицето ѝ. Между другото, лекарят я предупреди да не гризе ноктите си — а тя често го правеше, когато се задълбочаваше в някой роман, защото маникюристът на клиниката не можеше да ги обработи и да им придаде съвършено овална форма, ако не израснат по-дълги. Подложиха я на безкрайни масажи, водни и сухи, депилации, сеанси при педикюриските, упражнения за възстановяване на подвижността на лицевите мускули, парни бани, докато косата ѝ придоби блясъка на махагона, който, както узна от книгите на Лиз, се внасял само от Западна Индия.

Постепенно научи за най-качествените образци във всеки бранш — кои са най-добрите мебели, бижута, обувки, автомобили и дори грамофонни плочи. Четеше с часове за марки шампанско, за реномирани ресторанти и петзвездни хотели, за най-изисканите магазини и бутици по четирите краища на света, какво е уместно да се изисква от всеки богат клиент и какво — не. За бедни клиенти липсваха указания — очевидно се подразбираше, че се изключват от

играта. Наложил й се да научи безкрайно много за маниера, стила и правилата в безупречното облекло, въпреки че нищо не бе в състояние да я разубеди, че е най-добре и най-сигурно да разчита преди всичко на собствените си преценки и вкус.

— Изглежда, скъпа моя — рече Филип на Елизабет в един следобед, когато Нел излезе от будоара в костюма от шантунг, от чиста коприна, с цвят на слонова кост, с къса права пола, от която се показваха дългите й, изящни крака със зашеметяващо елегантни линии, — си попаднала на рядко срещана красавица. — От похвалата Лиз дори се изчерви, безкрайно щастлива, че дочака момента за признанието му на огромните усилия за преобразяването на Нел.

Тя беше поразителна, но което бе още по-важно — стилно поразителна. Издължената й фигура, безупречно слаба, без да липсва съблазнителната женствена закръгленост точно там, където е необходимо, напълно изчистеното й лице — плод на многоседмичното старание на екипа от пластични хирурзи — плюс прекрасната рамка на дрехите, продукт на висшата парижка мода, може би неволно избраното аристократично изражение, сякаш излято по поръчка на Филип, който ненавиждаше всичко във външността, което му напомняше за простолюдието... Сега бе станала такава, за каквато бе мечтала, и когато Филип с елегантен жест й помогна да се настани на стола в ослепителния свръх модерен ресторант, тя се огледа и видя около себе си само лица на жени, добре известни от светските хроники, заобиколены от мъже, готови да пръснат цяло състояние, за да се оженят или дори само да станат любовници на някоя от тях.

— Например онази особа — дискретно й подшушна Филип, като й подсказа с поглед да обърне очи към масата до прозореца, — пристигна тук преди пет години, ако не ме лъже паметта, и то само заради каприза на известен филмов продуцент. Хрумнало му да снима филм за ужасите на Третата световна война в джунглите на Амазонка, откъдето впрочем е родом „дамата“. Подметна я на своите чираци от кабинетите на филмовото студио, специализирали се в създаване на красавици, които на бърза ръка я научиха как се държи вилицата, как се носи рокля с гол гръб, със или без презрамки, а когато онзи тип й се насити, я прехвърли на един идол на тийнейджърчетата и двамата се превърнаха в най-нашумялата двойка кинозвезди. Тогава хлапакът натрупа милиони, докато тя се усмихваше до него, а той се опитваше

да докаже, че може да пее. Тя се опита да го ожени за себе си, но той не се поддаде на опитите и я накара да абортира на два пъти. Тогава тя започна да се оглежда за друга плячка, не толкова тлъста, но понадеждна, и така в мрежите ѝ попадна някакъв австралийски милиардер, който пък си въобразил, че тя е наследница на Клеопатра, защото тя започна да се държи като херцогиня с околните — дори поръча да ѝ съчинят ново минало, подплатено с изпипана версия за родословното ѝ дърво. Естествено, пълна измислица... И когато забременя, тя го изнуди да се яви с нея пред олтара, в една от най-древните ни катедрали, макар всички да знаеха, че детето не е от него. Постара се да превърне живота му в ад и го докара дотам, че нещастникът приписа цялото си богатство на „своя“ син. Сега се държи като Савската царица, заобиколена от плеяда лакеи, защото тя всъщност само това умее — да поддържа около себе си свита от жалки ласкатели. И всичко това дължи само на едно свойство, което често се пренебрегва дори и от най-мъдрите личности.

— Какво е то? — полюбопитства Нел.

— На устата си. Преди нея нито една не е умеела така добре да борави с устните и с езика си. Това не е жена, а... — Филип улови смаяния ѝ поглед и се засмя, доволен, че Нел схвана намека му.

— А сега обърни внимание на онази, с косата, която само привидно изглежда напълно рошава. Една от най-ловките професионалистки, за които съм слушал. През последните четири или пет години тя прибави към чековата си книжка почти един милион лири, като снабдяваше жълтите вестници с най-пикантни истории, за които е почти сигурно, че тя самата е взимала дейно участие, и които успяха да спечелят възмущението, а оттам и интереса на преситената публика. Започна с хроника за приключенията на прочут кино актьор и оттогава пред нищо не се спира, само и само да достави някоя посочна сензация. Обзаложи се, че е била любовница на друга нашумяла личност — шампион по тенис. Пълна лъжа, разбира се, но въпросният джентълмен така и не успя да обори твърденията ѝ.

Нел, като внимаваше да не уловят погледа ѝ от съседните маси, крадешком огледа внимателно въпросната особа и остана удивена, защото не откри нищо забележително в нея — пищният бюст, щедро изложен на погледите благодарение на дръзкото деколте и липсата на

сутиен, не можеше да се смята за несъмнен белег на покоряваща красота.

— Нейните компаньонки също са търсачки на богати кандидати. Блондинката всъщност е от съмнителен произход, мелез от английски офицер и индийка от бордеите на Калкута. Да, не се усмихвай недоверчиво, защото никой не може да докаже колко хилядарки е изхарчила, за да променят цвета на очите ѝ и тена на кожата ѝ. Всички сметки подписва със замах един американски банкиер, който и до днес си въобразява, че тя е от Хавайските острови или нещо подобно — кой ще ти помни атолите из Тихия океан, но нали е луд по екзотични жени... Той почина наскоро и сега никой не може да я разубеди, че не е хавайка. Третата особа на тази живописна маса също е доста интересна — от онези, които евфемистично, или меко казано, наричат „старлетки“, от „стар“ — звезда, тоест жена, която обслужва само прославени кинозвезди. За жалост, вече започва да залязва нейният най-прочут обожател, който навремето ѝ предложи да му позира като камея и така успя да я измъкне изпод носа на няколко от най-богатите кинозвезди. През последните две години тя се наслаждаваше на небивала популярност — и на съответните печалби, разбира се — защото, на всичкото отгоре, тя се оказа единствената наследница на своя меценат. А сега тя е любовница на един отвратителен дебелак, производител на бира, който напоследък пробива на пазара, след като натрупа доста пари от спекулации с недвижими имоти. Всичко е за продан, за този, който плати най-скъпо, но сега жените от нейната категория настояват продажбата да се извършва напълно легално. Защото иначе не струват пукната пара. Но тази там... виждаш ли онази лейди, която вечеря сама? Тя е рядък екземпляр, от съвсем различна порода.

— Елегантната дама с широката шапка? — попита Нел, заинтригувана от разговора.

— Да. Именно за нея ти говоря. Огледай я внимателно, скъпа. Може и да не ни се отдаде друг случай.

— Според теб и тя ли се издържа от любовниците си?

— Да, и то от седемнадесетгодишна възраст, защото сега трябва да е на... е, не мога да изчисля възрастта ѝ. Преди началото на войната е била солистка в някакъв хор, при това много красива, и мъжете са били луди по нея. А сега е доайен в професията си. Била е любовница

на неколцина от най-прочутите мъже в края на четиридесетте години. Първият е бил много известен политик, а вторият — генерал от американската армия, за когото войната се е оказала начало на бляскава кариера. Тя преживяла много мъчително раздялата с него, винаги е твърдяла, че той е бил голямата любов в живота ѝ, но се случило така, че срещнала един приказно богат италиански индустриалец, който на всичкото отгоре се оказал и неотразим, така че се поувлякла по него, но той бил женен и отказал да се разведе. А тя похабила за него петнадесет години от живота си. Когато съпругата му най-после умряла, членовете на семейството му единодушно отказали да се съгласят с плановете да се ожени за любовницата си и го заплашили, че ще го лишат от дяловете му във фамилната компания, ако не се откаже от нея. Можеш ли да си представиш, че един от мотивите им бил разликата във възрастта — тя била с двадесет години по-млада от него. Разбира се, той се погрижил тя да получи прекрасна вила в Кап Фера и къща на Честър скуеър, в която тя живее и до ден-днешен. Тя се „оттеглила“ за година-две от светската сцена, докато срещнала някакъв монарх в изгнание, при това вдовец, и живяла с него до смъртта му. И от него получила доста щедро наследство. Но в нейния бурен живот най-много ме озадачава защо името ѝ нито веднъж не се появи в светските хроники. Нали знаеш колко обичат да душат клюки днешните драскачи? Всичко около нея е обвито в мъгла. Нищо чудно тя да знае неща, за които би получила цяло състояние, ако реши да се разприказва за любовниците си. Очевидно те са ѝ плащали така щедро, че тя и до днес не се нуждае от вестникарските хонорари и не страда много от факта, че е останала самотна. Ето, скъпа, имаш пред себе си жив пример как трябва да се държи една дама, независимо дали е започнала като скромна хористка, или не. Познавам я отдавна. Искаш ли да те представя?

— Да, бих искала, но... ако тя е толкова изискана, защо вечеря тук?

— За да си припомни колко щастлива е била някога и за да си напомни, че на този жалък свят ничие щастие не е вечно. Но не идва тук прекалено често — веднъж на два месеца, бих казал — обаче ѝ запазват масата, на която тя почти винаги вечеря съвсем сама.

— А ти сядал ли си на нейната маса?

— Случвало се е и това. Нали не откри в моя разказ дори и зрънце морална поука? Днес господства мнението, че колкото повече се шуми около твоята личност, толкова повече си преуспял, обаче това е пълна глупост. Всяка голяма куртизанка е длъжна да остане дискретна до последния си ден. Ако узнае от своя любовник нещо, което не трябва да става достояние на тълпите, тя трябва да го запази в тайна, колкото и да ѝ струва това. Иначе репутацията ѝ отива по дяволите. А тези там... с манталитет на чистачки, никога не пазят тайна. Следователно не заслужават да бъдат във втората, дори и в третата категория. Поп звезди и нищо повече! — Гласът му потръпна от отвращение, когато започна да ѝ разказва за познатите си телевизионни „знаменитости“, за новобогаташи, претендиращи на всяка цена да се прочуят с разточителните приеми за десетки, дори стотици гости — утайката на така наречения хайлайф. Тяхната слава, според Филип, напомняла за едnodневките и затова били достойни единствено да пълнят жълтите страници на таблоидите. — Никога, абсолютно никога не бива да се свързваш с такива влечуги! Елизабет отлично знае това златно правило и винаги го е спазвала. Затова и не идва тук да вечеря. Има други ресторанти, където е за хора от нейната класа. Но аз те доведох тук единствено за да ти покажа какво не трябва да правиш. На излизане ще те представя на онази дама, за която поговорихме и която винаги е знаела какво и как трябва да се прави в нашия объркан свят.

На следващия ден Нел си припомни думите му. Премисляше съветите му през цялото време, докато се разхождаше по Оксфорд стрийт към Саут Милтън стрийт — беше си уредила проба на новия си сутиен с изискана кройка, който шиеха специално за нея. Улицата бе пълна с минувачи, защото в разгара на лятото никой не се свърташе в нагретите от слънцето къщи, и докато си пробиваше път сред тълпата, замислена за уроците на Филип, Нел неволно се сблъска с някаква жена, която изпусна двете си чанти.

— О, много съжалявам! — веднага се извини Нел.

— Щяхте да ме повалите! Защо не се оглеждате! Някои хора си въобразяват, че и улиците са техни!

Нел вече беше приклепнала, за да ѝ помогне да събере разпилените покупки, и не успя да огледа лицето на жената. Ала това се оказа излишно, защото в следващата секунда позна гласа на

Морийн. В първия миг застина от паника, но разумът веднага ѝ се притече на помощ. Морийн, разбира се, не беше от доносничките на Мики Шонъси. Затова Нел се надигна, изправи се, подаде ѝ чантата и изчака, докато Морийн я познае и изкрещи от радост. Но всичко се разви другояче — Морийн продължи да разтърква глезена си и въобще не я удостои с поглед.

— Още веднъж ви моля да ме извините.

— Ще се извиниш, я, иначе знаеш ли какво ще ти се случи?

— Просто не видях, че ще се сблъскаме.

— Не ми ги разправяй тия! — Но нищо повече не последва, никакви викове на радост и изненада, а още повече за прегръдки, хлипове, възклицания и въпроси. Очевидно за Морийн това високо и стройно момиче във великолепен костюм, блуза с цвят на карамел и чанта „Гучи“ през рамото, беше напълно непознато.

За миг Нел се изкуши да изкрещи: „Морийн, нима не ме позна?“, но прехапа устни и си замълча. Спомни си уроците на Филип, че вече не принадлежи на този свят, и слава богу. Затова само измърмори още веднъж „Извинете“ и отмина напред.

За щастие Морийн вече ѝ бе обърнала гръб и само изфуча сърдито:

— Надута кучка! — След което изчезна в тълпата.

Нел продължи по пътя си, но не пропусна да се огледа в огромните витрини. Опита се да погледне на себе си през очите на Морийн и веднага долови разликата. Не само скъпите дрехи, фризура, аксесоарите я отличаваха напълно от Морийн и останалите момичета от бърлогата на Мики. Сега от нея се излъчваше неподозирано самочувствие — ходеше с гордо изправена глава, с изпълнати назад рамене. А доскоро ходеше полупрегръбена, с на две на три нагласена прическа, като костенурка, току-що подала глава от черупката си, изплашена, че ще се натъкне на пазача, готова да се крие при най-слабия признак за опасност.

„Надута кучка“ я бе нарекла Морийн, и то не толкова заради променената ѝ физиономия, но поради класата, която се забелязваше у нея от сто крачки. Очевидно тежките, многоседмични уроци на Елизабет и Филип си заслужаваха труда. Сега имаше свое, неповторимо обаяние, сега бе истинска жена. Беше се променила не

само външно, но и в психологическия смисъл на думата. Затова имаше пълното право, когато прошепна на себе си пред една от витрините:

— Сбогом, Ели!

И продължи по пътя си.

ЧАСТ ВТОРА
1980 Г.

ГЛАВА ДЕВЕТА

На лунната светлина вилата блестеше като скулптура от лед, заобиколена от потъналата в мрак притихнала градина, с извисяващите се кедрови и дъбови стволове, разпръснати радиално около фонтана като спици на гигантско колело. Листата им шумоляха от лекия ветреца, топъл и наситен с аромата на цветята, повечето от тях снежнобели рози, подредени в стройни редици. На оградата, откъм широката страна на фонтана, седеше жена в рокля — бяла като уханните рози около нея, ефирна и полупрозрачна, плътно прилепнала към тялото ѝ, изящно очертаваща извивките ѝ. Косата ѝ беше дълга, чак до талията, почти черна на оскъдната лунна светлина. Лицето ѝ бе бледо като мрамор, но устните — чувствени и розови, а миглите ѝ хвърляха удължени сенки върху страните ѝ. Тя вдигна глава, отмятайки коса назад, и загледа замечтано луната с притворени очи и наострен слух.

От далечината се разнасяше слаб, но ясен звук на пиано, сякаш роден от капризите на свирещия в листата вятър. Едрият датски дог, излегнат на тревата до нея, повдигна глава, отпусната върху лапите, и наостри уши.

— Харесва ли ти тази музика, Нерон? — попита жената. Гласът ѝ звучеше мелодично и разнежващо. Кучето се изправи, приближи се до господарката си и я докосна с муцуната си. Тя го погали зад ушите, а той размаха опашка от радост. Някъде наблизко ударите на стенен часовник заглушиха звуците на пианото и оповестиха, че вече е четири след полунощ. Жената въздъхна.

— Вече е много късно, Нерон. Може би, ако сега се приберем в спалнята, най-после ще мога да заспя.

Тръгнаха към къщата. Едрото куче се стремеше да не изостава от нея, а тя леко опъваше нашийника. Заедно изкачиха каменните стъпала и влязоха през широко разтворения френски прозорец, който жената затвори след себе си. Кучето изправи глава, с наострени уши, и леко изскимтя.

— Какво подуши? Да не би да си чул нечий стъпки? — Жената се послуша напрегнато. Но наоколо се стелеше плътна тишина,

нарушавана само от тиктакането на стенния часовник в ъгъла. Върху черно-белите квадрати на мозайката се очертаваха само техните две сенки, които постепенно стигнаха до стълбата и изчезнаха към горния етаж. Жената и кучето поеха по дългия коридор и спряха в дъното, пред масивната врата, украсена с дърворезба. Преминаха през малкия будоар и кучето побутна с едрата си муцуна втората врата. Жената му каза: „Лека нощ, Нерон“ и влезе в спалнята си.

Леглото ѝ беше огромно, изцяло застлано с коприна, заобиколено от четири дървени колони по границите на подиума. Дузина свещи в широки свещници разпръскваха мека жълтеникава светлина. Пламъците нежно трепкаха, поклащани от топлия летен вятър, напоен с уханието на цветята, който разклащаше ефирните завеси, висящи пред леко отворените прозорци към широкия балкон.

Жената седна пред тоалетната маса, извади четката за коса с посребрена дръжка и започна да разчесва косата си. Когато остави четката, ръката ѝ се протегна към кристалния флакон, от който в спалнята нахлу възбуждащият аромат на скъп парфюм, с екзотичен и еротичен нюанс. Капна две-три капки на дланта си и я прокара по гърдите си. Намокри върховете на пръстите си и си сложи от любимия парфюм зад ушите и по слепоочията, за да усети приятното парене. Затвори очи и вдъхна дълбоко, но това ѝ попречи да забележи високата фигура, която се очерта зад тънките, разлюлени завеси. Той изчака завесата зад гърба му да се успокои и безшумно пристъпи, загледал към жената, привела глава надолу. Не се виждаше ясно в мрака, защото бе изцяло в черно — панталоните, пуловерът, обувките, дори и ръкавиците му бяха черни. Но тя сякаш предусети появата му и погледна в огледалото. Зърна неясната му сянка и в следващия миг скочи от табуретката, обърна се към него и грабна флакона с парфюма от тоалетната маса. Ала той се изплъзна от ръката ѝ и с трясък се стовари върху мраморния под. Разпиляха се стъклени късчета, потече парфюм и спалнята се изпълни с чувствен аромат. Очите ѝ се разтвориха широко, лицето ѝ се скова, гърдите ѝ се издигаха и спускаха в неудържим, тревожен ритъм, прелестно очертаващи се под прозрачната ѝ нощница, подаваща се под разтворения пеньоар. За миг двете сенки кръстосаха погледи, но след секунди тя се втурна към вратата. Ала той я изпревари, с три скока стигна преди нея до вратата, сграбчи я за китката и я повали на пода. Ужасената жена изохка и се

опита да се изскубне от него, но гърбът ѝ опря в подножието на подиума, върху който се разпростираше широкото легло. Бързо скочи в леглото и с треперещи ръце се зави в коприната, без да го изпуска от погледа си дори и за миг, втренчено и безмълвно, като заек, притиснат от лисица в хралупа. Той пристъпи към нея, наведе се небрежно, прихвана я през кръста и я вдигна към себе си. Усети как тя преглътна конвулсивно, долови тръпката, пронизала напрегнатото ѝ тяло. Притисна устни към извивката на бялата ѝ шия, за да вкуси бесните удари на сърцето ѝ, от които артерията ѝ пулсираше до пръсване. Тогава тя се изпъна назад и сви ръце в юмруци, готова да го отблъсне. Съвсем за кратко устните му се плъзнаха нагоре по шията ѝ, преди да отмести ръцете ѝ и с нехайно движение да ги извие зад гърба ѝ, за да не му пречи да я обсипе с целувки — по шията, по гърдите, по корема. Забавяше го само чевръстото ровене на ръцете му, докато смъкнат пенъоара и нощницата от раменете ѝ. Тя простена, започна да се съпротивлява отчаяно и го ухапа страстно, когато устните му се впиха в нейните. По долната му устна бликнаха няколко капки кръв, но мъжът само се усмихна под маската, прикриваща очите му. Той се наведе, пъкна едната си ръка под раменете ѝ, другата под коленете ѝ, вдигна я и я отмести в средата на огромното легло. Тя се сви на кълбо и застина, докато мъжът загаси всички свещи, освен тези във високия свещник на нощната масичка до главите им. После се обърна към нея, притисна я с мускулестото си тяло и я изнасили, без да отрони дори дума. Мъжът и жената под него продължиха мълчаливата, запъхтяна борба, без да чуват шепота на вятъра в завесите — тя се дърпаше, извиваше, хапеше, опитваше се да го издере с острите си нокти, но успя да изтръгне от устните му само оскърбителен смях. Всичко, което ѝ причиняваше, го вършеше с презрение, по най-оскърбителния начин, който един самец можеше да измисли, докато обладава самката, изпречила се на пътя му. За него тя бе само обект за наслада и нищо повече. Въобще не се досещаше за нейния дял от насладата. Цялото му дивашко поведение подсказваше само едно: „Тук аз съм господарят!“. И когато се спря за миг, пулсиращ, втвърден, горещ, проникнал дълбоко в нея, той я погледна в очите и видя неистова ярост, скрита зад булото на страха ѝ. Засмя се диво, тържествуващо, преди да поднови тласъците си.

Когато се изкачи до оргазма си, от устните му се изтръгна порой от нецензурни думи, всичките до една по неин адрес, а викът му отекна в стените. Отвън се разляя някакво куче. Мъжът се отдръпна от разголената жена под него, стана от леглото, пооправи черните си дрехи и изчезна зад завесите така безшумно и потайно, както се беше появил.

Останала сама в спалнята, жената се надигна, смъкна от себе си разкъсаните остатъци от пенъоара и нощницата си и влезе в банята, разположена до спалнята. Кучето на поляната спря да лае. Жената се изкъпа и провери за драскотини и наранявания по лицето и тялото си — намръщи се, като забеляза следи от пръстите му по шията си, защото той, в миг на превъзбуда, я бе стиснал прекалено силно. Ваната бързо се напълни, тя завъртя крановете и изля във водата щедра порция благовонни масла, обърна се към огледалото, за да свали перуката — под нея се показва светлокафявата ѝ коса, също толкова дълга, но права и нежна. Разчеса перуката, преди да я остави на поставката. След това провери температурата на водата и се потопи в ароматизираната вана. Отпусна се по гръб и въздъхна: „Отмина още една нощ, спечелих нови хиляда лири“. Раздвижи енергично краката си, около нея се пръснаха стотици мехурчета, после се потопи във водата още по-дълбоко и се запита как ли изглежда в действителност нейният „изнасилвач“.

За четвърти път тя разиграваше тази трудна за изпълнение пиеса. Още при първата среща получи инструкции, подробно описани в десетина страници, от неговия представител. После отлетя за Пиза, където я очакваше елегантен автомобил, за да я отведе сред хълмовете на Тоскана, до непознатата вила в римски стил на няколко десетки мили от Пиза. Единственият ѝ обитател се оказа една старица, която не каза нито дума, докато съпроводи красивата посетителка до спалнята за гости — в съседство с другата спалня, където трябваше да се разиграе среднощната сцена, заради която бе променена мебелировката. Една прислужница ѝ донесе ръчно изтъкана нощница и пенъоар с фина бродерия, черна къдрава перука, дори и флакон със специално подбрани от клиента парфюм, след което ѝ предаде молбата на господаря на имението да се запознае с кучето на моравата пред вилата и да се поразходи сред красиво оформените алеи.

Времето бе разчетено до минути. Трябваше да бъде до фонтана в четири след полунощ, да остане там, докато заглъхнат четирите удара на часовника, след което да се прибере в спалнята, определена за сцена на едноактната пиеса. Трябваше още да се постараете „съпротивата й“ да изглежда колкото бе възможно по-правдоподобна, въпреки че не я очакваше чак толкова неприятно „наказание“. Може би най-искреното в цялата сцена щеше да се окаже неговата ярост и презрението, което изпитваше господарят към жената, която щеше да изнасили. Омразата му обаче не беше престорена и в първия миг тя се шокира, преди да се досети, че той си въобразява, че покорява някаква друга, непозната за нея жена, която жестоко го е отблъснала в миналото, и този спомен е останал незаличим за мъжа с маска. Може би са изминали двадесет или тридесет години от онази реална случка, каза си тя, а ето че емоционалните белези все още не са зараснали в душата му.

Нямаше представа кой е партньорът й — свързваше се само с упълномощения му представител, който я застави да подпише клетвена декларация, че се задължава да пази тайна — на нея това й напомняше на секретните протоколи между правителствените делегации. Именно този негов пратеник пое уреждането на всички подробности — преговорите, връчването на сценария, на билетите, както и на щедрия й хонорар, заплатен в брой. Вилата се оказа на практика необитаема — тя не видя никого, освен шофьора, мълчаливата икономка, кучето и камериерката. Всички стаи тънеха в тишина със спуснати завеси на прозорците. Колата, с която пристигна от Пиза и накрая отново я върнаха там, беше с тъмни стъкла. Знаеше само, че я возят в широк, черен „Мерцедес“, нает заедно с шофьора.

Не знаеше също къде се намира тази красива и самотна вила. Очевидно клиентът имаше достатъчно пари, за да осигури пълна тайна за постановката на тази необикновена сцена. След кратък размисъл тя стигна до извода, че в дъното на подбудите му се корени яростното му желание да си отмъсти за някогашното поругаване с мъжкото му достойнство. Той мразеше жената, чиято роля играеше тя, макар тази омраза да преливаше в огнена любов. Очевидно беше обсебен от спомените за незараснала рана, за оскърблението, нанесено му от непознатата жена.

Обичаше да анализира всяка своя роля — понякога дори тъкмо това й доставяше най-голямо удовлетворение. Не беше излъгала,

когато бе заявила пред Лиз, че може да се превъплъти във всяка роля. Защото това в миналото ѝ бе единственият начин да изтърпява най-кошмарните дни в живота си — но не посмя да го сподели с Лиз.

След като обличаше дрехите, специално подбрани за представлението, и се гримираше по съответния начин, тя се преобразяваше и заживяваше с ролята си до такава дълбочина, че забравяше за истинската си самоличност.

Всичко това я възбуждаше и очароваше, отдаваше се на ролята си изцяло, от все сърце. Опита се да си представи какво се е случвало в миналото в онази разкошна вила, но при краткото си посещение, се бе убедила, че останалите стаи са заключени. Единственият ключ към разгадаването на тайните, които може би криеше тази вила, бяха рицарските доспехи, окачени над масивната камина в голямата зала на партера. Порови се из каталозите на къщите за продажби на антики и установи, че такива рядко срещани доспехи, брони и ризници досега са били притежание само на последния херцог на Тоскана, издигнал се нависоко по време на фашисткия режим, дори бил един от най-близките сподвижници на Мусолини, но напуснал политическата сцена след смъртта на Дуче. После го арестували и осъдили на смърт, но той ги изпреварил и се самоубил. Първородният му син бил разстрелян от партизаните, а най-малкият изчезнал безследно. Дъщерята избягнала отмъщението, защото успяла да стане любовница на някакъв майор от американската армия, чийто полк бил разквартируван във вилата и имението около нея през лятото и есента на 1944 г. Той я измъкнал от Италия, но след това нейните следи се губят. Майорът бил изправен пред военен съд — дъщерята на херцога била активистка на фашистката партия и дори една от любовниците на Мусолини, поне според някои слухове. Може би именно това бе жената, към която клиентът ѝ още изпитваше яростна омраза. Нищо чудно тогава да е работил като млад прислужник в имението на херцога. Тялото, което се притисна върху нейното, не беше младо и гъвкаво. Тя не се престара в имитацията на съпротива, за да не го изтощи прекалено рано. Но в своето въображение той си оставаше млад, жизнен и страстен любовник от латински тип, а на нея ѝ плащаха доста скъпо, за да придаде достоверност на тази сцена. И тя, естествено, вложи цялото си старание и умения — когато приключи „изнасилването“, едва дишаше от умора.

„Трябва да се държиш като онази, незабравимата за него дъщеря на херцога — повтори си тя, — защото иначе няма да успееш да я изместиш от спомените му. Ние всички сме пленници на нашето минало — тъжно се усмихна тя на отражението си в огледалото. — Нали и за мен няма нищо по-важно и вълнуващо от моето сурово детство?“

Зави се с дебелия хавлия, защото вилата беше изцяло от мрамор и без централно отопление, след което се прибра в спалнята, отредена за нея. Там я очакваше подносът със закуската ѝ — още мокри от росата праскови, грозде, бекон с яйца, пресен, още топъл хляб, с препечена кора, увит в пъстра италианска кърпа, плюс бутилка изстудено тосканско вино. Веднага започна с бекона — физическите усилия винаги събуждаха апетита ѝ, а докато допиваше виното си, прочете още една глава от „Гепардът“. Унесе се в сън едва когато на изток небето поруменя.

Тъкмо плащаше на шофьора на таксито, когато Лулу отвори вратата на къщата на Лиз.

— Да не се е случило нещо лошо? — разтревожи се Нел.

— Тя се безпокои много за теб. Не само тя, всички ние се тревожим, защото те очаквахме още вчера.

— Да, знам, че закъснях, но полетът от Милано се забави заради мъглата на летището. Тя как е?

— Нима не чуваш?

През отворената врата долитаха игривите тонове на боса-нова. Нел се отпусна и на лицето ѝ разцъфна ведро усмивка.

— Да, знам, че винаги е обичала по-темпераментните танци.

— Никой не може да танцува като нея. Толкова е непринудена. — Лулу се засмя, завъртя се и плесна с ръце. — Но и аз не съм за изхвърляне, нали?

Нел въздъхна успокоено — вече си бе у дома.

Завари Лиз във всекидневната, излетната в инвалидната си количка, с която напоследък почти не се разделяше — преди три месеца краката ѝ отказаха да ѝ служат и тя седеше с часове, полуизлегната, със затворени очи, поклащайки в ритъма тялото си,

скръстила ръце, с ангелска усмивка. Когато Нел влезе, Лиз тихо припяваше в такт с музиката.

Нел се приближи до мюзикбокса и намали силата на звука. Лиз веднага отвори очи и се огледа смутено, но като разбра кой е дошъл при нея, уплахата ѝ изчезна, за да отстъпи на радостта.

— Нел! Най-последно се прибра! Така се безпокоях за теб.

— Извинявай, че се забавих повече от предвиденото, но онзи проклет град се оказа в плен на непрогледна мъгла и летището бе затворено за няколко часа.

— Човек никога не знае каква изненада ще му поднесат на летището. Там, в Милано, разписанието често се обърква. А как се справи?

— Доста добре, получих щедър хонорар, дори може да се договорим да изиграя още едно представление, но с промени в сценария.

— Така ли? Е, това е част от лошите страни на професията ни — стараяш се много, с неимоверен труд се стремиш към съвършенството, а за отплата те отрупват с поръчки, от които понякога дори се чудиш как да се отървеш.

В гласа на Лиз прозвуча леко раздразнение. Дори силната, ободряваща мелодия не можеше да скрие факта, че състоянието ѝ се влошаваше с всеки изминат ден. Нел тревожно се взря в лицето ѝ. Беше отслабнало още повече, както и тялото ѝ, кожата ѝ губеше еластичността си, бузите ѝ бяха хлътнали, а по скулите ѝ се бяха появили лишеи — това бе непогрешим признак, че жизнените ѝ сокове пресъхват. Силите ѝ отпадаха от ден на ден и това го съзнаваше както самата Лиз, така и Нел, и Лулу, и Филип. Нима думите на специалиста по тумори от Ню Йорк, че може да изкара до две години, ще се окажат само една напразна надежда, един несбъднат блян? Току-що бе изтекла една дълга година от онзи трагичен ден, когато Лиз узна ужасяващата си диагноза, а вече не можеше да се раздели с инвалидната си количка. Ръцете ѝ също започнаха да се обездвижват, все по-често се затрудняваше да си спомни някоя дума, а това я вбесяваше до полуда и тя още повече блокираше. В такъв момент обсипваше с удари дръжките на количката — внесена специално за нея от САЩ, с електронно управление, последна дума на техниката.

Сега само едно я успокояваше безотказно, макар Нел да се опасяваше, че може да ѝ подейства вредно като всяко лекарство в прекалено щедри дози — Лиз слушаше в захлас разказите за последните приключения на Нел, особено когато ставаше дума за нови клиенти — като този италианец с въображаемото изнасилване. Навремето Лиз го бе открила, но вежливо отклони поканата под предлог, че списъкът с ангажиментите ѝ е станал доста внушителен и не може да си позволи нови партньори. Обаче можела да му предложи своята достойна наследница, която тя обучавала от години, която несъмнено щяла да задмине учителката си и която тя препоръчва от една година на всички без никакъв риск. Нел трябваше да отлети за Милано и оттам да стигне с кола до Пиза. Що се касае до най-старите ѝ клиенти, някои тя се опита да задържи, но с повечето се раздели, особено с тези, които не бяха надарени с достатъчно въображение, за да взимат участие в нейните фантастични сцени, но с новата ѝ заместничка в главната роля. „Никоя не може да се сравнява с теб!“ — гласеше най-често отказът от удължаване на договора за сътрудничество. Единици бяха по-странните типове, като този италианец, които държаха повече на артистичността, отколкото на секса. Срещаха се, разбира се, и любители на фантастичните преживявания, които успяха да се сработят с Нел така добре, както го бяха правили преди това с Лиз. Самата Нел откри още двама нови клиенти, и то пак благодарение на познанствата с отдавнашните обожатели на Лиз.

Единият от тях никога не бе наясно какво точно желае — дори и по отношение на секса понякога проявяваше колебания — и може би затова му хрумваха доста странни идеи. Веднъж на Нел ѝ се наложи да се дегизира като долнопробна улична проститутка, и то непременно на гъмжащото с хора Пето авеню — една от най-оживените артерии на Ню Йорк. Клиентът настояваше да се „запознаят“, докато тя се преструва, че зяпа витрините — първия път на „Тифани“, после на луксозния магазин на „Картие“, а накрая на супер шикозния „Бергдорф“. Тя се справи чудесно с новата си роля — в предизвикателна, плътно прилепваща минипола, с руса перука, с прическа от онези, които носи всяко пиколо в долнопробните хотели на Петото авеню, с дълги, аленочервени нокти и с точета с максимална височина. В очите на Нел цялата история намирисваше на

евтина пародия, но нали тъкмо това си бе наумил клиентът — не бе забравил дори да й заръча да дъвче дъвка, при това с предизвикателен израз на лицето. Според плана той трябваше да спре пред витрината, в която тя се е заляпала, а Нел да се сепне от втренчения му поглед. Но тя няма да му обърне никакво внимание, само ще продължи да се разхожда нехайно, поклащайки бедра, но непременно в западна по ока, като се спира пред всяка по-бляскава витрина, докато не се озове пред един долнопробен хотел в Уест Сайд, който помнеше и по-добри дни, за жалост отпреди Втората световна война. Тя ще се шмугне вътре, оглеждайки се — макар регистрацията й да бе уредена предварително — и ще се качи в стаята си. През цялото време той ще я следи, а тя е длъжна с нищо да не показва, че го е забелязала. Поне до момента, когато той ще почука на вратата й.

— Колко ще ми струва? — ще попита той, когато, задъхан, ще нахлуе в скромно обзаведената хотелска стая.

— А вие какво искате да получите в замяна на парите си?

— Ами... зависи какво ще направите за мен.

— Искате ли веднага една проба набързо? — ще му се усмихне Нел и ще протегне ръка към ципа му.

Този клиент всъщност се оказа много скован и притеснителен мъж, въпреки опитите му да се представя за нещо напълно противоположно — проявяваше силен характер само когато се бореше за инвестициите си на борсата, защото бе сред най-ловките финансови акули на Уол стрийт. Отне доста от времето й — цял следобед не я пусна. От нея се искаше да изиграе ролята на напълно пропаднала, безскрупулна уличница, не само с действия, но и с цинични подмятания, реплики и жестове, а тя добре помнеше уроците от срещите си с един от предишните си клиенти в Ню Йорк — лейтенант от полицията, който от двадесет години оглавяваше екип за борба с порока, но когато не излизаше по служба, предпочиташе да се развлича извън Тринадесети полицейски район. Този полицай се оказа познат с един от най-отдавнашните партньори на Филип Фолкнър и така Нел се свърза с него. Именно от онзи лейтенант Нел научи за магазина, пълен с възбуждащо бельо — сутиени с прорези за зърната и пликчета без дъно между бедрата, черни, но с огненочервени дантели по ръбовете — и сега използва случая, за да обнови „професионалния си гардероб“. Сега, при срещите с банкера от Уол стрийт, Нел умело

използваше инструкциите на онзи полицай как да променя акцента си, как да се преобразява в третостепенна курва — защото банкерът обожаваше не само вулгарното ѝ поведение, но и френската любов, особено позата „69“.

Нел обсъди този особен случай с Лиз — която с възторг следеше успехите на ученичката си — и двете жени стигнаха единодушно до мнението, че това е бил неговият метод да си въобразява, че с нещо помага на бедните и изоставените. Очевидно съпругата му не му е позволявала подобни волности в кревата. Но тъй като си плащаше прекалено щедро, тя го обслужваше с жар, докато не усети умора в лицевите си мускули.

Именно чрез него тя откри следващия си клиент в Ню Йорк — но този път от нея се изискваше да го чака в луксозен бар, в предизвикателен и скъп тоалет — между другото никой от посетителите не беше облечен в евтина конфекция — и да се оглежда за някой по-привлекателен клиент. След дълго и уморително ухажване, изобилстващо с нападения и отстъпления, маневри по фланга и военни хитрости, тя трябваше да се остави да бъде запленена от чара му, да му позволи да я почерпи с едно питие, после с още едно, докато накрая... — тук клиентът не се доизказа, но бе ясно, че двамата ще се озоват в някакъв апартамент, предвидливо нает в една сграда недалеч от бара. Накрая, според уговорката, че тя го е приела в „своя“ апартамент, той щеше да я остави, а тя да се преструва, че спи дълбоко, изтощена от огнените му ласки, но преди това той бе длъжен да подхвърли на масата плик с две хиляди долара, в банкноти от по сто долара.

— Никой не може да каже докъде се простират сексуалните фантазии на мъжете — каза Нел, докато обмисляше резултатите от пътуването си до Италия.

— Както и нямат край твоите способности да ги задоволяваш — уточни Лиз.

— Засега нашият баланс е доста обнадеждаващ — разходите ни са много по-малки от приходите.

— Не мога да си обясня как постигна такъв успех — въздъхна Лиз, — но нали няма да спреш? Защото досега никому не съм дължала пари... А ти, ти наистина си родена за големия бизнес!

— Научих се да се оправям с парите още отпреди години. Баща ми винаги пестеше дори и пенитата. О, забравих да ти покажа какво ти

донесох от Италия.

Нел извади от чантата си малка кутия и я подаде на Лиз, а тя разкъса червения шнур около кутията. Докато я наблюдаваше, Нел улови познатия ѝ израз на смущение на лицето на Лиз, защото пръстите ѝ не успяха веднага да разопаковат елегантната кутия.

— Казах на продавачката да ми подбере нещо по-красиво, но тя, изглежда, се е престарала и е избрала най-хубавото от щанда си — обясни Нел. — Чакай... нека да ти помогна...

Дългите ѝ, чевръсти пръсти ловко освободиха шнурата и тя остави кутията в скута на Лиз, а тя възкликна очарована, щом повдигна капака:

— О, боже мой, любимите ми италиански шоколадови бонбони! Бързо, Лулу, пригответи още кафе, защото тези великолепни бонбони най-добре вървят с чаша ароматно кафе...

За миг тя забрави за диетите и килограмите, защото вече се бе оттеглила от активна дейност и защото знаеше, че ѝ остават броени месеци. Затова Лиз си позволяваше да се наслаждава до насита на любимите си лакомства, като тези бонбони например, от които толкова години се бе ограничавала, за да поддържа безупречната си фигура.

— Взех ги от магазина на летището, а не от центъра на Милано, защото полетът закъсня и трябваше да чакам на летището.

— Моля те, няма допускаш, че ще те упрекна за такава дреболия? — Лиз веднага захвапа един от бонбоните и след минута той се разтопи в устата ѝ. — Ммм... — Тя затвори очи, а на лицето ѝ се изписа блаженство.

— А сега трябва да се кача горе, за да се преоблека. Ах, да, пак щях да забравя, че съм донесла и два пакета италианско кафе. Ще го оставя на Лулу. — Нел се отби в кухнята и шепнешком попита Лулу: — Как беше, докато ме нямаше?

— Горе-долу. Два пъти падна на пода от инвалидната си количка, защото се опита сама, без да ми се обади, да се изправи на крака.

— Какви са последните новини от лекаря?

— Беше тук преди два дни. Оплака му се от безсънието и той ѝ предписа някакви хапчета. Взима ги по едно след вечеря. — Лулу тъжно поклати глава. — Опитва се да се държи, но...

— Нищо ли не ти каза за медицинска сестра?

— Не иска и да чуе да наемем сестра! Нали я знаеш каква става, когато се ядоса за нещо. Освен това толкова е отслабнала, че аз сама я повдигам от количката, за да я преместя в леглото ѝ. Пък и лекарят не настояваше. Каза ми само да се старая да поддържам настроението, защото нямало нищо по-страшно от това да спадне духът ѝ. — Лулу наля горещата вода в кафетиерата. — За уикенда очакваме да ни гостува баща ѝ. Лошото е, че ще домъкне и кучето със себе си.

— Но Тигър е чудесно куче! Само дето е поостарял, също като господаря си.

— Да, но навсякъде след него ще ми се наложи да чистя космите му.

— Ще се опитам да убедя генерала да оставя кучето отвън, на терасата — обеща ѝ Нел.

Лулу недоверчиво изсумтя, а Нел тръгна към всекидневната с подноса с кафето.

— Научих, че трябва да очакваме генерала за уикенда.

— Да, заедно с Тигър. Каза ми, че не можел да понася раздялата с любимото си куче, защото в негово отсъствие Тигър лаел като бесен и това влудявало Мерсер.

— На мен няма да ми пречи, защото винаги съм обичала кучетата.

— Да, затова и папа те хареса от пръв поглед. Затова и реши да ни посети отново. Винаги е обичал красивите жени, но сега аз, за жалост, не съм една от тях.

Генералът се държа като мъж, по-стегнато, отколкото очакваха трите жени. Досега Лиз бе отлагала, доколкото бе възможно, и не му бе съобщила за мрачната си диагноза, но той, въпреки шока и мъката, която веднага се изписа на набръчканото му лице, само стисна устни като стар и опитен боец, свикнал да гледа смъртта отблизо. Помоли да му донесат двойно уиски и мълчаливо го изпи, без да отмества очи от инвалидната количка на дъщеря си. Не я отрупа със съжаления, нито с лъжливи утешения, но не скри отчаянието си. Просто се примири с факта, че му е съдено да надживее дъщеря си. А брат ѝ, Боб, досега само се обаждаше по телефона, затова пък редовно, два пъти седмично, но накрая нервите на Лиз не издържаха и при последното позвъняване тя му затвори телефона. Съпругата на брат му изпрати скъп букет, но самата тя нито веднъж не се появи в къщата на Лиз.

— Не е кой знае каква загуба — махна с ръка Лиз. — Тя винаги е била само една коравосърдечна кучка и нищо повече! Освен това отдавна ме счита за черната овца в семейството, затова е по-добре да не се виждам с нея. Пък и брат ми никога не е смеел да ѝ се противопоставя. Именно затова отказа на папа пари за къщата. Най-много се безпокоя за баща ми. Какво ще стане с него, след като мен няма да ме има на този свят? Погрижих се част от парите ми да останат в сметка на негово име — нали имам застраховка — искам да уредя баща ми да получава по две хиляди лири годишно и преди да умра, на всяка цена трябва да убедя брат ми да внася половината от тази сума.

— Ако си съгласна, аз мога да поема част от грижите около него — предложи Нел.

— Ти? Ще го направиш ли? Ти си толкова отзивчива, Нел... но не смея да те ангажирам, защото никак не е лесно да се грижиш за един остарял войник. За жалост и Мерсер остарява, и не смея да помисля какво ще се случи, ако папа остане без своя иконом. Те са били заедно още от годините, когато не съм била родена. Ако папа пръв си отиде, кой ще се грижи за Мерсер? Но все ми се струва, че ако единият от тях остане сам, няма да издържи дълго и ще го последва. Те са като близнаци и именно това ги крепи. — Лиз се усмихна горчиво. — Ние, от рода Харвил, сме способни да се привържем към някого до гроб, ако успее да спечели сърцето ни... Освен това ние много уважаваме борбените натури, хората, които умеят да се съпротивляват.

— Да, вече сама успях да се убедя в това.

Лиз замислено погледна към Нел.

— Но ти си по-особена. Ти не обичаш откритите конфликти, а предпочиташ да убеждаваш хората в правотата си.

— Е, всеки се отличава с по нещо от останалите.

— О, не мисли, че се оплаквам от теб. Ние с теб чудесно се допълваме, и то още от самото начало, защото аз пък понякога съм прекалено стговорчива. Разликата между нас е в това, че аз го осъзнавах, а ти — не. Ти се стремиш да преговаряш с човека срещу теб, но от позицията на по-силния. Това се доказва дори и от факта, че вече успя да увеличиш приходите ни с повече от десет процента.

— Всичко, което научих, го дължа на теб.

— Не е вярно. Аз ти предадох само най-същественото от моя опит, но ти успя да добавиш много от себе си и сега можеш да се гордееш с крайния резултат.

Ясните сиви очи на Нел внезапно се присвиха и тя хладно изгледа Лиз.

— Нима има някой, който да ти докладва как се справям с клиентите?

— Разбира се — не по-малко студено ѝ отвърна Лиз. — Но дори и сега няма да ти издам името му. Напълно естествено е да проверя как се справяш. Нали съм длъжна да съм наясно за изхода на нашия рискован експеримент? Когато те изпратих на първата ти самостоятелна акция, толкова се разтревожих, че едва дочаках завръщането ти в къщата. Прекрасно бе, че изяви готовност да се справиш с всички изисквания на клиентите, колкото и да са странни, обаче съвсем друго нещо е да получим доказателство, че клиентът наистина е останал доволен.

— И отзивът за мен беше благоприятен, така ли?

— Да, при това хвалбите му нямаха край.

Всъщност Лиз едва бе успяла да прикрие ревността си, докато бе изслушала възторженото описание на насладите, с които Нел бе дарила един от най-отдавнашните и най-доходни клиенти на Лиз след първия му сеанс с Нел. Бяха разиграли сцената с първата брачна нощ, която през Средновековието по право принадлежеше на местния феодал. Лиз бе принудена да признае, че нейната ученичка се бе справила безупречно с ролята на девствена селска младоженка, дори много по-добре от самата Лиз. Не само защото беше с тридесет години по-млада от учителката си и за разлика от нея не бе принудена да скрива лицето си под полупрозрачен воал, а защото бе толкова млада, че спокойно можеше да имитира девствена, свежа девойка от имението на знатния благородник. Кожата ѝ бе съвършена, гладка като перла, а с тези едри, като че ли бездънни сиви очи, около които се стелеше великолепната ѝ коса, небрежно разпиляна върху копринената възглавница... Клиентът, швейцарски индустриалец на средна възраст, се затрудняваше да намери най-щедрите комплименти за разкошния подарък, който дължеше на добрата, стара Лиз. Нел, според думите му, дозираше точно, до съвършенство, възбуждащата смес от ужас и отчаяние, каквито би трябвало да изпитва селската девица, доведена насила в

замъка на господаря в първата брачна нощ, а след разгорещена борба се оставила да бъде покорена от неутолимата си страст и огнените му ласки.

— След като се познаваме от толкова много години, скъпа, вече мога да си позволя да бъда напълно откровен с теб. Нямам думи, с които да изразя благодарността си за това, че ми изпрати това неவிждано създание. Досега си мислех, че си незаменима, но се оказа, че съм сгрешил... Никога нямаше да повярвам, че е възможно да откриеш жена, която така да се вживява в твоите роли. — Фабрикантът поднесе на Лиз огърлица с пет реда перли, скрепени с катарамата, върху която блестеше неவிждано едър сапфир, и тихо промълви: — В знак на моята искрена благодарност.

Лиз усети как се разкъсва между ревността и гордостта си от надарената си възпитаничка, но накрая здравият ѝ разум надделя. Защото само с гордост не се печелят пари. Но не успя да се въздържи и по-късно сподели, огорчението си с Филип.

— Да не би да си въобразяваш, че на мен не ми се е случвало да забравя за чувствата си, за да печеля пари? — отвърна ѝ той. — Никога не е приятно да се оттеглиш от позициите, до които си се добрал с дългогодишни усилия, затова е напълно естествено да си сломена и потисната. Това е присъщо на всеки от нас, скъпа моя Елизабет.

Но тази нощ тя дълго не можа да заспи, упреквайки се, че се бе държала като последната глупачка, че е неспособна да се промени. Твърде дълго се бе задържала короната на главата ѝ. И нали смяната бе извършена по нейна инициатива, нали тя сама избра Нел да заеме мястото ѝ на трона — за никакъв дворцов преврат не можеше да става дума. Затова сега — опитваше се Лиз да се самозалъже — няма за какво да се страхува, тъй като е глупаво да вгорчава последните си дни с тревоги и мъчителни съмнения в правотата на избора си. Но не успя да заглуши разяждащите я пристъпи на ревност. „Не е справедливо! — стенеше тя, заровила лице в мократа възглавница. — Никак не е справедливо...“

През следващите два дни се държа подчертано хладно с Нел, която недоумяваше в какво се корени причината за промяната в отношенията им, още повече че не намери подкрепа от Филип, който, от своя страна, отдавна ревнуваше Лиз — след като тя започна да посвещава почти цялото си време на младата си наследница.

Един ден Лулу, след като изтърпя сърдитото хокане на Лиз по някакъв незначителен повод, огорчено сподели с Нел:

— Вече не е такава, каквато я помня от доброто старо време. Сигурно защото сега не е единствената кралица, с тълпа обожатели в краката ѝ. Да, явно ти ще заемеш мястото ѝ. Не очаквай да приеме с възторг тази рязка смяна на ролите, но недей пък да се притесняваш повече, отколкото е разумно. Няма как, тя е длъжна да се примири, колкото и да ѝ струва това. Нали знае колко горчив може да е хлябът, спечелен с огромни усилия и страдания.

— Може би затова напоследък все повече се пристрастява към сладкишите — ехидно подхвърли Нел.

Нел ги остави двете в къщата и излезе да се разведри в близкия парк, въпреки че наострената атмосфера в дома на Лиз беше като оазис в сравнение с бащината ѝ къща, в която я гнетеше баща ѝ с неговото ледено и презрително мълчание. Ненавиждаше онази къща, ненавиждаше онези дни. Няколко дни след тази неприятна случка, в един следобед, след като се върна от киното, още щом отвори външната врата, тя чу песента на Франк Синатра — пееше за началото на тъжната есен в неговия бурен живот, за неумолимия ход на годините. Това ѝ подсказа, че Лиз е преодоляла кризата. Певецът с кадифения си глас нежно припомняше на слушателите, че идва миг, когато трябва да се огледаш назад, да си спомниш прелестните дни на младостта. Нел се спря смутено на прага и тревожно се вгледа в лицето на Лиз, която, за радост, само въздъхна примирено:

— Да... винаги така става. Никой не е вечен на този свят...

И повече никога не заговори на тази тема.

А сега Лиз беше отишла толкова надалеч по пътя си, от който нямаше връщане, че всякакви прояви на ревност за нея губеха смисъла си, а освен това бе изпълнена с благодарност към Нел, за да си позволи да се засяга от успехите ѝ. Нел не само че бе единствената, която печелеше пари в тази къща, но беше и нейна предана компаньонка — с нея Лиз можеше да споделя всичките си грижи, а през уикендите, когато Лулу отсъстваше, ако Нел нямаше среща с някой клиент, именно тя, Нел, поемаше цялата домакинска работа. За щастие, тя допадна много на генерала и двамата се разбираха отлично. Момичето успя да спечели дори и сърцето на стария Мерсер, който пристигна в Лондон, когато научи за болестта на мис Елизабет — според него мис

Нел била тъкмо онази придружителка, от която мис Елизабет се нуждаела в тези трудни за нея дни.

— И така, какво желаете да сготвя за уикенда? Ще пристигне ли този път и Мерсер в Лондон?

— Не. Той замина при дъщеря си в Шефилд. Не му завиждам, защото не се разбира със зет си... Затова се е наложило баща ми да вземе Тигър със себе си.

— Тогава ще отида до месарницата на Морган. Той ще ми даде кокали за кучето. Но какво да купя за нас... Нали генералът обича ростбиф?

Лиз си взе още един от италианските шоколадови бонбони.

— Да, тъкмо с това го угости Лулу при предишното му идване в Лондон. Добре, щом така предпочиташ, нека и сега да обядваме ростбиф, заедно с всичката гарнитура, която се полага на такова вкусно меню. Не е лошо да има и оризов пудинг. Или не, още по-добре ще бъде да е крем брюле. Ти го правиш много добре.

— Добре. Но понеже днес е неделя, трябва да проверя с какво разполагаме в хладилника. Генералът ще пристигне, както винаги, в петък вечерта, нали?

— Да, по-точно в петък следобед. Пристига на гара Падингтън в четири и половина.

— Ще го посрещна.

— Вземи някакво одеяло да загърнеш кучето. Може да се окаже, че ще му е студено на перона.

От няколко месеца Лиз не шофираше, затова сега Нел я закара до дома на Филип. А той, както винаги, бе наел за случая красив млад камериер, който придружи Лиз от колата до салона на втория етаж. Но тъй като Лиз вече се задъхваше дори и при съвсем кратко придвижване, наложи се и Филип да се притече на помощ. Затова с течение на времето тези посещения в разкошно обзаведения апартамент на Филип ставаха все по-редки. Преди последната им визита Нел успя да убеди Лиз да облече по-представителен тоалет единствено с цел да я разсее, да я накара поне за малко да забрави за болестта — излъга я, че навън е много студено и трябвало да си сложи кашмиреното палто, макар и двете да съзнаваха истинската причина — Филип не биваше да я вижда съсухрена и скована, само по джемпър.

Нел си припомни първите седмици, когато хората узнаха за диагнозата на Лиз — безкраен поток от посетители, сред които мнозина не я бяха виждали от няколко години, защото повечето от клиентите ѝ бяха от хората на големия бизнес, вечно заети, пътуващи до четирите края на света. Накрая тя не издържа на тези демонстрации на съчувствие, някои искрени, но някои лицемерни, и помоли повече да не я посещават. Тъкмо тогава по лицето и тялото ѝ се появиха първите по-забележими симптоми. А сега тя се срещаше единствено с Филип — обядваха заедно веднъж седмично — плюс още няколко от най-старите ѝ познати, на които можеше да разчита, че няма да ѝ досаждат със съзлививи сантиментални излияния. Пак се пиеше шампанско, пак се лееше приятна музика, дори и веселието не липсваше на масата им. Единствено Филип и Нел забелязваха усилията на Лиз да изглежда както преди, без да издава горчивата си мъка пред гостите.

Така дойде денят, когато предишните ѝ клиенти престанаха да ѝ се обаждат.

— Е, това трябваше да се очаква — хладно рече Лиз и сви рамене. — В края на краищата, за тях аз бях само една скъпоплатена прислужница. И освен това знам прекалено много за скритите им слабости и пороци, а това не може да не ги изнервя. Ще се успокоят едва когато разберат, че съм отнесла тайните им със себе си в гроба.

Но в гласа ѝ се долавяше горчива нотка. Някои от най-старите ѝ клиенти, като например онзи аржентинец, още ѝ напомняха за годините, когато бе започнала да налага името си. Той отклони предложението да приеме Нел като нейна заместничка и единственият му жест на признателност бе да изпраща цветя на Лиз. Всяка седмица от близката цветарница оставяха в къщата на Лиз огромен букет от камелии.

— Да, сега си спомням, че той обичаше да ме нарича Маргарита...

— От „Дамата с камелиите“?

— Именно, само че тя е умряла от туберкулоза...

Лиз държеше камелиите в стаята си и Нел често се насълзляваше от мъка, когато улавяше замисления ѝ поглед, прикован в нежните очертания на цветята.

Иначе Лиз бе доволна, че всички грижи в къщата бяха поети от Лулу, Нел и Филип. Интересуваше се само от успехите на възпитаничката си и можеше да я слуша с часове, когато ѝ разказваше за приумиците на поредния клиент. Лиз не четеше много романи, но обичаше да прелиства списанията. По едно време се залови с един гоблен, със средна степен на трудност, обаче търпението ѝ не след дълго се изчерпи, пък и пръстите ѝ постепенно губеха подвижността си. Слушаше музика с часове, а понякога дотъртяше инвалидната си количка пред телевизора — особено когато всичко друго ѝ бе опротивяло. Най-много я разсейваха старите филми, затова Нел стана една от най-редовните клиентки на студиото на площада за видеокасети под наем. Лиз обожаваше отдавна залезлите кинозвезди като Бет Дейвис и Джоан Крауфорд, Грета Гарбо и Катрин Хепбърн — за нея казваше, че великолепно партнира на Спенсър Трейси. Но в периоди на повишена раздразнителност ѝ помагаше единствено пълната тишина и покой — Лулу знаеше това и бързо спускаше завесите в спалнята на Лиз и оставяше на масичката кутия шоколадови бонбони, след което се изнизваше на пръсти през вратата. Притихналата Лиз оставаше с часове в този мек и успокояващ унес, замислена единствено над загадката за това дали има отвъден живот и дали той ще е по-приятен от настоящия.

Но се случваха и кризи, когато обезумялата от болки и отчаяние Лиз запокитваше на пода всяка вещ, до която стигаха треперещите ѝ ръце — тогава не помагаше нищо, освен силните успокоителни лекарства. Веднага я слагаха в леглото, тя послушно заспиваше, но се събуждаше след няколко часа в пристъп на разкаяние и угризения.

— Това не съм аз — отчаяно мълвеше болната жена. — Та нали в училище всички ми завиждаха за веселия ми нрав, никой не помнеше да съм се скарвала с него, дори имах и прякор, Слънчевото момиче... А ето сега докъде стигнах! Нима онова прекрасно време е отлетяло безвъзвратно? За бога, какъв ли прякор биха ми лепнали сега, ако можеха да ме видят отнякъде? Не исках да става така, не исках да дежуриш край леглото ми като медицинска сестра...

— Не се измъчвай напразно, Лиз — тихо се обади Нел, седнала на стола до леглото. — За мен е приятно да стоя до теб.

Очите на Лиз отново се насълзиха. Трябваше да прехапе устни, за да не рукнат сълзите по изсъхналите ѝ страни.

— Но виж ме на какво съм заприличала! Сега съм само една развалина, а не човек, Нел, о, Нел! Особено напоследък не мога да се позная...

Всички в къщата се суетяха само около Лиз. Лулу бе незаменима — за щастие, силният ѝ характер и вродената ѝ издръжливост вдъхваха кураж и утеха на останалите. Тя сама с лекота вдигаше и преместваше олекналата Лиз, помагаше да изтърпява кризите, неуморно събираше запокитените на пода вещи и дрехи.

— Какво да се прави? — свиваше рамене Лулу. — Кой знае как би се държала някоя от нас, ако беше на нейно място!

Всеки път, когато Нел се връщаше от поредния клиент в Америка, тя носеше подаръци за покровителката си, от които Лиз изпаднаше в детски възторг — дългосвирещи плочи, най-вече от последните хитове на пазара, купища списания със светски скандали и последните хрумвания на модата, или фъстъци с най-новия вид шоколадово покритие, бутилка джин „Тенкрей“ или копринени възглавнички от скъпите нюйоркски магазини като „Блумингдейл“, натъпкани с какви ли не лековити билки. Но Лиз се радваше най-много на разказите за последните завоевания на Нел, макар, тъй като се бе превърнала напоследък в запалена фетишистка, да слушаше с напрежение и горчивите признания за неуспехите и провалите. Нима започваше да се побърква като онзи неин клиент, „обущаря“, който бе вманиачен да притиска лице към обувките.

Нел се срещаше с него само в следобедните часове — по изричното му настояване — винаги в черни чорапи, с лъскав копринен колан, също черен, разбира се, в тон с дълбоко изрязания ѝ сутиен, който не сваляше до края на сеанса. Смахнатият клиент искаше тя да се преобува пред него — той предварително ѝ бе купил над две дузини обувки, внимателно подбрани, всичките в еднакъв стил — винаги с високи токчета, с каишки, чак около глезените ѝ, от златисто ламе и с диамантени катарамии. Нел се разполагаше в дълбокото кресло, а той заставаше на колене в краката ѝ, галеше глезените ѝ и целуваше коленете ѝ, докато лицето му почервяваше като божур, а в очите му се появяваше странен блясък. При всеки сеанс ѝ подаваше чифт нови чорапи, а тя бавно смъкваше старите, запокитваше ги с театрален жест

в кошчето, обуваше новите и се заемаше да „изпробва“ поредния чифт обувки с невероятно високи токчета — без да пести грациозните си извивки, след което пристъпваше напето по килима, а той лежеше върху него, проснат в средата на стаята и я съзерцаваше отдолу, изпотен, но безкрайно щастлив... Тя го смушкваше леко с токчето в слабините, там, където свършваше ципът му — този клиент, за разлика от всички други, не желаше да се разголва — и той се възбуждаше до такава степен, че понякога тя се опасяваше да не получи инфаркт — стенеше, гърчеше се на пода, задъхваше се като астматик, но според изричните му указания тя в никакъв случай не биваше да спира да се кълчи над тресящата се фигура. Най-после, когато той свършеше, тя бе длъжна да изчака, докато той не напъха отново обувките в кутиите им — тя повече нямаше право да ги докосва. После я съзерцаваше как смъква чорапите си, а той домъкваше леген с топла вода, нов калъп сапун, за да измие краката ѝ, бавно и самовглъбено. После ги избърсваше с мек пешкир и се заемаше с педикюра ѝ — задължителният цвят на лака за ноктите ѝ бе пурпурният. Ципът на панталона му се издуваше до пръсване от ерекцията, погледът му блуждаеше, той дишаше накъсано като след маратонско бягане. Смотолевяше някакво извинение и изгърчаваше в банята да се облекчи, а тя използваше паузата, за да се облече. Не след дълго той се връщаше от банята, успокоен и щастлив, но много изтощен.

Имаше и друг откачен клиент, който, по собствените му думи, се подвизаваше в музикалния бизнес. Преди първата им среща той ѝ позвъни и ѝ съобщи, че ще я приеме в грамадната си къща в Сънингдейл — камериерът му я доведе на втория етаж и я остави пред вратата на спалнята му. Тя почука на вратата и видя едно познато лице — един от най-прочутите певци през последните петнадесет години. Оказа се много учтив. Заяви ѝ, че прекарал последните шест месеца в изтощителни турнета, но жена му останала в къщата им, за да наглежда децата им. Липсвала му до болка, затова реши да прибегне до услугите на някое от момичетата на повикване. Накара Нел да сложи перуката, която той измъкна от гардероба, както и специално подобрите за нея дрехи, а след това я гримира така, че да му напомня на жената от снимката на нощната масичка. Дори и за парфюма не бе забравил. Намали осветлението и се нахвърли върху нея, въодушевен от илюзията, че най-после ще може да обладае жена си. Но се оказа, че

всъщност иска от нея само да го прегърне в леглото и да го гали, докато най-после той така се възбуди, че повече не можеше да се сдържа. Припрените му движения ѝ подсказваха къде иска тя да го докосне и Нел безукорно изпълняваше всичките желания. Накрая ѝ призна, че за пръв път попада на жена от нейния занаят, която да имитира съпругата му до съвършенство. Помоли я да го включи в списъка на клиентите си, които се ползват с приоритет при всяко повикване и ѝ плати двойно.

А следващият се оказа запален почитател на търговете с антикварни предмети и настояваше тя да го придружава на аукционите. Възбуждаше го наддаването — можеше да я люби само ако преди това е успял да изтръгне от съперниците си някоя ценна вещ, при това на умерена цена. Но ако се провалеше на търга, не се докосваше до нея — макар че и тогава не забравяше да ѝ плати полагаемия се хонорар. Оказа се, че си позволяваше да легне с партньорката си само след успешен търг — неуспехите така го обезсърчаваха, че дори и умелите ѝ ласки не можеха да му помогнат да се окопити.

— Невероятен чудак! — съгласи се Лиз. — Но си спомням как старата ми бавачка си повтаряше, че „всеки си е луд посвоему“.

Но веднъж Нел попадна на един доста опасен клиент и за съжаление не успя лесно да се отърве от преследванията му. И този ѝ бе препоръчан от неин по-стар клиент, при това от списъка на Лиз, с пълни гаранции за почтеност в поведението и платежоспособността.

Клиентът изпрати автомобил с шофьор, за да отведе Нел в красива къща с изглед към Хампстед Хийт — в триетажната къща те двамата се оказаха сами. Той я заведе на третия етаж, в едно помещение, което Нел още от прага разпозна, че е някогашна детска стая. При това детска стая на момиче. Всичко бе в розово, навред се виждаха дантели и ресни, а книжките и играчките подсказваха, че детето е на около девет години. На леглото бе оставена детска нощница, тъмносива, от най-фин бял сатен, цялата в басти и бродерия. Клиентът я помоли да му разреши да разпусне косите ѝ, за да ги среши с четката. В огледалото Нел следеше как той се възбужда все повече и повече, но ужасяващото подозрение се избистри в мозъка ѝ едва когато той я подкани с подкупващ глас:

— А сега нека да позволиш на татенцето да те сложи в креватчето и после ще си поиграем малко, нали, мойто момиче?

Хвана ръката ѝ и я притисна към члена си. Тя рязко я дръпна, халоса го в гърдите, той се просна на пода и докато се надигаше с пъшкане, тя успя да грабне дрехите си и да избяга от детската стая. Смъкна нощницата в преддверието на партера и с трескави движения навлече дрехите си, преди да изхвърчи като стрела през вратата.

От луксозния автомобил нямаше и следа, затова тя изтича до Хампстед и спря първото такси. Цялата трепереше, но улиците бяха задръстени от движение, защото бяха в час пик, и Нел успя да успокои дишането си. Влезе съвсем тихо в къщата — знаеше, че по това време Лиз е в леглото си, надникна предпазливо през вратата и въздъхна облекчено, като видя, че Лиз още спи. Нел се промъкна в банята и се зае яростно, до зачервяване, да търка местата по кожата си, до които онзи тип се бе допирал.

А на Лиз, на следващия ден, докладва съвсем лаконично:

— Този клиент не става, защото се оказа педофил.

Не уточни, че обект на извратените му желания се оказа собствената му дъщеря. Само зачеркна името му от списъка.

При повечето от визитите си Нел се придържаше към списъка на Лиз — с малки изключения, но тъкмо тогава ставаха най-големите гафове. Като онзи „клиент“, зад който се оказа цяла сюррия мъже, зажаднели за женска плът — нещастниците си бяха въобразили, че ще могат да се възползват от услугите ѝ, и то срещу единична такса! Или пък случаят, когато в суперлуксозната вила — по-скоро дворец — на един нашумял певец тя завари басейна претъпкан с дрогирани и пияни двойки в най-разнообразни пози, всичките в Адамово и Евино облекло.

Веднъж попадна на мъж, чиято мечта се оказа да съблазни жената на най-добрия си приятел. Очевидно тя не му обръщаше внимание, защото бе влюбена в съпруга си. Нел бе длъжна да поеме нейната роля, да изслуша пламенното му любовно признание, да стопи леденото си изражение — задължително през първото действие — и да отприщи вулканичните си чувства, едва сдържани досега поради моралните предразсъдъци. Нел трябваше да призове на помощ целия си актьорски талант, защото клиентът се оказа от капризните и изискваше сексуални услуги от висша класа — трябваше да изиграе

сцена, наситена с изгарящи страсти, и да го изцеди до капка. За щастие, той се оказа привлекателен и сравнително млад — някъде в средата на четиридесетте — така че това поне облекчаваше задачата ѝ, пък и бутилката шампанско помогна, изпразнена още в първия половин час. Най-голямата трудност се оказа, че пенисът му бе от най-дребните, които бе срещала във вече немалката си практика. Висок бе над метър и осемдесет, но имаше пишка като жълд, която във възбудено състояние достигаше размерите на коркова тапа за вино. Няма жена на света, която би могла да изпита наслада, ако се реши да легне с този мъж. Нел му заяви откровено, че в случая той дава парите, затова е от значение не нейната, а неговата наслада и малък или не, тя е длъжна да си свърши работата както си му е редно, за да си заслужи парите. И ги заслужи.

Може без преувеличение да се каже, че в този случай тя надмина себе си. Фазата на началното съблазняване ѝ отне десет пъти повече време, отколкото при стандартните процедури, но съумя да го докара до оргазъм. Възторгът му се оказа безграничен, радостта му — неописуема. Връчи ѝ нечувано щедър бакшиш и незабавно се записа като редовен клиент — дори настояваше да се срещат всяка седмица поне по веднъж.

След всеки сеанс той се издигаше до седмото небе от радост, а Нел се успокояваше, въпреки че самата тя оставаше неудовлетворена, независимо от това, че той ѝ плащаше нечувано щедър хонорар. Всъщност тя почти никога не стигаше до оргазъм, освен ако не се изискваше в сценария. Някои клиенти настояваха и тя да получи своя дял от върховното удоволствие, но повечето дори не се досещаха за това. Но дори и тези от първата група нямаха представа, че доста често трепетите ѝ, охканията ѝ, гърчовете ѝ, та дори и настръхването на кожата ѝ са само майсторски изиграни преструвки. Нали думата акт, освен в секса, се използва и в театъра? Понякога се питаше дали би спечелила номинация за Оскар, ако се раздаваха престижни награди в нейната професия. Защото тя неусетно се бе превърнала в първокласна професионалистка. Учудващо бе колко много мъже понятие си нямаха от секса. Повечето настояваха за реализирането на някакви техни мечти и фантазии, понякога доста налудничави. Като този, който си принадлежаше за стриптийз, но изпълняван единствено за него — но преди това тя бе помолена да се облече в униформа на гимназистка.

Накрая, когато Нел оставаше чисто гола, трябваше да почне да го души с вратовръзката, част от униформата на гимназистките от неговия роден град — Нел така и не запомни името на това провинциално градче. Едва тогава той стигаше до оргазъм.

Или мъжът, който си принадлежаше да я къпе във ваната. От нея не се изискваше абсолютно нищо. Той приготвяше всичко в банята, до последната, най-незначителна подробност — дори се бе снабдил с цифров електронен термометър, последна дума на японската техника. Собственоръчно ѝ сваляше дрехите, сгъваше ги акуратно, подбираше сапун и сунгер от претъпканите шкафчета. Най-бавно сапунисваше бюста ѝ. Обливаше я отвсякъде със струята от подвижния душ, после я подсушаваше, сякаш тя бе тримесечно бебе, напудряше я — тогава старанията му се концентрираха главно върху окосмяването ѝ по пубиса. И мълчеше през цялото време.

Нел не понасяше само тези мъже, които искаха да бъдат унижавани, да бъдат шибани с камшици и вериги. Но си налагаше да преглътне отвращението и да изтърпи до края на сеанса. Още през първата година от кариерата ѝ репутацията ѝ се утвърди, което се оказа много ценно, защото Лиз постепенно се отдръпваше от активна практика и оставяше всичко в ръцете на Нел.

— Какво готвиш? — попита я веднъж Филип, когато я завари да разбърква нещо в тенджерата в богато обзаведената кухня на Лиз, напомняща по-скоро за химическа лаборатория.

— По рецепта на един от моите клиенти. Неговото хоби е кулинарията.

Филип взе една лъжица и опита от тенджерата.

— Мммм, вкусът му е превъзходен... Дано твоят човек е така добър и в останалото!

Нел се досещаше, че от известно време насам Филип не одобряваше прекалената ѝ самостоятелност. Той трудно се примиряваше, че тя не споделя всичко с него, и то така задушевно, както бе свикнала Лиз — Нел решително се въздържа да обсъжда с него перипетиите с клиентите си, независимо че помнеше с колко мъже Филип я бе свързал в началото — та нали именно той ѝ бе преподавал толкова важния урок: за една изисквана куртизанка няма нищо по-важно от умението да бъде дискретна.

— Тук всички сме проститутки — горчиво ѝ възрази той, когато се увлякоха една вечер в спор за най-разумната тактика на поведение. — Нека да не забравяме, че сме длъжни да си носим кръста.

Отначало, докато тя бе съвсем неопитна и Филип ѝ разказваше за всяка подробност в занаята, тя му бе доста симпатична, защото го слушаше в захлас. Но той, изглежда, не можа да се примири с прекалено бързия ѝ напредък. А когато започна сама да си намира клиенти, от богати по-богати, Филип побърза да я предупреди, че е благоразумно първо да се посъветва с него, преди да се ангажира с някой banker или президент на компания. Нел се стъписа, когато той настръхна при новината, че тя си е открила самостоятелна сметка в една банка — при това за броени минути, защото отдавна бе на „ти“ с президента на управителния съвет.

Триумфът ѝ бе неоспорим — Нел с лекота намираще нови клиенти. Затова реши да използва псевдоним, с който да се представя пред новите си партньори, които нищо не знаеха за миналото ѝ, защото не фигурираха в списъка на Лиз. Хареса си името Клео Мондейн. Също като Ели Литъл, и това име бе подбрано със скрит смисъл — Клео от Клео де Мерод, легендарната френска куртизанка, а Мондейн от демимонд^[1]. Но понякога, когато ѝ се обаждаше клиент от по-старите и я търсеше с името Нел, тя забравяше за новия си псевдоним.

Клео се отличаваше много от досегашната Нел — Клео бе много по-самоуверена, летеше само с най-реномираните авиокомпании, при това задължително в салоните за първа класа, и никога не се задоволяваше с нищо, което не е свръхлюксово. Клео умееше с лекота да се преобразява в плаха, непорочна девственица или да се чука нахакано като последната курва. Но в новата си роля на изискана куртизанка, под псевдонима Клео, Нел разгърна напълно таланта си на актриса. Дори Лиз не можеше да повярва на очите си, като я наблюдаваше как се преобразява в най-различни роли, защото въображението на Клео нямаше граници.

— Не забравяй, че на този свят едно е сигурно — напомняше ѝ Лиз. — Мъжкият член. И това обстоятелство ще бъде валидно и за теб, в новата ти роля като Клео. Фантазиите ще се сменят непрекъснато, все по-необуздани и странни, но винаги ще се стига до прастарото умение за задоволяване на самца. Никога не забравяй това.

И тя не го забравяше, независимо дали се представяше като Нел или като Клео. Непрекъснато усъвършенстваше уменията си и скоро достигна до такова съвършенство, че играта в леглото стана за нея нещо напълно естествено, като дишането. Когато играеше ролята на Клео, тя мислеше, действаше, говореше, обслужваше клиентите си като куртизанка от най-висока класа. Но когато приключваше сеанса и смъкваше перуката, след като изтриваше грима от лицето и сваляше от гърба си специално подбраните дрехи, тя си оставаше предишната Нел.

[1] Demi-monde — полускрит (фр.). нарицателно име за леките жени, които се стремят да подражават на аристокрацията, тоест на „големия свят“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

В четири и половина Нел посрещна генерала на перона на гара Падингтън.

— Така се радвам, че отново се срещаме — сърдечно я поздрави бригаден генерал Харвил.

— Благодаря, сър. Здравей, Тигър, как е кучешкият живот напоследък? — Нел погали косматата глава на Тигър, а той, трогнат от вниманието, радостно замаха с опашка.

— Ще успеем ли да го напъхаме на тази тясна седалка? — Генералът подозрително изгледа червения „Мерцедес Спорт“.

— Е, ще се наложи да се стесним малко, но мисля, че ще се справим — засмя се Нел.

— Но той се ужасява от тесни пространства. Горкият ми Тигър, вече толкова остаря, че е станал само кожа и кости. Не знам какво ще правя, ако един ден реши да ме остави. Вече навърши седемнадесет години.

Накрая решиха Тигър да се настани в скута на генерала или поне тази част от него, която успя да се побере — остатъкът, т.е. задните му крака, висеше от тясната седалка.

— А как се справяте — Лиз, ти и Лулу? — любопитства генералът, когато потеглиха от паркинга зад гарата.

— Когато тръгнах към гарата, я оставих в прекрасно настроение. С нетърпение очаква да те види.

Лицето на стария воин светна от радост.

— Добре, добре... Нося й два фазана, трофей от последния лов преди седмица в съседното имение. Трябва да се окачат на проветриво място^[1], макар и че може да се занесат в кухнята още днес. Нали може да разчитам на готварските умения на вашата икономка? Умее ли Лулу да приготвя фазан?

— Нямам представа, но тя знае толкова много рецепти, затова съм уверена, че и сега ще се справи. А може и аз да попитам някого за съвет.

За малко генералът се умълча, машинално галейки рошовото чело на Тигър.

— Досега все не ми се удаваше случай да поговорим за тази деликатна тема, но искам да ти призная, че съм ти много задължен за всичко, което направи за моята дъщеря. При това, без да си член на семейството. За жалост, не всички членове на нашето семейство се държат както подобава. Искрените приятели, такива като теб, скъпа, често са по-ценни от собствената плът и кръв. Ето, добрият стар Тигър, е прекрасен приятел, също както и Мерсер. Жалко, че и те остаряха заедно с мен. Няма нищо по-лошо от старостта, защото те принуждава да се усещаш безпомощен.

Ръката на застарелия офицер, с изпъкнали вени, нашарена с белезникави петна, конвулсивно потупа главата на кучето, а Тигър, усетил смущението на господаря си, съчувствено заскимтя. „Колко е различно тяхното семейство от моето — горчиво си каза Нел. — Ако аз имах мозъчен тумор, не ще и съмнение, че баща ми, собственият ми баща само ще ми обясни с надути латински термини какво ме очаква, без да пести подробностите, а след това ще ме изпрати в някоя болница и нито веднъж няма да прекрачи прага на болничната ми стая. Нали посещаваше стаята на майка ми само защото пое ролята на лекуващ лекар? Никой не умее по-добре от него да държи на разстояние дори и най-близките си хора. А ето този престарял генерал се измъчва от мисълта, че не може да помогне на безнадеждно болната си дъщеря. Докато баща ми, ако бе на неговото място, щеше да се посвети само са професионалните си задължения — да, в това винаги е бил безупречен, но нищо повече не може да се очаква от него. А Лиз си въобразява, че не била достатъчно близка с баща си! — Идеше й да се изсмее. — Защо не може да постои поне пет минути в компанията на моя баща, за да проумее какво се нарича отчуждение! Между мен и баща ми винаги зееше пропаст, каквато Лиз не би могла да си представи дори и на сън. Но стига, сега не е време да мисля за миналото. Защото е свършено и повече никога няма да се върне! Може би и сестра ми, Маргарет, вече е по-добре в клиниката. О, в най-скоро време трябва да се видя с нея. Сега печеля добре и мога да отделя някоя прилична сума за лечението й, а не само да се осведомявам по телефона за състоянието й! Може би ще е по-добре да й обясня защо е затворена в клиниката и защо я навещавам толкова нарядко...“

Но сега най-главната ѝ грижа бе Лиз и цялото ѝ внимание си оставаше посветено на нея, защото тя бе тази, която измъкна Нел от жалкото съществуване като долнопробна проститутка.

Нел забеляза как генералът ставаше все по-неспокоен с приближаването им към къщата на Лиз. Старият воин стоически се стараеше да прикрива вълнението си, но си личеше, че се тревожи от първите мигове, когато отново ще види любимата си дъщеря, ала този път много по-слаба и отпаднала, с безпомощни крайници и явни белези за настъпването на края ѝ. Нел му помогна да слезе от колата и остана поразена как той изведнъж се сгърби, когато пое по стъпалата пред къщата. Тя се изплаши, че в следващия миг ще му прилошее и вместо да поздрави дъщеря си, ще се свлече в безсъзнание на пода на всекидневната.

Затова, още щом влязоха, го покани да седне и побърза да му налее чаша уиски. От погледа ѝ не убегна треперенето на старческата ръка.

За щастие до края на следобед генералът успя да се възстанови и вечерята премина весело, с много смях и шеги, и то не само заради присъствието на Филип. Той се постара да позабавлява присъстващите и съумя да обсеби вниманието им така ловко, че Нел се зачуди какъв ли е бил в дните на своята младост — Филип бе толкова забавен, остроумен и находчив, че Нел изпита болка, като си помисли как ще опустее къщата след приключването на вечерята.

Сюзън Харвил сръга съпруга си да си тръгват точно в уречения час, като че ли съжаляваше за всеки миг, пропилян в компанията на роднините на Боб. Тя никога не бе харесвала Лиз, ненавиждаше Филип, а сега и към Нел гледаше с подозрение. Докато генералът я отегчаваше до смърт. Остави повечето от супата от киселец, съвсем малко хапна от агнешкото с ориз, от начало махна сърдито с ръка, когато ѝ поднесоха от великолепното бордо, ала това не ѝ попречи всеки път да изпразва чашата си — макар и неохотно, призна, че Филип Фолкнър, ако не друго, то поне умее да подбира вино за всяка трапеза и всяко меню.

Накрая Сюзън и Боб изпиха по чаша кафе, но отказаха бренди, и щом станаха да се прибират, останалите изпитаха неподправено облекчение и не възразиха, дори и от благоприличие. Чак тогава Филип поведе Лиз в количката ѝ към масата за бридж — с Нел и с

генерала карето се оформяше чудесно. Филип седна на стола срещу Нел, защото той бе най-опитният от четиримата, а тя още бе колеблива при анонсирането, скуизите и импасите. Лиз и баща ѝ се оказаха достойни противници и спечелиха всички робери. Генералът издържа до един и половина след полунощ, когато се отправи към леглото, замаян от уискито, но щастлив след приятно прекараната вечер.

На следващия ден, неделя, Нел се зае с приготвянето на обяда — ростбиф с обилна гарнитура, придружен с бутилка превъзходен кларет. След обяда генералът си подремна за час и нещо. Към четири се събраха около масата за чай и тогава се появи Филип, за да отведе генерала до гара Падингтън. На перона на гарата в Дорчестър щяха да го чакат Мерсер и старият „Даймлер Бенц“, с който генералът упорито отказваше да се раздели. Преди да тръгнат към гарата, Нел подаде на Тигър един внушителен кокал.

— Ето, дръж, поне за час-два ще бъдеш щастлив — потупа го генералът, трогнат от жеста на Нел, — макар че половината ти зъби вече изпопадаха. — Обърна се към дъщеря си: — Чудесно прекарах, скъпа. С нетърпение ще очаквам следващата ни среща.

— До скоро — прошепна Лиз и се усмихна, напомняйки за някогашната си ослепителна усмивка. — Ще те чакам да дойдеш колкото е възможно по-скоро. — Двете с Нел останаха загледани към верандата, пред която Филип доведе своето изрядно поддържано „Бентли“. — Не мога да отрека, че Филип се постара да забавлява папа, при това с отличен успех.

— Да, генералът и Филип се разбират прекрасно — съгласи се Нел.

— Но Филип се изплаши, като ме видя. Забеляза ли го? Опита се, милият, да се престори, че си оставам все същата, но лицето му го издаде в първия миг. Пред мен никога не е умеел да се преструва добре... — Лиз сърдито завъртя инвалидната си количка. — Нека да послушаме музика. Не искам да мисля за болестта и смъртта!

По-късно, когато Лиз слушаше, притихнала, великолепната музика на Хърб Алпърт, а Нел прелистваше разсеяно страниците на „Сънди Таймс“, в един миг я сепна гласът на Лиз откъм количката:

— Моля те, обещавай ми, че повече няма да го каниш на гости. Не искам да ме вижда в това жалко състояние.

— Обещавам.

— И не му съобщавай, нито по телефона, нито при някоя от срещите ви, какво става с мен. Той ще те отрупа с въпроси, знам го какъв става, когато е загрижен за някого, но знае също, че взема ли някакво решение, никога не отстъпвам. Така беше и навремето, когато реших да не казвам никому истинското си фамилно име. Той още помни онези дни и познава до каква степен мога да съм упорита и неотстъпчива.

Изглежда изпитателно Нел, която побърза да се съгласи:

— Щом така желаш...

Лиз кимна, доволна от реакцията ѝ.

— Ти си прекрасна компаньонка, Нел, сякаш Господ те изпрати при мен, и нищо чудно да се окажеш последният повод за радост в толкова краткия ми живот... — Усмивката ѝ помръкна. — Може би защото животът ми изобилстваше с поводи за страдания и разочарования. — Въздъхна тежко и огледа китките си. — Но всъщност нямам право да се оплаквам, нали? Както би казал папа, имам великолепни попадения, като някои от тях са направо зашеметяващи. — Сега се усмихна вяло и отпусна глава на облегалката. — Макар че не очаквах, че тази проклета болест ще ме повали така бързо. — Посегна към дистанционното управление и изключи компактдиска. — Мисля вече да си лягам. Прекарахме прекрасно уикенда, но се изморих повече от друг път.

Нел докара количката ѝ до специално монтираното съоръжение за повдигане на горния етаж покрай парапета на стълбата, нагласи количката и натисна бутона. Количката се заклати и пое плавно нагоре, а Нел тръгна по стълбите. На горната площадка тя освободи скобите, закрепващи количката към парапета, и я подкара към спалнята на Лиз, помогна ѝ да свали роклята и да облече нощницата си, преди да я отведе с количката в банята. После я пренесе в леглото.

След като се настани в леглото си, Лиз хвана ръката на Нел, преди да се разделят.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита Нел.

— Искам само да ти благодаря.

— Аз съм ти задължена много повече, отколкото можеш да си представиш.

Доволна и успокоена, Лиз пусна ръката ѝ и се загърна със завивката.

— Ти си добро момиче — повтори тя с треперещ от вълнение глас.

— Само когато го пожелаея — закачливо отвърна Нел.
Тръгна към вратата, изпратена от смеха на Лиз.

През следващите три месеца Лиз започна да гасне, все по-бързо, и да се залежава в леглото, преди да изпадне в комата, от която не можа да се съвземе. Генералът, въпреки че се стараше с всички сили да не издава страданието и отчаянието си, се сгърбваше от многочасовото бдение край леглото ѝ — но нито веднъж не успя да издебне все по-разреждащите се мигове, когато дъщеря му, макар и съвсем за кратко, идваше в съзнание. Само веднъж тя се опита да му се усмихне, с хлътнали очи и лице, бледо като платно.

— Предпочитам отново да преживея целия ужас на войната, отколкото да стоя тук, съвсем безпомощен! — изхлипа той и посегна към кърпата си.

— Типична реакция на човек, изпълнен с угризения — гласеше безжалостният коментар на Филип. — През целия си живот той не успя да се сближи истински с дъщеря си, затова не е чудно, че не успя да поговори с нея и сега, в навечерието на смъртта ѝ. Той и жена му винаги са били отдадени прекалено много един на друг и никога не им е оставало много време за децата им. Жалко, че тя не дойде в съзнание, защото знам как би се зарадвала, ако разбере, че баща ѝ дежури край леглото ѝ.

„Но той я обича! — сърдито си рече Нел. — И винаги я е обичал! А ние не сме коравосърдечни създания като теб! И аз винаги съм мечтала да бъда обичана от баща си. Сигурна съм, че генералът на драго сърце би се разменил с Лиз. Той сам ми го каза вчера. А ти, Филип? Ти, който винаги си претендирал, че си бил най-близкият човек на Лиз. Ако баща ми поне веднъж се бе разридал край леглото на мама...“

Нел ясно разбираше поведението на Боб, който само за минута остана загледан в притихналата си сестра, преди да изскочи от стаята ѝ — той бе страхлив, малодушен егоист. Лиз никога не се бе заблуждавала относно характера му. От този ден насетне той престана да я посещава, само изпращаше цветя в къщата. Съпругата му дори по

телефона не позвъни. Нел и Лулу намериха медицинска сестра, която дежуреше край леглото на Лиз, но за изненада на Нел, Филип се оказа доста по-човечен, отколкото тя си бе представяла, и не само не разреши, но дори зачести с посещенията си. Стоеше с часове край леглото на Лиз, готов да ѝ се притече на помощ, ако тя внезапно се събуди. А когато си тръгваше, мълчалив и сломен, Нел бързаше да го замести, за да може сестрата да си почине, преди да поеме смяната.

Когато настъпи последният ѝ час — късно след полунощ — нито Филип, нито Нел бяха в къщата.

Случи се така, че един от най-редовните клиенти я бе помолил да отлети за Париж, за да я вземе със себе си при пътуването си до Близкия Изток, а в същото време Филип бе напуснал Лондон, разтревожен от кризата, която преживявал един отдавнашен негов любовник — партньорът му, с когото били в сърдечна връзка повече от двадесет години, починал от коронарна тромбоза.

Само сестрата посрещна лекаря, пристигнал, за да състави смъртния акт.

Когато се върна в къщата, Нел завари Филип, зает с изпълнението на предсмъртните желания на Лиз.

— Не искам да ме съжаляват някой ден. Живях добре. Живях истински, в пълния смисъл на думата — бе споделила Лиз с нея и Филип преди няколко месеца. — И затова искам да ме предадат на пречистващия огън. Никакви погребални песнопения. Искам да се лее весела, безгрижна музика, например някоя от любимите ми мелодии. И да има много цветя... пъстри и ярки, благоуханни и свежи. А пепелта след кремацията може да я разпръснете, където пожелаете. Нали вече няма да има значение. — Тогава тя се засмя горчиво. — В буквалния смисъл на думата... — След това Лиз протегна двете си ръце, едната към Филип, а другата към Нел. — Не, нямам право да се оплаквам от съдбата си, с едно-единствено изключение: бих желала да поживея още. Но явно ще се наложи да се задоволя с това, което ми е отредила съдбата. — Накрая Лиз се обърна към Филип. — Помниш ли Хенри Милър?

Филип кимна.

— Смисълът на живота е да се живее такъв, какъвто е, и да му се наслаждаваш до сетния си дъх, да се веселиш, да пируваш, да се

радваш на всичко красиво около теб, да се наслаждаваш на божествените красоти, с които е изпълнен този грешен свят.

— А аз живях тъкмо така, нали?

— Да, именно така.

— Добре. Повече думи са излишни, нали, Филип? Да не стигаме по-далеч, защото току-виж сме се оказали затънали в баналности.

— А помниш ли фразата: „Не бива да я съжалявам, защото тя бе само една от многото улици!“? — попита Нел.

Филип я изгледа, изненадан и подразнен от неочакваното ѝ хрумване, но Лиз се захили, повтори думите на Нел и завърши:

— Да, именно това и аз имах предвид.

Погребението ѝ бе изпълнено точно според последната ѝ воля, но въпреки това беше достолепно и тържествено. Малката църка бе препълнена от тези, които я познаваха и обичаха, обкичена с любимите ѝ цветя, а музиката доста се отличаваше от класическите погребални мелодии, до една тъжни и безутешни. Лиз не беше религиозна, затова не поканиха свещеник. Единствено на Филип бе предоставена честта за надгробното слово и той се справи блестящо. Когато ковчегът, отрупан с цветя, се отправи към кадифената завеса, отнякъде зазвуча незабравимата песен на Кол Портър, изпълнявана от Ела Фицджералд^[2] — „Всеки път, когато се сбогуваме“.

После се събраха в къщата ѝ, край масата с шампанско, за да послушат още музика и да разкажат един на друг спомените си за Елизабет Уоринг. Доста сълзи се проляха, докато прислугата неуморно сменяше изпразнените бутилки.

Нел мълчеше и замислено гледаше в чашата си с шампанско, когато се разтвори вратата на кухнята и влезе някаква непозната жена. Много елегантна, в скъп тоалет, но с нещо неуловимо напомняше на героиня от сапунените сериали по телевизията.

— С какво мога да ви бъда полезна? — учтиво я запита Нел.

— Искам да поседя на тишина и спокойствие, само за няколко минути. — Акцентът ѝ беше английски, но с лек примес на австралийски. — Не се познаваме, нали не греша? Името ми е Делия Дюпре, но повече съм известна като Дейвина Даусън — досега съм се подвизавала главно под този псевдоним. — Изчака Нел да си припомни откъде е чувала името ѝ. Но продължи, след като се убеди, че Нел никога не е чувала това име. — Преди години, когато Лиз реши

да сложи край на аматьорските си опити, тя дойде за съвет тъкмо при мен.

— Разбирам — смутено излъга Нел. — Лиз май че ми бе разказвала за вас.

— Надявам се, че е било без омраза.

— Не си спомням да ви е мразила. — А всъщност Лиз никога не й бе споменавала за Дейвина Даусън.

— Е, нали Лиз не беше от злопаметните...

— А трябвало ли е да бъде злопаметна?

— Ние... как да го кажа... не се разбрахме. Веднъж я помолих да ме свърже с един клиент, а вместо това тя ми го отне, и то под носа ми. — Последва ехидна усмивка. — Но сега мога да заявя, че всъщност се оказа, че ми е сторила доста голяма услуга, защото останах свободна и така успях да уловя много по-тлъста риба. Разбира се, побързах да го отведа под венчилото. — Жената измери Нел с поглед от горе до долу. — Нали мога да се надявам, че и вие сте от нашето братство?

— Да.

— Не сте ли протежето на Лиз, за което тя ми бе споменала веднъж?

— Да.

— Ех, след като се омъжих, се наложи да скъсам всички връзки с миналото си... Съпругът ми си няма представа, че съм членувала в братството, но тъй като заминах с него в Австралия, сега живея доста изолирано в неговото имение. Той си въобразява, че съм родена в Швейцария. Научих от „Таймс“ за кончината на горката Лиз, защото сега не поддържам контакти с никого. Реших отново да посетя Лондон, да си припомня младостта, макар че няма нищо по-тъжно от срещата с познати лица след много години. Ужасяваща гледка са тези повехнали, сбръчкани лица. Случайно чух от един стар приятел, на когото може да се вярва. Той ми обясни, че Лиз е страдала от мозъчен тумор.

— Да, истина е.

— И е била на легло с месеци, така ли беше?

— Да, през последните няколко месеца беше много тежко.

Жената си сипа шампанско от бутилката, която бе донесла със себе си.

— Да... а Лиз беше с три години по-млада от мен.

Вратата отново се разтвори и на прага се показа Филип.

— Къде има още шампанско, Нел? Оттатък се изпразниха всички бутилки... Мили боже! Кого виждам? Май че те забелязах в църквата, но после те изгубих в тълпата. Нима това си ти?

— Здравей, Филип — сковано го поздрави Делия Дюпре.

Нел отвори още две бутилки шампанско и ги остави на подноса, а Филип го взе и пое към салона. Нел се върна при хладилника и остави още две бутилки да се изстудяват.

— Не си тръгвай — обърна се Филип към гостенката. — Нали знаеш какво удоволствие ще е за мен да си побъбрим след толкова години... нека само да занеса шампанското на гостите. — С тези думи той излезе от кухнята.

— Не съм сигурна, че ще се съглася — поклати глава Делия. — Главата ми вече се замая от шампанското, а мъж като Филип умее да предразполага събеседниците си и те споделят с него дори най-съкровениите си тайни.

Тя погледна предупредително към Нел.

— Постоянно трябва да сте нащрек с Филип Фолкнър. Той винаги се е държал много благоприлично, когато е ставало дума за Лиз, но може това да се дължи на простия факт, че тя знаеше за него не по-малко, отколкото той за нея. Те се познаваха май още от детските си години или нещо подобно, вече не съм напълно сигурна, но е много отдавна. — Отиде до вратата и я затвори. — Как е напоследък светският живот? Навярно доста се е променил и с нищо не прилича на годините от моята младост. Та оттогава изтекоха повече от двадесет години!

— Е, не мога да се оплача от липса на клиенти — неясно подхвърли Нел.

Делия Дюпре се засмя.

— Нима! Да, клиентите никога не са се свършвали. Е, желая ви късмет — кимна тя и излезе от кухнята.

Филип се върна и се ядоса, когато разбра, че отдавнашната му позната не го е дочакала.

— Защо, за бога, не я задържа? Защо не се опита да я увлечеш в някой от вашите безкрайни женски разговори?

— За какво бих могла да разговарям с нея? Тя вече е чужденка в тази страна.

— Да, видях, че се опитва да се представя като почтена съпруга на милионер само защото успя, преди доста години, да се измъкне от кръга на куртизанките. — Филип презрително изсумтя. — Винаги е търсила богат мъж. И накрая се добра до него.

— Само това ли постигна?

— Е, тя не беше нищо особено, откакто я помня. Само веднъж се вдигна шум около нея, когато един от клиентите се оказа любител на садистичните усещания. Всъщност не се оказа нещо кой знае какво — искал само да го понатупа по задника с ракета за пинг-понг. След една дузина по-силни удари се възбуждал до припадък. Очевидно си е бил ненормален още от детските си години. Но Д.Д. — така наричахме тогава Делия Дюпре — помоли Лиз да я замести заради претрупване в графика или нещо подобно. Оказа се обаче, че клиентът много хареса Лиз и повече нито веднъж не я потърси, а тя побесня от ярост. Заяви, че мислела да се ожени за него и да го изнудва заради порока му до края на дните му. А ето че на пътя ѝ се изпречила Лиз и осуетила замисъла ѝ. — Филип се усмихна тъжно. — Наложил се аз да поговоря с него и да му обясня що за човек е била предишната му компаньонка. Той едва не заекна от страх, когато му описах как се бе справяла Д.Д. с някои по-упорити клиенти. — Довършил самодоволно: — И точно тогава реши, че за нищо на света повече няма да се среща с Д.Д.

— А теб какво те привлече в тази история?

— Винаги съм се интересувал как някои хора успяват да се измъкнат и от най-заплетените ситуации. Особено когато полагат неимоверни усилия да променят предишния си облик. Видях, че Д.Д. е похарчила доста от парите на сегашния си съпруг по клиниките на пластичните хирурзи, защото помня, че навремето изглеждаше доста по-различно. И нямаше дори следа от сегашното си самочувствие.

— Затова ли не можа да я познаеш в първия миг?

— Разбира се! И ми се струва, че около нея има нещо... но сега не мога да го твърдя със сигурност. Трябва ми време, за да се поразровя... Но съм сигурен, че ще разбере какво крие тя от нас, тоест от мен. Всъщност какво искаше от теб?

— Искаше да си побъбрим за Лиз... как е станало, от какво е боледувала. Каза ми, че били стари приятелки.

— Лиз да е била приятелка с тази превзета фуста? Никога, дори да бе живяла милион години! Тя е от онези скучни и простовати жени,

за които успешният, в смисъл изгодният, брак е венецът на житейските им усилия. И затова са способни на такива номера, че дори и аз, който съм с най-либералните разбирания в този град, не мога да се съглася. За тях няма предели в боравенето с човешката поквара. Д.Д. навремето се размотаваше с внушителен арсенал от желяза, белезници, камшици и още какво ли не, предназначени да задоволяват извратени мъжки вкусове, скитосваше из най-мръсните и окаяни предградия, накратко, не се гнусеше от нищо, за да изкара повече, и то колкото бе възможно по-бързо. Бях чул, че се похвалила, че се била обръснала отдолу, за да не губи ценни милиметри. А колко пъти споделяше как не спирала да принуждава поредния си клиент да мастурбира, докато накрая нещастникът не започвал да стене за милост. Разбира се, бързо натрупа цяло състояние. На такива като нея винаги им е вървяло като по вода. Но никога не е била приятелка на Лиз, макар че Д.Д. се натискаше за тази привилегия. Чудя се защо ли е дошла на погребението? Никой от предишните ѝ познати не бе чувал от години нещо за нея. Дори и името си е променила. Значи е имала причини да скрие истинското си име... А сега се старее да създаде впечатление, че е непорочна като светица. — Филип лукаво се усмихна. — Също като теб.

Нел успя да превъзмогне гневния си порив, сякаш се бе тренирала предварително тъкмо за такава ситуация. Пределно ясно бе, че сега, без успокояващото присъствие на Лиз, Филип ще бъде безмилостен към нея, но ръководена от вродения си усет за почтеност, тя си позволи да допусне, че може би той се държи така заядливо, защото е сломен от загубата на Лиз.

Задаваха се бури, които не можеха по никой начин да бъдат избегнати, особено около легализирането на завещанието на Лиз. Всички отдавна знаеха, че за изпълнител на завещанието ще бъде определен Филип, но той не подозираше, че според последната воля на Лиз бе посочена като съизпълнител Нел и именно тя ще наследи имота на Лиз.

Лулу също получаваше своя, доста щедър дял от парите на Лиз.

— От много години Лулу е най-близката ми приятелка. Именно тя ми помогна да се отърва от онзи негодник, който, за нещастие, си бях избрала за съпруг. Той няма да получи нито една лира от парите, които ще останат след смъртта ми, защото винаги е бил необуздано алчен и се опита да преживява на мой гръб. Затова се погрижих да се

посочи изрично в завещанието ми, че той ще бъде лишен от дял в наследството. За целта вече разговарях с Лулу и специално я предупредих да пресича в бъдеще всички опити на бившия ми съпруг да се добере до парите и недвижимата ми собственост. — При тези думи Лиз се бе засмяла злорадо. — А на Филип оставям всичко, за което знам, че ще го зарадва — картината на Танги, онази с конете на хиподрума, както и сервизите от майсенски порцелан, плюс старинното венецианско огледало. Той вече успя да ми намекне, по своя неподражаемо деликатен маниер, че би желал да има нещо за спомен от мен, когато ще се преселя в по-добрия свят...

Лиз бе забелязала озадачения израз, изписан на лицето на Нел, и побърза да добави:

— Да, знам какво искаш да ми възразиш... че къщата на Филип е препълнена с ценни произведения на изкуството и че страстта му да притежава безброй красиви предмети никога няма да се насити, но нали той е моят най-стар приятел, по-близък дори от баща ми. Толкова спомени имаме двамата заедно... спомени и за щастливи, и за мрачни дни. Филип не крие желанието си да притежава и онази прелестна миниатюра от Фантен Латур, онази, която виси над бюфета. А самият бюфет е дело на прочутия Шерагън, но той ще остане за теб, заедно с другата покъщнина, плюс правото за собственост на къщата. Благодарение на теб бе изплатена ипотеката на къщата, затова, много те моля, не ми разваляй удоволствието да ти я предложа в отплата на грижите ти за мен. Тази къща навремето аз я купих, без ничия помощ, и почти бях платила началните вноски. Сега я оставям на теб. Ако искаш, продай я, но можеш и да я запазиш, разбира се. Моето желание е да останеш да живееш тук и след като останеш сама.

— Но аз не съм член на твоето семейство...

— И какво от това? Баща ми е напълно осигурен — нали притежава онзи хамбар в Уилтшир, а пък брат ми Боб се радва на просторната си къща в Лондон и на вилата си в Съсекс. Освен това Боб винаги е имал повече пари от мен. А и за нищо на света не желая да оставям каквото и да било на онази кучка, жена му! Сигурна съм, че ще проглуши света с оплакванията си, че не съм се погрижила за двамата си племенници, но през последната година и половина ти си моето семейство, както и Филип, разбира се — той, а не Боб, се грижи за мен като роден брат. Ти означаваш много за мен, Нел... Още от

първите ни срещи ние двете успяхме да постигнем синхрон в нашата деликатна професия. Когато се запознах с теб, ти беше прелестно, младо и неопитно момиче, а сега се превърна в една от най-бляскавите куртизанки. През последните месеци натрупа толкова пари, колкото не съм сънувала дори в най-смелите си сънища, помогна ми да се справя с всички кредитори... да, дължа ти много или както казват американците, ти успя да ме купиш. Когато обмислях как да си намеря наследница, бях изпаднала в мрачно отчаяние и заложих наслуки, но за щастие изтеглих печелившата карта, защото те открих, по чиста случайност, разбира се. Как след това да не вярваш в случайностите? Тогава беше на деветнадесет години, значи щастливото ми число на рулетката е било деветнадесет. Ах, да, това ме подсеща, че скоро ще станеш на двадесет и една! Ще имаме повод да празнуваме!

Но сега, когато Лиз ги напусна, до двадесет и първия рожден ден на Нел оставаха още два месеца. „Ще се постарая, Лиз, да го отпразнувам така, както ти искаше — каза си Нел. — Все едно че още си с нас.“

Лулу влезе в кухнята с поднос, пълен с празни бутилки и чаши.

— Хората вече си тръгват — рече икономката.

— Да, идвам... — надигна се Нел и допи шампанското си.

— След като си тръгнат, отново ще останем сами, само ние двете с теб — натъжено промърмори Лулу. — Колко от тях я посетиха, когато бе най-зле? Само неколцина. Останалите само се преструват, че са били нейни приятели и приятелки.

— Не всички са такива, Лулу. Лиз познаваше много хора, но всъщност приятелите ѝ се брояха на пръсти и тъкмо те я посещаваха. Да се надяваме, че няма да ни забравят и нас.

Но икономката само въздъхна скептично и приведе гръб над умивалника, пълен с чаши и чинийки, за да се заеме с миенето.

Нел отиде в салона и още от прага забеляза, че около дългата маса никой не бе останал. Филип, с ловките си маниери на салонен кавалер, бе успял да подсказе на гостите, че е време да се надигнат и да се отправят към изхода. Нел му помогна да изпрати последните гости — за повечето от тях тя знаеше, че едва ли някога ще срещне отново, пък и мнозинството от посетителите ѝ бяха напълно непознати. Накрая в салона останаха само тя, Филип, генералът и неговият иконом. Той изглеждаше внезапно остарял с още десетина

години, треперещ, отпуснат тежко на ръката на Мерсер, които бе доста по-нисък, съсухрен, сбръчкан като орехов ствол, но стегнат и прям като истински йоркширец.

— Той много трудно го преживя, мис — каза Мерсер на Нел. — Знам си го, генералът винаги се е размеквал при подобни случаи. Но мис Елизабет, о, тя беше добро, нежно момиче. — При тези думи Мерсер впи в Нел сините си очи, изненадващо бистри за възрастта му. — Според мен тя имаше дяволски добър късмет, че попадна на вас, както и на мистър Фолкнър, разбира се, защото, кой каквото ще да казва, но Елизабет нямаше по-близка приятелка от вас. Искам само да знаете, мис, че ние двамата, генералът и аз, оценяваме усилията, които отдадохте заради нея.

На свой ред и генералът се опита да изрази благодарностите си, но беше така развълнуван, че му бе трудно да говори. Затова само стисна ръцете на Нел в своите и я погледна с насълзени очи. Синът му и снаха му бяха побързали да напуснат къщата веднага щом бяха преценили, че благоприличието позволява да се сбогуват с Нел, която играеше ролята на домакиня на прощалното събиране — те отказваха да признаят на Филип правото да се разпорежда като домакин. Но генералът и Мерсер бяха решили да останат в къщата за тази нощ, понеже старият офицер бе толкова изтощен, че му беше трудно веднага да отпътува за имението си. Преди по-малко от два месеца Тигър ги бе напуснал — вярното куче бе умряло, докато спеше — и това още повече бе увеличило самотата на генерала. Смъртта на Лиз се оказа следващият удар, за който генералът не намери достатъчно сили, за да го понесе без последствия.

От своя страна, Боб, който както винаги действаше според инструкциите на жена си, недвусмислено подметна на Нел, че е крайно време тя да престане да се среща с баща му. Очевидно Сюзън Харвил преценяваше като вредно влиянието на Нел върху психиката на стария офицер. Нел реши да се въздържи и да не споменава, че преди смъртта си Лиз ѝ бе заръчала да наглежда стареца — излишно бе да си губи времето в опити да убеди в нещо твърдоглавата съпруга на Боб Харвил. Сега, когато Лиз не можеше да се изправя на пътя им, те щяха да се справят с генерала така, както намерят за добре, и за съжаление никой не можеше да им попречи. Защото дори и дните на верния стар Мерсер изглеждаха преброени... На Нел ѝ бе мъчно, защото бе успяла

да заобича достолепния, макар и престарял генерал, и нямаше нищо против да се срещат за някой и друг уикенд — сигурна бе, че това би било и желанието на Лиз, ако не си бе отишла тъй рано. „По дяволите — мислено изруга тя, — защо всичко трябва да става не според желанията на Лиз, а както ѝ нареди този досаден и отблъскващ Боб Харвил? Каква разлика в характерите им, въпреки че бяха брат и сестра!“

След като вратата се затвори зад гърба на последния гост, Филип, Лулу и Нел седнаха до масата, за да си спомнят отново за Лиз, и то така, както тя самата би го сторила за някой от близките си — с чаша шампанско и под звуците на любимата ѝ музика. Нел седна до Лулу, срещу Филип, и мълчаливо изслуша откъслечните спомени на двамата за някои от най-поразителните събития в живота им с Лиз, но постепенно нежната, вдъхновена музика я отнесе в царството на нейните спомени.

Съдбата бе проявила благосклонност към нея, като изпречи на пътя ѝ Елизабет Уоринг — за Нел тя се бе оказала по-ценна от всички, с които бе живяла дотогава, въпреки разликата в годините и коренно различните им характери. „Е, нали се говори, че противоположностите се привличали?“ — помисли си Нел, заслушана в прекрасната мелодия на Хърб Алпърт за тромпет и барабани. Припомни си как танцуваше Лиз на тази музика, как извиваше тялото си в безкрайна спирала, сякаш бе лишена от кости. Колко обичаше да танцува! Танцуваше при всеки удобен повод, особено с Филип, който ѝ бе достоен партньор, и не само в клуб „Анабел“, където и двамата членуваха, но и в танцувални салони, ресторанти, дори и в дискотеки, сред тълпата от тийнейджъри, посрещани от намръщените лица на младежите, които обаче засияваха в усмивки след първите стъпки на Лиз и Филип. Нел винаги бе завиждала на Лиз за дарбата ѝ да покорява всеки дансинг, въпреки че бе доста по-възрастна от нея.

Нима се опитваш да ме убедиш, че никога през живота си не си танцувала! — беше възкликнала Лиз, удивена от сконфузеното признание на Нел.

— Никога не са ми позволявали. Нали ти обясних какъв суров характер има баща ми...

— Хм, май наистина е бил много по-строг, отколкото съм предполагала. За бога, Нел, та вече е 1980-та година, а той се е държал

с теб, сякаш сме още 1880-та!

— Такъв си беше той, откакто го помня, и никой не е в състояние да го разубеди.

— Бедното дете! — извика Лиз, изпълнена със съчувствие и Нел внезапно усети как гърлото ѝ пресъхна от възмущение. — Но все пак ще се опитаме да наваксаме, нали? Защото ако на този свят съществува личност, коренно противоположна на баща ти, това несъмнено съм аз! Съгласна ли си да опитаме?

— Да, да, моля те...

„И тя бе спазила обещанието си — припомни си Нел. — Именно тя ме научи да се радвам и на най-дребните удоволствия, които ни поднася животът, този проклет скъперник. Научи ме дори да приемам всичко със смях, с леко сърце, без онези досадни съмнения и колебания, които ми бяха спътници през всичките години, преди да срещна Лиз. Защото Лиз бе единствената, която ме научи да отхвърлям чувството за вина...“

— Да не би баща ти да е някакъв религиозен фанатик? — попита я Лиз при един от следващите им разговори.

— Не, нищо подобно. Той изцяло отрича религията. Според него и тя, като всяко човешко творение, непрекъснато му вдъхвала съмнения. И че не се нуждаел от прашасали ръкописи, за да разбере как трябвало да се живее, кое било морално и кое не. Баща ми си бе изработил собствени правила и считаше, че всички са длъжни да ги спазват, особено дъщерите му.

— А какво се е случило със сестра ти?

— Маргарет е специален случай. Не е много начетена, нито притежава житейски опит, затова тя бе подчинила живота си на няколко прости принципа. Не понасяше близостта на огън и под никакъв предлог не можеха да я принудят да влезе в кухнята, ако от тенджерата се вдигаше пара. Но с това странностите в поведението ѝ не се изчерпваха — не смееше, например, сама да пресича при светофарите, дори и на зелена светлина. Баща ни използва познанствата си, за да я запише в специално училище за умствено недоразвити деца. След което, когато се върна у дома, ядосан на целия свят, ми изнесе двучасова лекция за последиците от генетичните увреждания при смущения през периода на бременността.

— На колко години беше, когато се роди сестра ти?

— На седем.

— Според мен си била прекалено малка за подобни лекции.

— Да, разбира се, но баща ми считаше, че истината не бива да се крие, колкото и да е мъчително, а освен това ми заяви, че съм била достатъчно пораснала и интелигентна, за да го разбера.

— Хм, от тези думи ме побиват тръпки на ужас — съчувствено кимна Лиз.

— Ако баща ми те познаваше, щеше да остане шокиран от мислите ти. А себе си считаше за най-умния сред мъжете. Казвам „сред мъжете“, защото не ми се иска да си припомням мнението му за жените. И винаги наблягаше на здравия разум.

— Сигурна съм, че това те е принудило да избягаш от къщата му, когато си станала на седемнадесет.

— Да не говорим какво съм преживяла с него... — отсече Нел и махна с ръка.

„Преживях неща, от които всяко момиче на моята възраст би полудяло — каза си тя. — А на теб, Лиз, тогава не ти казах дори и половината истина...“

Остави чашата на масата. За днес ѝ се бе насъбрало много от шампанското.

Изправи се и леко се олюля.

— Отказваш ли се да ми правиш компания? — попита я Филип.

— Страх ме е да не направя някоя беля. Ще се отбия до тоалетната. — Нел се обърна към Лулу. — Когато решиш да си тръгнеш, Филип ще ти поръча такси по телефона — рече тя и се изплаши, защото лицето на икономката се размаза пред погледа ѝ.

— Както е тръгнало, май няма да успее да хвана последния автобус — съгласи се Лулу.

— Ще се видим утре — промърмори Нел към Филип, който небрежно ѝ махна с ръка, преди отново да посегне към чашата си.

Но на следващата сутрин, когато Нел слезе по стълбата на долния етаж, тя ги завари в салона — Филип в широкото кресло, а Лулу на канапето, заобиколени от безчет изпразнени бутилки. В главата ѝ сякаш звънтяха чукове, но малко ѝ олекна, когато изпи в банята чаша вода с два аспирина. После се добра до кухнята, за да

приготви кана силно черно кафе. В този миг единият от клепачите на Филип се надигна, потръпна изнемощяло и пак се спусна. Лулу спеше непробудно на канапето.

— Вземи... изпий това... — Нел подаде на Филип чашата с разтворен аспирин, в която още съскаха мехурчетата.

Той за трети път замижа и простена мъчително, но послушно изпи съдържанието на чашата.

— Ох, защо отворих последната бутилка шампанско! Но пък нали не се случва всеки ден да се наслаждаваме на такава прочута марка като „Тетинджър“, нали?

— Помня как Лиз го бе поръчала преди няколко месеца, просто така, за всеки случай.

— Да, обмислила е дори и най-малките подробности. Милата Лиз... колко ще ми липсва. — Гласът му звучеше така самотно, че сърцето на Нел се сви от мъка.

Лулу се събуди с охкане и мърморене. Отказа аспирина, който ѝ предложи Нел, но се запъти към кухнята, за да приготви нещо, което според думите ѝ можело да накара човек да забрави къде се намира. Оказа се някаква странна напитка с яркочервен цвят, с отвратителна миризма. Според Филип и вкусът бил не по-малко отвратителен.

— Само не ми обяснявай какви полезни съставки съдържала тази помия! — изпъшка той. — Тази доза ще ми стигне за цял месец да не помисля за шампанско!

— Това е най-добрият лек на сутринта след тежко пиянство — увери го Лулу. — И помага при питиета, много по-силни от шампанското. Сам ще се убедиш.

След половин час, като изпи две чаши силно кафе, той призна неохотно, че „помията“ май наистина крие лечебна сила, след което се качи на горния етаж, за да вземе един студен душ и да се обръсне. Лулу и Нел останаха в салона да прибират чаши и бутилки. Лулу отиде до кухнята, ахна, ужасена от безпорядъка, върна се при Нел и сърдито измърмори:

— Край! Повече не мога да издържам! Повече кракът ми няма да стъпи тук!

— Защо? — изненада се Нел.

— Защото мис Лиз се нуждаеше от мен, но не и ти. Ти си организирана личност, а тя в домакинските работи си остана като дете.

Но ти от друго тесто си замесена и въобще нямаш нужда от икономка. Май от никого нямаш нужда. — Лулу примирено сви рамене. — Но има хора, които сами никога не могат да се справят с ежедневието. Пък и ще се опитам да си потърся работа в някоя къща, която да не е много далеч от дома ми. Много бавно се пътува до тук и аз бях склонила само заради горката Лиз.

За миг Нел остана мълчалива, но бързо се окопоти.

— Добре, нека да бъде както ти кажеш. Но искам да знаеш, че можеш да останеш, ако пожелаеш.

— И за какво съм ти притрябвала? Ти умееш да готвиш, да чистиш, да се справяш с дребните ремонти. Свикнала си да вършиш къщна работа. А мис Лиз винаги се стараяше да ги прехвърли тези задължения на нечий чужд гръб. Но ти... не, ти явно нямаш нужда от мен, защото сама ще се справиш, при това много по-добре.

— Мис Лиз ме беше помолила да ти дам всичките й дрехи. Каза ми, че можеш, ако поискаш, да ги продадеш.

— Така и ще направя.

— Каза ми да вземеш всички вещи. Аз изпразних скрина, чекмеджетата на тоалетката, както и чекмеджетата долу в гардероба й. Ако ти трябва куфар, взе ми един от нейните.

— Ще взема две-три от големите кожени чанти. Ще ми свършат добра работа. Но ще си поръчам такси, както ми предложи снощи, защото днес нямам сили да се мъкна по автобусите.

— Искаш ли още сега да го поръчам?

— Кажи им да дойдат след половин час. През това време ще стегна багажа.

Лулу натъпка три чанти с рокли, палта, костюми, дори и бельо, като накрая ги остави до входната врата. Когато Филип слезе на долния етаж, от него се носеше ухание на одеколон.

— Само не ми казвайте, че лешоядите вече са довтасали! — възкликна той, щом зърна издутите чанти до вратата.

— Лиз ми беше поръчала да позволя на Лулу да вземе дрехите й, ако иска.

— Но те не са й по мярка!

— Ще ги продаде. Лулу знае как да им вземе добра цена.

— Тогава и аз ще си взема няколко дреболии, които тя завеща на мен.

— Тя ли ти го каза?

— Разбира се. Припомни ми, че това е уточнено в завещанието ѝ. Само не ми казвай, че нищо не знаеш.

— Не знам, но съм сигурна, че е най-справедливо да изчакаме нотариусът да ни прочете завещанието ѝ.

— А как тогава си разрешила на Лулу да изпразни гардероба ѝ?

— Това са дреболии, за които обикновено не се споменава в завещанията. Моля те да изчакаме, Филип.

— Скъпо мое момиче, не исках да се стига дотам да ти напомням, че именно аз съм определен за изпълнител на завещанието ѝ.

— Дори и така да е.

Погледите им се кръстосаха, сякаш всеки обмисляше докъде се простират силите на другия.

— Не ме предизвиквай — тихо поде Филип. — Иначе ще бъдеш изхвърлена от нашия кръг.

— Нямам нищо против — спокойно пое удара Нел. — Но продължавам да твърдя, че е смешно да се говори за дрехи като предмети, които трябва да бъдат упоменавани в нечие завещание. За Лиз те не бяха чак такава ценност, че да ги вписва в завещанието си. А на теб тя остави много ценни предмети, с висока антикварна стойност, и настоявам всичко да се извърши според последната ѝ воля. Нали днес следобед ще се съберем при нотариуса?

— Ние?

— Аз съм определена за съизпълнител на завещанието ѝ.

За миг в очите на Филип проблеснаха искри, но той бързо се окопоти и сви рамене.

— Редно беше да ме уведомиш. Е, нали казват, че най-хубавите ябълки са червиви отвътре... Хайде, Лулу, няма нужда да чакаш таксито. Аз ще те закарам с моята кола.

— В три и половина на Тиъбалдс Роуд — провикна се Нел след него, но той не се обърна назад.

„Не му обръщай внимание — прошепна ѝ Лулу, докато взимаше чантите. — Той винаги си е въобразявал, че мис Лиз му се подчиняваше безпрекословно, но ще видиш как ще му изстине физиономията, като чуе какво е написано в завещанието ѝ.“

Въпреки това дъхът на Нел секна, когато той затръшна външната врата след себе си. Краката ѝ се подгъваха от умора. По природа тя не беше обидчива, макар да бе преживяла мигове на ожесточение, когато реши да се раздели завинаги с баща си, но не понасяше някой да се отнася несправедливо с нея, независимо по какъв повод.

Едва сега си спомни, че Лиз я бе предупредила за опасността Филип да реши да запази за себе си най-ценните бижута и предмети на изкуството.

— Именно затова посочвам теб като съизпълнител на завещанието ми. Не, не ме гледай така сърдито! Не бих взела това решение, ако не очаквах, че след смъртта ми Филип ще се опита да изключи всеки твой опит за намеса в разпределението на наследството ми. Филип е много упорит, когато си науми нещо, и никой не може да го разубеди, но и ти не му отстъпваш, въпреки че на пръв поглед изглеждаш сговорчива и отстъпчива. Затова искам още отсега да си наясно: на теб, именно на теб се пада ролята да обуздаваш претенциите на Филип. Освен това има неща, за които не желая Филип да научава. Ето... — Тя подаде един ключ на Нел. — С него ще отвориш сейфа ми в банката. Оставила съм писмо в тази банка, с което те упълномощавам да отвориш моя сейф. Говорих с един от bankerите, стар мой приятел. Трябва да унищожим всички писма, които ще намериш в сейфа. Можех да възложа тази задача на Филип, но съм сигурна, че той ще ги прочете, преди да ги изгори. Именно затова възлагам тази деликатна задача на теб.

Нел кимна, но гърлото ѝ остана пресъхнало. Никога не бе очаквала, че Лиз я оценява така високо.

— Ти ме познаваш — продължи Лиз със самоиронизираща усмивка. — Писмата в сейфа са предимно от сантиментален характер и не желая да попаднат в ръцете на някой мъж. Самата аз не можах да ги унищожа... сърце не ми даваше да постъпя така, макар че някои от тях са писани от един мъж, който навремето постъпи дяволски непочтено с мен. Оказа се негодник, но го обичах, както никога след това не съм обичала. Годините, прекарани с него, бяха най-безгрижният период през живота ми, защото той можеше да се държи като прекрасен партньор, когато го желаше, разбира се. Но можеше да бъде и ужасен, непоносим тиранин. Иди и ги вземи, заради мен, искам

да ги прочета още веднъж, а след това ще ги изгориш. Нали и двете с теб имаме сходна съдба...

Нел взе всички писма от сейфа, постави ги в чантата си и ги донесе на Лиз, след което тихо излезе от спалнята ѝ, за да я остави насаме със спомените ѝ.

Когато влезе отново в спалнята, писмата се бяха превърнали на ситни късчета. Нел повика прислужницата и двете ги занесоха до горящата камина. И сега споменът за този мрачен ден не напускаше и още повече увеличаваше решителността ѝ да се пребори с Филип.

Бавно се качи на горния етаж и влезе в спалнята на Лиз. Сега беше празна, о, каква потискаща празнота лъхаше отвсякъде, макар все още да се долавяше уханието на Ма Гриф, любимия ѝ парфюм. Бяха отнесли инвалидната ѝ количка, спринцовките, термометъра, лекарствата. Големият гардероб бе изпразнен, но върху изчистената от прах стъклена плоча на тоалетката се виждаше ковчето за скъпоценности на Лиз. Според завещанието на Лиз всичко в това ковчеже оставаше на Нел.

— Тук не всичко е от най-висша класа, но някои от скъпоценностите ми са превъзходни, особено тези диамантени обици — винаги ги пазех само за специални случаи, но те се оказаха толкова малко, че мога да ги преброя на пръстите на двете си ръце. Много хубави и много скъпи са и тези перли. Подариха ми ги за двадесет и първия ми рожден ден. А от един обожател ми остана за спомен тази брошка от сапфири. Останалото не е нещо особено. Може би ще се намери и някоя изкусна имитация. Оставям на Филип онзи мъжки часовник „Ролекс“, който навремето бях купила за Хосе-Луис, но го принудих при разрива между нас да ми го върне обратно. Този часовник ми струваше цяло състояние, а той сигурно щеше да го продаде след поредния провал на покер. Филип винаги ме е упреквал, че не било редно да пазя нещо за спомен от най-мрачния период в живота ми, но онези дни бяха решаващи за по-нататъшния ми живот и затова не можах да се разделя с часовника.

Нел вдигна капака и прерови ковчето. Върху бляскавия сатен лежаха диаманти, искрящи от слънчевите лъчи, проправили си път от прозорците през притихналата стая до ковчето. Взе един от тях,

инкрустиран в златна облица, и я поднесе към ухото си. Диамантът лениво се поклати, сякаш съзнаваше стойността си. „И на теб ли ти се завъртя главата? — гласно каза тя на отражението си в огледалото. — Сигурно сега си мислиш, че с този диамант се покачва и твоята стойност. Да, след като получи всичките тези диаманти и тази прекрасна къща...“ Остави облицата на мястото ѝ, без да откъсва поглед от отражението си. Искаше ѝ се да ги върне на Лиз, но в следващия миг захлупи лице с ръцете си и се разплака неудържимо.

Когато, по-късно в същия ден, тя се срещна с Филип в кантората на нотариуса, вече беше напълно спокойна. Знаеше, че Филип може да я заподозре, че не показва признаци на скръб, но само тръсна глава и си наложи да не мисли за реакцията му. Кой знае защо той продължаваше да гледа на нея като на пришълец, като на изоставено момиче, прибрано от Лиз по милост, както беше в онези отдавна отминали дни. Явно Филип не искаше да признае промяната в нея, както не можеше да повярва, че Лиз се бе влюбила в нея и ѝ бе посветила цялото си внимание. Още по-малко се замисляше и за другия озадачаващ факт в отношенията между двете жени — Нел, която дотогава бе обичала единствено покойната си майка и помалката си сестра, затворена в психиатричната клиника, неусетно се бе влюбила в Лиз с цялата всеотдайност на изтерзаното си сърце.

Защото единствено Лиз бе успяла да надзърне зад непроницаемата фасада на униженото момиче, оставено в болницата с шини и превръзки по лицето. Затова Нел винаги говореше за Лиз с възторг, който дотогава бе пазила само за обожаваната си майка, паметта за която никой не бе в състояние да изтръгне от сърцето ѝ, макар да не споделяше с никого чувствата си, най-малко с баща си. Пред Лиз тя бе разкрила само незначителна част от страданията, с които бяха наситени детските ѝ години, преминали под мрачната сянка на безсърдечния ѝ баща. Причината да опази тайната си не бе в Лиз, която бе въплъщение на толерантността и топлотата, а в дебелия слой лед, под който младото момиче бе замразило онези кошмарни спомени. За Филип всичко това остана скрито — той виждаше в Нел само това, за което бе подготвен благодарение на предварително съставеното си мнение за нея, и вече нищо не бе в състояние да го разубеди.

— Цялата работа е в това, че той ревнуваше Лиз от теб — безцеремонно изтърси Лулу един следобед, месец преди кончината на

Лиз. — Свикнал е винаги да бъде пръв в класацията сред близките на мис Лиз и с никого не желае да дели привилегированото си положение. Винаги е твърдял, че я обича, и може би наистина е така, но смесва любовта с притежанието. Затова мистър Фолкнър не можеше да понася всеки, който нахлуваше в запазения му периметър, а ти тъкмо това направи. Съвсем друго би било, ако той те бе открил, ако той бе поел надзора по твоето преобразяване от улична проститутка в бляскава куртизанка. Тогава щеше да се гордее с теб, но се случи тъкмо обратното... затова само позеленяваше от завист при всеки твой успех, докато мис Лиз разцъфваше като роза. Пази се от него, скъпа, защото е много злопамятен.

Когато се събраха в кантората на нотариуса, Филип умело прикри изненадата си от изричното разпореждане на Лиз в завещанието ѝ, че той няма да се разпорежда еднолично с наследството ѝ. Щом те седнаха около масата в чакалнята, където прислужникът на нотариуса им поднесе джин с тоник, Филип вдигна своята чаша и любезно кимна към Нел:

— Е, за теб резултатът никак не е лош, нали, при това само след шестнадесет месеца работа при Лиз?

Нел успя да си наложи да бъде сдържана. Припомни си думите на баща си: „Елеонор, някой ден може да си изпатиш зле с този невъздържан начин на изразяване!“.

— Нали в тази къща именно аз печелих парите през последната година, защото Лиз не бе в състояние да се среща с клиентите си. Много добре умея да смятам и мога да докажа, че съм изплатила всички разходи, които Лиз бе направила заради мен. От дванадесетгодишна съм научена да се оправям с къщната работа и с икономисването на разноските за ежедневието. Баща ми настояваше да пестя всяко пени и да му докладвам за всяка покупка, затова сега много лесно мога да се отчетя пред теб, ако настояваш за това, разбира се.

— О, сигурен съм, че ще се справиш. Знаем, че преливаш от добродетели. За съжаление, Лиз не умееше да пести и затова винаги се налагаше някой да ѝ помага при воденето на сметките за разходите. — Филип заговори с мек, едва ли не бащински тон. — Да знаеш как ще ми липсва тя... — Този път гласът му прозвуча искрено.

Филип винаги се бе старал да изтъква любовта си към Лиз, но странно... именно това възпираше Нел да прекрати отношенията си с него. И двамата отлично съзнаваха, че между тях няма да има приятелски отношения. Затова той остави чашата си на масата и вежливо я предупреди:

— Обикновено не си губя времето с хора под моето ниво, но в твоя случай съм длъжен да направя изключение, защото Лиз настойчиво ме помоли да се погрижа за теб. И нали съм свикнал да спазвам обещанията си...

Нел се опита да му възрази:

— Изненадваш ме с тези думи, но щом като Лиз е била толкова настойчива...

— Много добре съзнавам, че не изпитваш най-топли чувства към мен — продължи Филип, — но не е зле да ти припомня, че досега с нищо не съм ти навредил. А аз съм от онази особена порода хора, които ненавиждат половинчатото поведение.

Нел едва не се разсмя.

— Наистина си много особен, Филип!

В един миг и двамата внезапно изпитаха пристъпи на симпатия един към друг. Нел си каза, че този елегантен светски мъж винаги съумява да се спаси благодарение на необикновеното си чувство за хумор.

— Според мен, ако приберем шпагите, можем да се разберем като почтени хора и да стигнем до взаимно приемливо споразумение, което няма да ни обвързва повече, отколкото е необходимо — предложи той.

— И какво предлагаш?

— Да попълня мястото, опразнено от Лиз, и да стана нещо като твой настойник.

— Вече съм мислила по този въпрос — любезно отговори Нел, но изразът на лицето ѝ недвусмислено подсказваше, че не е възхитена от предложението му.

В очите му проблеснаха искри, подсказващи, че въпреки нежеланието си той не може да прикрие възхищението си от Нел.

— Свикнал съм да преценявам всичко от мой аспект, според спомените ми от моето детство. Не съм ти разказвал, но майка ми и вторият ми баща ограничаваха грижите си за мен само в изпращането

ми в пансион. Няма да забравя как една цяла година прекарах зад стените на пансиона, без да видя майка си. И участи на бедната Лиз не беше по-добра, защото нейните родители непрекъснато отсъстваха от Англия.

— Нямам нужда от бащински грижи, Филип. И въобще не се нуждая от надзор.

— Но Лиз беше на мнение, че това няма да ти навреди.

— А ти откога започна да се съобразяваш с чуждите мнения?

За миг Филип остана мълчалив, а после продължи с интонация, на каквато Нел не подозираше, че е способен:

— Винаги съм се съобразявал с мнението на Лиз. Познавам много хора, обаче само неколцина мога да нарека свои приятели и на първо място сред тях беше Лиз. Не можеш да разбереш каква празнота отвори нейната смърт в сърцето ми.

Сега беше ред на Нел да потъне в размисъл. Неволно си припомни думите на Лиз, споделени с Нел няколко дни преди края: „Разбирам, че не харесваш Филип, но те моля да не прекъсваш връзката с него. Кой знае, един ден може да се окаже много полезен. А нищо чудно и ти да му помогнеш при някакъв случай. Не, не ме гледай така недоумяващо, Филип обича да се чувства нужен някому, но колкото повече остарява, толкова повече намаляват хората, на които ще бъде необходим. А когато и аз си замина... той много трудно ще понесе мисълта, че ти вече няма да желаш да общуваш с него. Моля те поне за едно — не пренебрегвай опита му, съветите му, защото той ще се радва, ако бъде в състояние да ти е полезен“.

— А какво ще поиска в замяна на драгоценните си съвети?

Но Лиз не се засмя на шеговитото подмятане на Нел.

— Той никога няма да поиска нещо от теб, освен ако ти самата, напълно доброволно, не решиш как да му се отблагодариш.

При тези думи Нел сломено въздъхна. Никак не ѝ се искаше да продължава познанството си с Филип Фолкнър, защото отдавна мечтаеше да скъса всички връзки с миналото си. Копнееше за пълна самостоятелност, за да изпробва силите си. Отдавна бе дала клетва пред себе си, че ще доживее деня, когато ще се отърси от всякаква опека. И сега най-малкото, от което се нуждаеше, беше Филип Фолкнър да поеме ролята на втори неин баща. Стигаше ѝ истинският ѝ баща.

— Напълно човечно е по-младите да не обръщат внимание на съветите на по-възрастните, макар да са много разумни и грижовни — продължи Филип с досадно нравоучителен тон. — И в нашия случай това печално правило няма да бъде нарушено. Но съм длъжен да ти съобщя, че Лиз ме принуди да ѝ обещаю, че няма да престана да се грижа за теб и след смъртта ѝ, макар че сега се убеждавам колко безнадеждно трудна ще се окаже тази задача. Е, струва ми се, че за днес повече няма какво да си кажем. — Филип стана от стола. — Сбогом, скъпа Нел, пожелавам ти щастие.

За миг тя изпита странно усещане за празнота и незадоволство, но нали беше постигнала целта си? Сега принадлежеше само на себе си. И никой нямаше правото да ѝ нарежда какво да прави и какво — не! Притежаваше разкошна къща, солидна сметка в банката, бъдещето ѝ беше осигурено. Колко високо се бе издигнала, колко още ѝ предстоеше! Посегна към чашата си и я пресуши на един дъх. „Аз съм свободна — възкликна тя, обезумяла от радост, — свободна, свободна, свободна... И мога да правя каквото си пожелаю!“

[1] В Западна Европа често окачват фазани и други птици да висят със седмици на балконите и верандите, докато се обезкърви месото им, макар и с риска да се вмирише, за да бъдат по-вкусни. — Б.пр. ↑

[2] Тъмнокожата певица с великолепен глас умира в дома си в Лос Анджелис през юни 1996 година. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Когато с нея се свърза първият от клиентите по препоръка на Филип, Нел веднага протегна ръка към телефона, за да благодари на Филип, но след кратък размисъл се отказа от спонтанното си решение. От два месеца не се бе срещала с него, но това не само че не ѝ пречеше, напротив, дори ѝ помагаше да организира живота си поновому, като добре смазана чисто нова машина. Смени обзавеждането в къщата, изцяло според вкуса си, включително всички мебели, картини, огледала. На видно място — на масата до камината — постави сватбения портрет на Лиз в разкошна сребърна рамка, дело на прочутата Дороти Уайлдинг, а до портрета постави скъпа порцеланова ваза с любимите на Лиз розови азалии. Другата значителна промяна в живота ѝ бе решението да не остава сама в къщата — първият ѝ питомник беше едно прелестно сиамско коте, с толкова смешно и трудно за произнасяне име, че Нел веднага го промени — нарече го Блосъм (цвят на плодно дърво). Четиримесечното котенце, кълбо от пух с очарователни очички, като златисти астри, напълно заслужаваше новото си прозвище. Заведе го на ветеринаря да го ваксинира, а той я посрещна с весела усмивка — още от вратата хареса сиамското котенце, дори сподели, че е прелестно като самата китайска императрица.

Винаги бе обожавала котките, но баща ѝ нито веднъж не ѝ позволи да си вземе някоя котка. Кучетата вонели непоносимо, а котките драскали с нокти и съсипвали мебелите. Колко му се моли, колко плака, без да успее да прекърши волята му... Един ден се бе осмелила да домъкне в къщата им някакъв бездомен, рошав котарак, ала баща ѝ нареди незабавно да го отведе на ветеринаря.

— Но там ще го затворят в клетка! — отчаяно проплака детето. — Моля те, много те моля, нека да го задържим! Аз, само аз ще се грижа за него, той въобще няма да те безпокои. Та това е само едно бедно изоставено котенце!

— Такива котаци има навън колкото щеш! Размножават се както им скимне и са само едни жалки твари. Не трябва да им обръщаш

внимание и да си губиш времето с подобни глупости!

Нел никога не успя докрай да разбере баща си. Преди да заспи, свита на кълбо, дълго плака и се закле, че един ден... един ден ще има свое котенце и никому няма да позволи да го докосне.

Сто и двадесет лири плати в брой за Блосъм, но си струваше — вече не се чувстваше самотна в голямата къща, затова потърси мъжа на пазара, от когото бе купила Блосъм, за да го попита дали не му е останало някое от братчетата или сестричетата на новия ѝ любимец. За щастие, продавачът измъкна от задната стаичка още едно коте, обясни, че е братче на Блосъм, и Нел веднага го купи и него. Нарече го Бъндъл (вързопче). Но Блосъм го посрещна с настръхнала козина и веднага се свря под леглото на господарката си. Едва на третия ден се престраши и се подаде изпод леглото, но Бъндъл се нахвърли върху него — беше по-едро, ала Блосъм се оказа по-подвижна и бързо му отскубна снопче косми, с което завинаги спечели уважението на съперника си. След като установиха приятелски отношения, двете котета заживяха наистина братски — спяха в голямата кошница в ъгъла, макар че през нощта често рипваха в края на леглото на Нел. Играеха и палуваха по цял ден, без да скучаят нито за миг, дори и когато господарката им не беше в къщата. Ако имаше ангажимент за повече от едно денонощие, тя наемаше една от съседките, която също като нея обичаше животните. Котетата свободно излизаха и влизаха, защото Нел бе повикала един дърводелец, за да им измайстори специална вратичка, ниско долу на задната врата. Винаги, когато се прибираше в дома си, я посрещаше шумът от подрусването на звънчетата, които бе окачила на герданчетата им — котетата буйно скачаха от леглото ѝ, където се излягаха и търкаляха в нейно отсъствие, за да се втурнат през глава надолу по стълбата и да я приветстват на прага. После, когато тя се отпускате в дълбокото кресло до камината, те се сгушваха в скута ѝ, а тя оглеждаше владението си и щастлива въздишка се отронваше от устните ѝ. Всъщност за какво още би могла да мечтае? С работата си почти нямаше затруднения, от липса на пари не можеше да се оплаква, притежаваше разкошно жилище. Толкова бе щастлива... И нито веднъж, когато пред телевизора си отваряше бутилка вино, не забравяше да отсипе малко от чашата си в памет на Лиз.

В нейния кръг традицията изискваше да ѝ представят нови клиенти само според стриктни препоръки, всъщност повечето от тях се

познаваха отдавна и така се гарантираше, че няма да попадне на някой неконтролиран тип, от когото никой не знае какво може да се очаква. Сега един от най-старите обожатели на Лиз ѝ предложи ново име, напълно непознато на Нел — новият се увличал по леки форми на перверзия, особено по боя по задните му части, при това неизменно с четка за коса — с иглите към кожата му. Когато се срещна с младия, представителен, и доста богат бизнесмен, по нищо не личеше, че изпитва скрита склонност към садомазохизма или „S & M“, както съкратено го наричаха в Англия. Оказа се, че съпругата му се ужасявала само при споменаването на думата „садизъм“, за нея това било по-ужасно от седемте смъртни гряха, затова и дума не можело да става да задоволява извратените му копнежи. От Нел се искаше да се преоблече като бавачка — с каквито бяха свикнали децата от елита на британското общество — и да се държи строго и безмилостно. Ще сервира обяда и непрекъснато ще му напомня, че няма да получи пудинг, ако не си обере чинията с говеждото. Той, разбира се, няма да се подчини и тя ще бъде принудена да прибегне до наказанието с четката за коса. „Е — каза си Нел, — не е много трудно за хиляда лири, при това само за няколко часа, пък и вече съм разигравала подобен сценарий...“ Затова веднага прие щедрата оферта. Облечена в бледосиня униформа, с бяла престилка и черни чорапи (специално бе уточнено предварително, че чорапите трябва да бъдат копринени, с ръбове, от най-фините, с максимално дение, тънки като паяжина, а обувките — с високи токчета). „Никак не приличам на бавачка!“ — засмя се Нел, докато се оглеждаше в голямото огледало. Униформената синя престилка бе много по-къса от обикновените, поне дванадесет сантиметра над коленете ѝ, затова при всяко нейно навеждане се разкриваше свежата ѝ плът между краищата на чорапите и ръбовете на пликчетата ѝ. „Мъжете са толкова лесни за отгатване“ — помисли си тя и за миг изпита нетърпение по-скоро да приключи с този ангажимент и да си получи парите. Върза косата си на кок, постави шапчицата отгоре, колосана и украсена с дантела. За да се допълни илюзията, беше си купила старомодни очила, кръгли като очи на бухал, доста строги, но без увеличителни стъкла.

Отмести се от огледалото, след като видя в него как котките я следяха напрегнато от леглото.

— Този път няма да трае дълго — успокой ги тя. — И вие ще получите пая си. Откъде, според вас, идват пилешките дробчета? — Целуна ги по главичките, с радост чу нежното им мъркане, след което спокойно слезе на долния етаж, за да изчака таксито.

То я отведе пред внушителна къща на Кенсингтън скуеър, а тя остана на отсрещния тротоар, както гласеше инструкцията. Прекоси улицата едва когато таксито се скри от погледа ѝ. Върна се петдесет метра назад, до номера, който се посочваше в писмото. С него беше получила ключ. Пак според указанията тя заключи отвътре и се изкачи на третия етаж, където видя ивица светлина, процеждаща се под затворената врата. Почука и влезе. До камината стоеше един мъж, а пред него се виждаше маса, на която бяха оставени прибори за двама, редом до количката, натоварена със съдовете с вечерята. Мъжът се обърна и Нел успя да се сдържи да не ахне единствено благодарение на умението да не се издава при никакви обстоятелства, пък и още с излизането си от дома бе започнала да се концентрира върху новата си роля. Защото лицето на мъжа се оказа познато. Запита се дали да не направи почтителен реверанс, но веднага си припомни, че с тази фатална грешка може да провали цялото представление. Вместо това само хладно промърмори:

— Добър вечер.

— Здравей, нани^[1].

— Готов ли си да си изядеш вечерята? И да не би да си забравил преди това да си измиеш ръцете?

— Да, нани. — Той послушно протегна ръцете си към нея. Нел разкопча палтото си и го метна на стола до вратата, сетне пристъпи напред и намести шапката си, килнала се леко настрани, докато изкачваше стъпалата. Провери добре поддържаните му ръце, с безупречен маникюр. Той бе облечен в раирана пижама, тъмносива, с червено и бяло по краищата, пристегнат с коланче на кръста си. От него я лъхна на нещо познато — веднага си спомни, че този сапун използваше баща ѝ в хирургическото отделение.

За миг споменът наруши концентрацията ѝ, но тя бързо се окопити и решително продължи:

— Да, виждам, че си ги измил. А сега, хайде да се залавяш с вечерята. Ако я изядеш, искам да кажа цялата, до последната хапка, ще ти разкажа една прекрасна приказка. Но ако не я изядеш...

Тя видя очите му, светлосини и странно зачервени, които пламнаха, докато ѝ отговаряше:

— О, да, нани, разбира се, нани, всичко ще си изям. Обещавам.

— Да се надяваме, че това не е лекомислено обещание. Защото знаеш как се огорчавам, когато те хвана, че ме лъжеш.

Гласът ѝ се изостри и за миг тя видя изненадата в погледа му. Затова продължи малко по-меко:

— Хайде, започвай. Нали не искаш да пострадаш?

— Да, нани. — Той пое единия стол и остави втория, откъм количката, за Нел. Очевидно тя щеше да сервира вечерята. Повдигна първия капак — менюто беше най-обикновено: грах, моркови, варени картофи и месо, само че не можа да разбере дали е говеждо, или агнешко. Взе една от порцелановите чинии и постави от всичко вътре, докато оформи порция, нормална за едно дете. На колко ли годишен бе решил да се преструва, зачуди се тя, и реши, че се е вживял в спомените си от осемгодишна възраст. Следователно е редно вече да може сам да се храни, но все още не може без бавачка. Посегна към кристалната чаша и му наля вода.

— А сега започвай. Като добро и послушно момче си длъжен всичко да изядеш.

— Да, нани.

Започна добре, дори прекалено ентусиазирано, ала това не трая дълго — разпръсна храната извън чинията и не след дълго в стаята се разнесе нетърпеливото му потропване по пода.

— Спри! Веднага спри!

— Но аз нищо не правя, нани.

— Само не ме лъжи! Момчетата, които лъжат, винаги си получават наказанието. Изяж всичко, ако искаш да опиташ от пудинга.

Тя се наведе, за да бутне към него изтласканата чиния, и познатият аромат на сапун отново я облъхна.

— Не искам повече.

— Как така смееш да ми се противопоставяш! — потрепери гласът на Нел. Видя как очите му отново пламнаха. Той очевидно харесваше гнева ѝ. Но въпреки това не посегна към чинията, а започна да избутва храната върху чистата покривка. — Спри, веднага спри!

Изкрещя тъй силно, че той остана със зяпнала уста. Воднистосините му очи помръкнаха и зениците му се разшириха. Видя

как едната му ръка се шмугна, сграбчи вилицата и я скри в скута му.

— Казах ти да спреш това! Колко пъти ще ти обяснявам какво ги очаква момчетата, които си играят с онова?

— Ръцете им ще окапят — сломено промълви той.

— Точно така! А сега си изяж всичко като послушно момче.

— Не искам — още по-плахо, но всъщност предизвикателно прошепна той.

— Ще преброя до три! Ако не си изядеш вечерята, нищо друго не ми остава, освен да пристъпя към наказанието.

— Не ме е грижа! — размирно отвърна той и ръката му отново се шмугна под масата.

Нел сърдито отмести стола си.

— Много добре. А сега марш в леглото!

С приведена глава и озъртащ се поглед, той нетърпеливо тръгна пред нея. Нел смъкна шапчицата си, откопча фибите си и разтърси косата си. Настъпваше часът на разплатата. Беше си научила встъпителната част много добре — трябваше само да следва това, което ще ѝ подсказже клиентът, и от време на време да го успокоява, ако започне да прекалява. Ако е доволен, ще ѝ се подчинява напълно, но ако не е, повече няма да я потърси. Не се съмняваше, че ще се справи с него — той вече бе смъкнал пижамата до глезените си и легнал по корем очакваше ужасяващите удари да се посипят по разголения му задник, докато стискаше с двете си ръце набъбналия си член.

Тя се позабави малко, за да го накара от нетърпение да стигне до етапа, от който нататък щеше да го очаква само бурната, но кратка кулминация. Когато ѝ се стори, че той повече не може да изтрае, тя влезе в спалнята и завари всичко така, както очакваше. Той не се обърна, когато чу стъпките ѝ, но тежката четка със сребърна дръжка и корави влакна бе оставена на леглото до него. Тя я сграбчи и реши да внимава повече от друг път, защото лесно можеше да съдере кожата.

— Наведи се — заповяда тя с глас, на какъвто бяха способни най-строгите английски бавачки. Той с радост изпълни заповедта ѝ, но тя побърза да го предупреди: — Ако ми кажеш, че съжеляваш, може и да ти опростя наказанието.

— За нищо не съжелявам! — предизвикателно извика той.

— Много добре. — Замахна, но не с пълна сила, защото разбираше, че той бе на ръба на възбудата и може би ще стигнат само

четири-пет удара, защото той не спираше трескавото мърдане с ръка. Но не постигна облекчение дори и при седмия удар. Тя увеличи силата, но нищо не се промени дори и след двадесетия удар. „Боже мой — стресна се тя, — може да пострада доста сериозно, ако продължавам все така. Та сега аз го налагам с все сила!“ Чуваше ръмженето му, сякаш бе достигнал кулминацията си, но той все още продължаваше бясно да мастурбира. Нел си каза, че е заплашена репутацията ѝ, и се наведе напред, за да види лицето му — беше зачервено до неузнаваемост, изпотено, а устатата му — отворена, но членът му не се отпускате. „Сигурно се занимава от години с това“ — помисли си тя. Ръката ѝ се измори, вече не помнеше броя на ударите. Хълбоците му се бяха зачервили до кръв, дори на няколко места кожата му бе охлузена. Той усети как тя се стресна и диво изкрещя:

— По-силно, проклетнице! За какво, по дяволите, ти плащам толкова пари!

Тогава тя осъзна, че за него най-важният проблем е затруднената кулминация. Нищо чудно да е поел нещо в паузата, когато тя се позабави, преди да влезе в спалнята — личеше си по изцъклените му, блестящи очи, по разширените му зеници и по преbledнелите му скули. Нел пусна четката и се дръпна назад.

— Не ми губете времето, защото повече нищо не мога да направя. Ако сте смъркали дрога, или сте използвали спринцовката...

— Коя си ти, мътните да те вземат, та ме обвиняваш, че взимам дрога? Не знаеш ли кой съм аз? Ще те обеся за жартиерите ти, ако не направиш всичко, за което съм те повикал и за което ти плащам. Хайде, ох, по-бързо!

Нел поклати глава. Той се бе надрусал до смърт и тя не можеше да стимулира сексуалното облекчение, защото всяка дрога забавяше процеса. Може би бе използвал кокаин, защото богатите се пристрастяваха най-вече към него. Май ще се наложи да го натупа до припадък.

— Нагла кучка! — изрева той. И преди тя да разбере какво става, той вече бе изтръгнал четката от ръката ѝ и се нахвърли върху нея с ожесточението на възбуден, но незадоволен самец. Нел вдигна ръце, за да се предпази от посипалите се удари по главата и раменете ѝ. Ударите му бяха много силни и болезнени. Когато ръцете ѝ закриха лицето, той започна да я удря по тялото, тя се изви и хукна да бяга, ала

той се метна към нея и успя да я сграбчи за глезена. Двамата се стовариха на пода, но той продължи да я налага, без да спре нито за миг. С особена наслада замахваше към оголената ивица между чорапите и пликчетата ѝ. Сега болеше още повече и преди да се опомни, зашеметена от ударите и замаяна от натрапчивата миризма на сапуна му, тя протегна ръка към онази негова част, която сама ѝ се предлагаше — вкоравения му пенис. Приложи му онази хватка, на която я бяха научили, преди да я изпратят да проституира на улицата. Сграбчи го здраво, изви го наляво и надясно, а после рязко го дръпна надолу. „С това можеш да го ликвидираш“ — беше ѝ обяснила Паула. И се оказа права. Той изкрещя в агония и тъй дълго очакваният му оргазъм изригна, всичко наоколо се изпръска, а членът му после още дълго вибрираше в треперещите му пръсти. Затъркаля се по пода, сви се като зародиш в майчина утроба и жалостно запъшка. Нел изпълзя заднешком, изплашена от кървавите белези по бедрата си, изпотена и задъхана. Едва не повърна, отвратена от миризмата на сапуна, напомнящ ѝ за баща ѝ. „Проклето, мръсно копеле! — процеди тя през зъби, докато се изправяше на крака. — Никак не ме е грижа кой си и колко пари имаш! Насини ми лицето, разкървави ми бедрата!“ Закуца към съседната стая, беше ѝ натъртил десния глезен, болеше я много силно и не успя да се добере до вратата — тя се отвори и вътре влязоха двама мъже. Единият от тях, по-високият, ѝ бе познат, защото именно той бе посредникът, с когото бе уговорила условията за сеанса, но с втория никога не се бе срещала досега. Първият мъж се наведе и прошепна нещо на ухото на спътника си и двамата се вторачиха в нея.

— Какво се случи? — хладно попита посредникът.

— Защо не ми съобщихте, че клиентът е наркоман! Или си е инжектирал, или се е насмъркал с нещо. Когато го скастрих, той се нахвърли да ме бие! — Нел потри с ръка зачервените си бедра. — Затова го спрях чрез единствения възможен начин, който ми е известен.

Той я огледа от главата до петите.

— Трябва да си поговорим, преди да напуснете тази къща.

Вратата се затръшна след двамата мъже, а Нел се отпусна на най-близкия стол и простена, защото стъпи на наранения си глезен. „Какво ще стане сега? — отчаяно си помисли тя. — Да не би да са решили да ме затворят в Тауър? Защото не съм спазила условията на договора?“

Или ще ме обвинят, че съм обидила една толкова изтъкната личност?“ В гърдите ѝ се надигна страх, стомахът ѝ се преобърна. Защо ѝ трябваше да се занимава с високопоставени особи? Не знаеше ли, че с тях неприятностите са много повече, отколкото с не толкова известните бизнесмени? Наистина той бе най-младшият член на кралската фамилия, но младши или не, си оставаше принц. Притисна треперещата си ръка към челото си. Нали ѝ казаха, че се касаело само за някакъв спомен от детските му години... От нея се изисквало само да изиграе ролята на строга бавачка, а после да го нашлапа по голия задник. И никакви импровизации! Няма що, никакви импровизации! Щеше да я пребие до смърт, докато тя се стараяше да го доведе до оргазъм.

Облегна се на стола и затвори очи. „Сега вече го загазих! — каза си тя. — Всичко пропадна, толкова усилия, толкова месеци! Може би ще се наложи да се разделя с работата си. Но откъде да знам, че се е надрусал с наркотици? Да, длъжна бях да го проверя, там ми е грешката! Нали още Лиз ми казваше всеки път да проверявам клиента за дрога? Но дойдох тук по препоръка на един от най-старите ѝ клиенти. Тогава къде съм сбъркала? Ами още в мига, когато получи предложението, трябваше да се досетиш с какво се нагърбваш. Зад такива сложни уговорки, изпълнени с недомлъвки и потайности, винаги се крие някоя високопоставена особа, личност от най-знатен произход. Трябваше да се довериш на усета си, на шестото си чувство! Или пък да поискаш съвет от Филип. Но ти не направи нито едното, нито другото. Мислеше си само как ще изкараш на бърза ръка хиляда лири, най-много за половин час, там е цялата работа! И си въобразяваше, че къщата е пуста, а ето че се появиха двама телохранители. Нищо чудно да са ме заснели с някоя скрита камера.“

При тази мисъл сърцето ѝ затуптя още по-тревожно. Скочи от стола и въпреки болките затършува из ъглите, но не намери нищо, което да ѝ заприлича на обектив на видеокамера. Ами ако зад огледалото има скрит отвор към съседната стая? Загриза отчаяно нокти, затвори очи, за да се фокусира и отново впи поглед в стените. И тогава откри едва различим отвор над гардероба. Прехапа устни и изтръпна от страх. Как можа да нагази в тези потайни, дълбоки води, толкова млада, в началото на главозамайващата си кариера? И какво ще стане сега? В главата ѝ се завъртяха вихри, пред очите ѝ притъмня.

Ами ако този отвор в стената се окаже съвсем безобиден и излезе, че напразно се е изплашила?

Ето, до това води желанието да бъдеш напълно независима — упрекна я вътрешният ѝ глас, — без никакъв сутеньор. И сега пак сама трябва да изсърба всичко, което бе надробила.

Добре, уморено си каза Нел. Признавам, че сгреших. Вината е моя. Безкрайно съжалявам. Научих още един безкрайно полезен урок, а онази отвратителна сцена повече никога, никога няма да се повтори.

Но беше длъжна да мислиш по-задълбочено — неумолимо продължи вътрешният ѝ глас, — след като си решила да се оправяш сама!

Но нали исках само едно — да бъда свободна. Нищо повече. И до вчера бях безкрайно щастлива.

Разбира се, че беше щастлива! Защото просто не беше попадала в такъв капан. Имаше късмет само през първата година и половина, но този път се провали, и то безнадеждно.

Едва сега тя осъзна колко е била самоуверена, като е считала, че може да плува уверено във води, гъмжащи от акули, без да помисли за най-елементарните предпазни мерки.

„Глупачка, истинска, непоправима глупачка! — яростно се упрекна Нел. — Лиз пак се оказа по-умна от мен. Неслучайно тя искаше да не оставам без надзора на Филип. Защото тя е знаела, и то много по-добре от мен, че за свободата винаги се заплаща скъпо и прескъпо.“

Нел потръпна. В камината гореше огън, но студът се надигаше отвътре, от сърцето ѝ. За пръв път, след като успя да се изтръгне от примката на Мики Шонъси, се ужаси от страха пред неизвестността, но този път много по-силно. Благодарение на собствената си глупост бе попаднала в капан, много по-страшен и коварен от всичко, на което бяха способни сутеньорите на долнопробните улични проститутки.

Зарови лице в шепите си. Зашепна гореща молба. Обеща си, че ако успее да се измъкне невредима оттук, непременно ще потърси помощ от Филип и нищо няма да предприеме, преди да получи одобрението му. Само да можеше да се измъкне оттук...

Вратата се отвори и тя стреснато дръпна ръце от лицето си.

Появи се посредникът, но той само огледа бъркотията в спалнята, без въобще да ѝ обърне внимание, и след минута се върна в съседната

стая. После пак се появи, следван от непознат мъж. Нел забеляза, че непознатият носи лекарска чанта, и се досети за професията му.

Отново ѝ се наложи да чака. Потръпна от хлад и отстъпи с две крачки към камината. Спомни си, че вече бе попадала в подобна конфузна ситуация, но тогава успя да се отърве, защото за нищо не носеше вина. Отново се закле мислено, че веднъж да се измъкне оттук, веднага ще потърси закрилата на Филип Фолкнър. И ако той ѝ прости самоувереното ѝ поведение, тя ще му обещае, че ще се вслушва в съветите му.

Новодошлият се приближи към нея и остави лекарската си чанта на пода, за да прегледа раните ѝ.

— Нараняванията са повърхностни — констатира лекарят, но го каза повече на посредника, отколкото на самата нея. — Няма сериозни увреждания.

От израза на лицето му нищо не можеше да се разбере. И лекарят, и посредникът я гледаха безчувствено, както се наблюдава неодушевен предмет.

— Ето, вземете това. — Лекарят ѝ подаде от чантата си тубичка с някакъв крем. — Намажете с него раните си, за да заздравеят по-бързо. — В този миг той ѝ се стори добре настроен към нея. Нел трепна, когато пръстите му докоснаха лицето ѝ. — Боли ли ви тук? — попита лекарят.

— Малко — смотолеви тя, но не му призна, че тъкмо там бе изкълчена челюстта след жестокия побой на Мики.

— Може би един или два дни ще ви боли, но след това няма да останат никакви белези — успокои я лекарят, затвори чантата си и заедно с посредника се отдръпна към вратата. Двамата мъже зашепнаха нещо, след което лекарят излезе от спалнята.

— Мога ли вече да си вървя? — попита Нел с най-благовъзпитания си тон.

— Но само след като подпишете това.

— Аз не си служа с документи. Взимам хонорари само в брой.

— Това не е разписка, а клетвена декларация, че пред никого — повтарям, пред никого, и при никакви обстоятелства няма да разкриете това, което се е случило в това помещение. — Гласът му и лицето му останаха непроменени, студени и надменни.

— Никога не споделям какво съм преживяла с клиентите си — резервирано отговори Нел.

— Радвам се да го чуя. Но въпреки това сте длъжна да подпишете тази декларация.

Нел я прочете. Беше напечатана на машина и тя проумя, че далеч не бе първата, на която връчват подобен документ. „Никак не са глупави — каза си тя, докато се подписа с името Клео Мондейн, — знаят как да се застраховат отвсякъде.“

Посредникът хвърли един поглед на подписа ѝ и веднага ѝ върна листа.

— Подпишете се с истинското си име. — От противния му глас по гърба ѝ полазиха тръпки. Подписа се като Нел Джордан. Това бе триумф за нея, макар и съвсем дребен, но никой не можеше да ѝ го отнеме — защото още не се бяха добрали до истинското ѝ име. Мъжът взе листа, сгъна го акуратно и го прибра в дълбокия вътрешен джоб на самото си, след което измъкна оттам издут бял плик.

— С оглед на... усложненията, за който съм длъжен да ви уведомя, че не бяха предвидени при първоначалния разговор, вашият хонорар се удвоява, за да се компенсират... хм... раните ви и стреса, на който сте били подложена. Повече контакти не се предвиждат.

Нел успя да скрие искреното си облекчение, само кимна хладно:

— Радвам се да го чуя.

Той се отдръпна към вратата.

— Надявам се, че няма да имате затруднения да се завърнете сама у дома си.

Нел грабна палтото си и тръгна към изхода. Едва в таксито започна да трепери. В къщата я посрещнаха двете изгладнели котки. Тя ги грабна в ръцете си, зарови лице в меката им козина и се успокои чак когато долови нежните им тръпки, придружени с блажено мъркане.

— Поне вие никога не ме упрекувате — прошепна им тя и се просълзи. — Защото само вие ме обичате такава, каквата съм. А онзи принц снощи ме гледаше, сякаш съм хлебарка, изпълзяла от канала, макар че досега по-перверзно същество не бях срещала. Кое му дава право да ме презира? Аз поне не си въображавам, че съм кой знае каква личност. А той има ли въобще професия?

Потопи се в горещата вана, заобиколена от мехурчета и успокояващия аромат на любимия си сапун. Никога не се бе завръщала

така унижена, омърсена и пребита от досегашните си визити. Презираше и себе си, и неврастеничния си клиент. Още усещаше върху кожата си болезнено втренчения поглед на воднистите му очи, странно изцъклени.

„Е — каза си тя, след като източи водата от ваната, — с това приключва този начален период в практиката ми. Защото сега най-важното е да не се отчайвам. Най-лошото е опасността да плъзнат някакви зловредни слухове. А с какво аз съм по-лоша от него? Защо винаги споменават името му в почетните списъци и във всеки светски репортаж? Нима с това става по-достоеен от такива като мен? Да, всеки се стреми да се добере до най-високото ниво, за да се смята за недосегаем. За него аз си оставам нещо като парцала, с който забърсват пода на кухнята. Не бих могла да го изтърпя, ако бях негова камериерка. Кое му дава правото да ме гледа извисоко — ето, това не мога да го проумея! Както и онзи гаден посредник... от къде на къде ще се държи с мен като с неодушевен предмет! Та какво толкова е той, в края на краищата? Нищо, освен един жалък сводник! Но само защото господарят му, онова извратено влечуго, принадлежи към каймака на висшето общество, на него всичко му е позволено, а мен... с мен могат да се отнасят като към измет!“

Отпусна се в леглото, а котките се сгушиха върху краката ѝ, по-приятни от грейка, и гневът ѝ постепенно затихна. Едва сега можеше да обмисли по-разумно досадната ситуация, в която се бе озовала. Имаше само един изход: час по-скоро да се обади на Филип, да му обясни всичко, без недомлъвки, без никому ненужния свян, да го изслуша смирено, да измоли прошката му и да разчита на добронамереността му. Той, разбира се, няма да пропусне да я уязви, но ще се наложи да преглътне сарказма му, защото се касае за бъдещето ѝ. За съжаление, все още не се бе научила да познава хората — за това се изискваше време и опит, много опит. Следователно мъчителната среща с Филип Фолкнър бе неизбежното, но полезно зло, така както всяко лекарство е всъщност отрова, но в умерена доза.

Дори и да бе изненадан, Филип с нищо не го показва, нито пък подскочи от ентузиазъм. Само подметна с типичната си леко иронична интонация:

— На какво дължа удоволствието?

Беше съчинила внушително обяснение, с което се надяваше да го предразположи, но мигновено разбра по сърдечния тон, с който той откликна на обаждането ѝ, че е излишно да го убеждава. Затова започна без всякакво предисловие:

— Попаднах в необикновена, доста деликатна ситуация, и то изцяло по моя вина. Но не бих искала да го коментираме по телефона. Би ли наминал към мен?

Опитният Филип веднага долови необичайно напрегнатите нотки в гласа ѝ.

— Очаквай ме след двадесет минути.

Когато пристигна, Нел му разказа всичко — от игла до конец, без да пести подробностите, без да отрича, че е постъпила като наивна хлапачка.

— Първо трябваше да се консултирам с теб — мрачно заяви тя, след като стигна до края на историята. — Сега съжалявам безкрайно, но не мога да върна времето назад. Явно Лиз се оказа права — за някои по-деликатни въпроси имам нужда от съвети и защита, от някой, който да е по-опитен, по-мъдър от мен. Бих искала ти да си този някой... ако, разбира се, преди това ми простиш, че те бях пренебрегнала.

— Само ако не гледаш на мен като на някое добродушно, старо татенце, при когото можеш да изприпкваш винаги, когато надrobiш поредната попара.

Притеснена, но надяваща се на помощта му, Нел се закиска смутено. Никога досега не бе изпитвала такова облекчение. Прииска ѝ се да се метне на врата му и да го задуши в прегръдките си.

— Поне едно ми стана ясно дотук — загазила си, и то здравата — лаконично обобщи Филип. — Но в цялата тази бъркотия има нещо неясно... Защо не ми разкажеш всичко отначало, стъпка по стъпка, за да се опитам да измисля откъде да се захвана?

Тя изпълни молбата му, а той въздъхна замислено, преди да се заеме с анализа на крайно деликатната ситуация.

— Първата ти грешка е била в това, което един от партньорите ми отвъд океана нарича „игра на сляпа баба“. Не се страхувай от височайшия си партньор. Според мен отново ще го тикнат в така наречената клиника за възстановяване, което всъщност си е затвор, но от най-висш ранг, предназначен само за членове на най-знатните фамилии на Острова.

— Най-много ме безпокои дали притежава достатъчно власт, за да ме ликвидира като куртизанка.

— Надали, и то тъкмо сега, след тази криза, пък и влиянието му в неговите среди никога не е било чак толкова значително, защото е получил наследството си по женска линия. Разкажи ми по-подробно как те откриха, как се добраха до теб? — Тя веднага му разказа подробностите около началната фаза на договарянето за злополучния сеанс и Филип кимна разбиращо: — Да, на тяхно разположение винаги са били най-опитните посреднически фирми. Не е зле да ми опишеш как изглежда онзи, когото наричаш посредник. — Нел изпълни и тази молба на Филип. — Нещо ми напомня това описание, в момента не мога да се досетя за кого, но ще се поразровя в паметта си. За всеки случай ще прелистя и старите си бележници, изписани с десетки телефонни номера.

Филип се усмихна леко, но усмивката не вещаеше нищо добро за неизвестния противник.

— Ако подозренията ми се оправдаят, всички загадки ще си намерят твърде логично обяснение. Защото си мисля за един тип, стар познат, който винаги обичаше да се рови в калта и печелеше внушителни суми от изнудвания на знатни особи. Но едно не мога да си обясня — откъде е научил за теб? Обикновено се наемат проститутки с опит в деликатните садомазохистични сеанси, а ти не си от тях.

— Казаха ми, че той обожавал сцени с бавачки, обичал да го понатупат с четката за коса, но да не се прекалявало. Цялата работа била детинска игра — буквално това ми заявиха по телефона.

— Те? Нима не е бил само един посредник?

— О, намеси се още един, по-млад, много представителен, много... хлъзгав, бих казала. Обясни ми, че се касаело за инцидентна заявка, но държали да работят с изтъкната професионалистка. Изрично настояваха да им гарантирам пълна дискретност. Никога дотогава не бях водила толкова сложни и продължителни преговори, и то за един-единствен сеанс.

— Естествено. — Филип замислено присви устни, както винаги, когато изпадеше в размисъл. — Остави ме да се съсредоточа. Има нещо гнило в цялата тази загадка. Трябва да направя няколко дребни

справки. — Но като видя как се напрегна лицето ѝ, веднага побърза да я успокои: — Можеш да разчиташ на моята тактичност.

— Всъщност... май нямам друг изход.

— Но поне си извлече поука, нали? — укоризнено я изгледа Филип.

— Повече няма да повтора тази грешка — кимна тя.

След една седмица Филип отново я посети.

— Твоят въпрос се уреди — обяви той още от прага.

Нел го изгледа втренчено.

— Спомняш ли си, че след погребението на Лиз те запознах с една особа, за която ти обясних, че има много опит със садомазохистични сеанси?

— Беше някаква... о, не си спомням името ѝ, но я наричаха съкратено Д.Д. Нали нея имаш предвид? Май се беше уредила да се ожени за доста богат чужденец.

— И оттогава е преустановила всякакви контакти с предишната си клиентела. Но въпреки това не изгубила интереса си към перверзните забавления и вложила доста пари в някаква агенция със съмнителен предмет на дейност. Според злите езици дори държала контролния пакет от акциите. А като оставим настрана официално обявената сфера на дейност, истинското предназначение на тази агенция била да набира проститутки за любителите на по-тръпнещи садомазохистични усещания. Два пъти в годината прелитала от Австралия до Лондон, за да следи как се оползотворяват доходните ѝ инвестиции. Джентълменът, който те е наел, от няколко години сътрудничел на хонорар именно на тази агенция. Те са те препоръчали на камериерите на твоя височайши клиент.

— Но... аз нямам нищо общо с нито една агенция... И нали уж ме е препоръчал един от най-старите клиенти на Лиз?

— Това няма никакво значение. Той захапал въдицата, а след него и ти. Очевидно от известно време насам височайшият ти клиент все по-трудно постигал сексуално удовлетворение.

— В това няма нищо странно, след като злоупотребява с наркотиците...

— Да, знам как влияе дрогата върху нормалния полов живот. Именно такъв е бил и неговият проблем.

— Тогава защо не са му прибрали наркотиците?

— Че кой би имал интерес от подобна намеса?

Нел го изгледа смаяно.

— Да, точно това е, за което си мислиш в момента. Той никому не е бил нужен и евентуална свръхдоза само би изтръгнала въздишка на облекчение от доста хора сред обкръжението му. От доста месеци го държат в изолация, но понякога го домъкват в столицата, за да го покажат в обществото... нали знаеш, че благородството задължава и така нататък. В замяна са му позволявали да си разиграва по някоя и друга сценка с грижливо подбрани партньорки.

— Но... — Нел озадачено вдигна рамене — защо тъкмо мен са избрали?

— А защо не? Нали си протеже на Лиз.

— Но Лиз е мъртва!

— Обаче ти не си.

— О, Филип, стига...

— Само защото ти не изпитваш злоба към останалите си колежки, това още не означава, че другите са като теб. Онази особа мразела Лиз, дори бих допълнил, че в случая омраза е доста блед термин. Ненавиждала я. Умирала е от завист, защото Лиз я е превъзхождала стократно, във всяко отношение. А ти наследи славата на Лиз и тя го е усетила. Вече нищо не е можела да стори на бедната Лиз, но ти си била подръка и при това доста неопитна и наивна. Нещо като дистанционно отмъщение, но сигурно е останала доволна от себе си. Сега може да си позволи да се оттегли за по-продължителен период от време. Сега схвана ли защо ти обяснявах още преди няколко месеца колко е важно да се изучава предварително всеки клиент?

Нел бавно кимна и унило промълви:

— Никога не съм очаквала, че някой може да е способен на такава подлост. Как да го кажа... умът ми не го побира!

— А помниш ли, че тъкмо това бе заглавието на една от любимите песни на Лиз?

Тя се усмихна печално.

— Да. — Облегна се на стола и надигна чашата си. — Излиза, че онази особа веднага ме е преценила, още от първия миг...

— Да, търсела, е и е намерила жертвеното агне. — След това Филип ѝ спомена, че след инцидента нищо не се е чуло в светските кръгове за нейния злополучен клиент от височайше потекло. Или

Филип не пожела да разкрие пред нея всичките си карти. Тя си спомни, че Филип винаги избягваше да отговаря на въпроси, които можеха да насочат следите към мрежата му от информатори. Всъщност той отдавна очакваше такъв благоприятен случай, за да наложи влиянието си над нея, останала сама, без покровител, след смъртта на Елизабет Уоринг. Наложил му се да обуздае нетърпението си, но нали, както се казва, по-добре по-късно, отколкото никога... Нел се замисли върху това обяснение на събитията и в душата ѝ пролази хлад. Нима бе решил да я остави да трепери за бъдещето си и при най-незначителната опасност да търси закрилата му? А всъщност тя не подозираше с колко още заплахи можеше да се сблъска, ако продължава да упорства със солови акции сред елита на британското общество. Погледна я изпитателно и се запита има ли смисъл да ѝ обяснява, че повечето от писмените договори не струваха дори хартията, изхабена за тях. Филип разумно прецени, че е още рано да я въвежда и в други тънкости на занаята. Отдавна бяха отминали дните, когато детективите на Скотланд Ярд бяха страшилището за всички любители на потайните пороци. Днес тяхната роля беше поета от жълтите вестници, главно от таблоидите, специализирани в скандални хроники, любимо четиво на милиони целомъдрени и неопетнени обитатели на предградията. Но Филип реши да ѝ спести това обяснение. Нали вече бе усвоила най-важния урок в нейната деликатна професия?

— А какво ще ми кажеш за наркотиците? — тревожно попита Нел. Това бе друга опасност, която обаче можеше да ѝ донесе не по-малко неприятности от първата.

— В това не си замесена и по тази линия нищо не те застрашава. Стори ѝ се, че камък падна от плещите ѝ.

— Благодаря — промълви тя, изпълнена с признателност. — В бъдеще ще се съветвам с теб за всички нови клиенти, без изключение. Ще останеш ли да вечеряме заедно? Имам сочни агнешки котлети...

Това бе първата ѝ по-сериозна грешка, дължаща се на прекалената ѝ самоувереност, както и на липсата на опит. Това в никакъв случай не биваше да се повтаря, затова си припомни горчивия урок на Джени: „Отсега нататък на никого да не вярваш!“.

Връщаше се от последната си визита при един престарял клиент, който напоследък се оплакваше от усилващите се пристъпи на артритата си и дори не можеше да държи четката — защото любимото му занимание беше да я рисува по натура. Раздялата им беше тъжна, Нел машинално слезе от вагона на гара Падингтън и се огледа за такси. Докато се взираше сред пъплещите коли, тя не забеляза момичето зад нея, което се бореше с някакъв едър, татуиран тип, докато не проехтя отчаяният вик на момичето:

— Помощ! Помогнете ми, моля ви... помощ!

Нел рязко се обърна и с ужас видя, че минувачите страхливо се заозъртаха и бързаха да се отдалечат от неприятната сцена. Мъжът беше много висок, широкоплещест, с глава като гюле. От лявото му ухо се клатушкаха три позлатени обици.

Веднага проумя за какво е схватката. Достатъчно ѝ бе да зърне тънката ѝ китка, сграбчена в огромния му юмрук, страхът, изписан по детското ѝ лице, паниката в изтънялото ѝ гласче. Сякаш виждаше себе си само преди две години, в лапите на Мики Шонъси. Стори ѝ се, че чува собствения си глас: „Недей, Мики, моля те... не ме удряй повече...“. А в следващия миг я връхлетя ужасяващият спомен от детството ѝ: „Не, татко, не ме смъквай долу, моля те, татко... не ме мъкни в мазето! Там гъмжи от плъхове! Моля те... моля те...“. Никой не откликна на молбите ѝ. Беше си заслужила наказанието. И така през всеки две седмици.

Въобще не осъзнаваше какво върши. Яростта замъгли очите ѝ. Неочаквано за самата себе си, тя се озова сред борещите се и изкрепя с нетърпящ възражение глас:

— Пусни веднага момичето или ще повикам полиция!

Но той дори не я удостои с поглед:

— Я се чупи оттук!

— Не аз, а ти ще изчезнеш, ако не искаш да си изпатиш жестоко!

Този път той извъртя глава, измери я с поглед и се захили презрително.

Нел стисна зъби. Момичето я погледна с надежда, без да спира опитите си да изтръгне китката си от лапата му. Надали имаше повече от петнадесет години, телцето ѝ още не се бе разделило с детските очертания, гърдите ѝ едва бяха напъпили. Между ръбовете на ботушите и края на късата ѝ пола имаше разстояние от тринадесет

сантиметра и ясно се виждаше, че мършавите ѝ бедра не можеха да изпълнят кожените ботуши. Около левия ѝ глезен се поклащаше позлатена верижка. Навярно никога не се бе хранила обилно, машинално си помисли Нел.

— Повече няма да се разправям с теб — дрезгаво изхриптя Нел, побесняла от ярост, измъкна от чантата си защитния спрей, който бе купила в Ню Йорк, и го напръска обилно. Той изрева, ослепен и замаян, но пусна ръката на момичето и започна да търка очи с двете си ръце.

Нел сграбчи ръката на момичето.

— Да бягаме! — заповяда му тя. — Хайде... да се махаме оттук... ето такси... онова до колоната с афишите... хайде, по-живо! — Напъха я в таксито, даде адреса в Западен Кенсингтън и се обърна, за да погледне към тротоара през задното стъкло. Мъжът се беше превил надве, още в шок, но никой не му обръщаше внимание. Около него се образува широко празно пространство, сякаш беше екраниран от невидимо, но мощно силово поле. Нел се успокои — когато пристигнат полицаите, те ще бъдат далеч оттук. Но в момента не се виждаше нито един от блюстителите на реда. Всъщност това бе за добро, защото употребата на тези опасни спрейове все още беше забранена в Англия. Тя не бе очаквала, че ще ѝ се наложи да използва флакона със спрей извън САЩ, още повече посред бял ден, в пет часа, събота следобед. Момичето хлипаше съзливо, затова Нел му подаде кърпичката си.

— Всичко е наред — утешително рече тя, — вече сме в безопасност. Той няма да те намери.

Между хлипанията момичето едва успя да изрече няколко фрази, пълни с оплаквания за заплахите му да я убие, ако се добере до нея, както и оправдания, че не била виновна, загдето бизнесът замрял. Събота следобед винаги е бил лош ден за нейната професия, защото повечето мъже излизали със семействата си и всички сутеньори признавали този факт, само нейният грубиян не можел да се примири със спада на печалбите. Колко пъти се опитвала да му го обясни, но той не разбирал от дума и тя вече се видяла в чудо, дори не смеела да се връща при него.

— Да се надяваме, че повече никога няма да ти се наложи — загрижено реагира Нел. — Между впрочем, на колко години си?

— На осемнадесет... — Сините ѝ очи се опитаха да устоят на изпитателния поглед на Нел, но не издържаха и се сведоха надолу. — На петнадесет — глухо призна тя.

— А на колко беше, когато започна? Сигурно си избягала от дома си, нали?

— Откъде знаете? — Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Усещам акцента ти, някъде от околностите на Ливърпул. Много момичета от Севера бягат от домовете си и се включват в играта, млади и зелени.

— Не съм избягала от дома си — отчаяно изхлипа момичето. — Още когато бях на осем, ме пратиха в дом за изоставени деца. И оттогава никой не се е грижил за мен. А от онова сиропиталище всички бягаха кой както може. — Тя избърса сълзите от очите си и погледна през прозореца на таксито. — Къде отиваме?

— В моята къща. Ще дойдеш с мен.

Момичето се сепна и уплашено се дръпна.

— Не се бой, нищо лошо няма да ти се случи — успокои я Нел. — Искам само да ти помогна. Можеш да останеш при мен за тази нощ, ако няма къде другаде да преспим, а утре ще потърсим едни хора, които могат да ти бъдат от полза, ако искаш да се отървеш от онзи отвратителен сутеньор.

Нареди на шофьора на таксито да спре до Ланкастър Гейт, плати му и за да прикрие следите си, взе второ такси, което ги отведе в дома ѝ.

Най-важното бе да прибере изплашеното момиче в дома си, да го накара да се изкъпе, да го нахрани, а на следващия ден щеше да го заведе в някоя от многобройните благотворителни организации. Спомни си, че Лиз бе давала умерени, но редовни вноски в касата на една от тези организации. Нали именно Лиз я бе измъкнала от тинята. Сега бе неин ред да спаси това бедно създание. „Тя е само петнадесетгодишна! — каза си Нел. — А аз страдах, защото започнах на седемнадесет и си въобразявах, че няма по-нещастна от мен... Мили боже, та тя е на възрастта на Маргарет! — От спомена за сестра си Нел изтръпна. — Е, Маргарет, щом нищо не мога да сторя за теб, нека ощастливя поне това несретно създание. По-добре е да има някаква реална полза от парите ми, вместо да се вайкам защо се стигна дотук, какво би станало, ако...“ Сърцето ѝ се разкъсваше от мъка по

изгубената ѝ сестра, особено когато си спомняше обещанието, което бе дала на майка си.

— Но къде отиваме? — проплака непознатото момиче и се огледа подозрително.

— Вече ти казах. Ще те заведа у дома.

— Но аз не ви познавам... какво искате от мен?

Нел се засмя, когато тя изплашено вкопчи ръката си в нейната.

— Първо ще се изкъпеш, после ще седнем на масата. А след като се насним, утре рано ще ти потърсим нови покровители.

— Не желая отново да попадна в някое сиропиталище!

— Но аз не мога да се грижа за теб. Не съм от социалните служби.

— Тогава какво, по дяволите, искаш от мен?

— Нали ти обясних, че искам да те спася от онзи гаден тип и от такива като него.

От тези думи на Нел непознатото момиче се озадачи още повече. Очевидно за пръв ѝ се случваше някой да ѝ се притече на помощ. „Но не бях ли и аз изпълнена с подозрения, когато Елизабет ми предложи закрилата си? — припомни си Нел. — Непрекъснато си мислех в каква клопка ще попадна...“

Момичето не отрони нито дума по пътя до дома на Нел. Напрегнатият израз на лицето ѝ ясно издаваше желанието ѝ да избяга при първия удобен случай. Най-после пристигнаха. Нел веднага я завлече в банята и хвърли мръсните ѝ дрехи в пералнята. Даде на Ким — това име ѝ съобщи момичето, но не склони да сподели нещо повече за себе си — една от дебелиите си хавлии, след което се погрижи за менюто: бекон, яйца, пържени картофи, две кани чай с много захар. Изгладнялото момиче на бърза ръка изпразни чинията си.

— Защо си толкова слаба, щом не можеш да се оплачеш от липса на апетит? — изненадано я попита Нел.

— И аз не мога да си го обясня. Никога не съм била дебела, макар че изяждам всичко, което ми се сервира. Но майчето не си падаше много по готвенето, затуй може би съм толкоз кльоцава. — Тя отмести празната чиния. — Да ти се намира някой фас?

— Не пуша.

— А къде са ми дрехите? Имах един пакет в джоба...

— В пералнята. А цигарите ти ги оставих ето там, на онзи шкаф.

— О, ти си изпрала дрехите ми? Че защо? Не бяха мръсни!

— Предполагам, че се дължи на педантичните ми навици — излъга Нел. — Изпирам всичките си дрехи при всяко къпане. — Не ѝ обясни, че дрехите ѝ бяха доста измърсени, особено бельото ѝ.

Момичето запали цигара, смукна дълбоко с маниер на опитен пушач и самодоволно издуха кълбо дим.

— Е, сега е по-добре.

— Искам само да те попитам откога се включи в голямата игра? — заинтересува се Нел.

— Нали вече ти казах. Избягах и туйто. И кат нямаше как инак да си изкарвам хлебеца...

Нел я изгледа изпитателно и малката уличница се смути, проумяла, че това оскъдно обяснение не е достатъчно.

— Ами... имах си една приятелка, а тя вече беше печена в този занаят, така че ме убеди да тръгна с нея. Тя ме запозна с онзи тип, който после го прибраха на топло заради прекалената му лакомия да се добере до по-евтина дрога. И докато той си кротува в килията, тя ме пое от него. Но онзи се закани, че щом се измъкне от пандиза, аз пак съм щяла да стана едно от неговите момичета... а не му остава да лежи дълго, щели да го изритат по-рано, отколкото очаквах, така че отново ще настъпят тежки дни.

— Коя е тази твоя „приятелка“?

— Че теб какво ти влиза в работата?

— Познавам един полицай, който тъкмо с това се занимава — с проститутки и сводници.

Нел бе чувала поне десетина пъти тази история. Познаваше момичета, които, макар да бяха пребити до кръв от своите сутеньори, отказваха да сътрудничат на полицаите, защото никой не можеше да ги разубеди, че след поредния пердах „техният човек“ няма да се разкае и да смекчи тона си. И до ден-дневен Нел не можеше да проумее защо повечето от проститутките не смееха да се опълчат срещу наглите и безсърдечни сводници, защо предпочитаха да бъдат бити, но да не излязат от играта. Може причината да се криеше в нерадостното детство на всяка от тях. Нел си спомни мрачните периоди, в които изпадеше баща ѝ — не ѝ говореше по цели седмици, дори избягваше да я удостои с поглед.

— Защо остана при него, щом той те бие едва ли не през ден? — попита тя.

— Защото без него е още по-зле. Никой няма да те остави сама да се оправяш с клиентелата. Няколко от нашите момичета се опитаха, но щом Еди узна, настъпи такава сцена, че не е за разправяне.

— А днес следобед защо се беше нахвърлил върху теб?

— Ами... рече ми, че съм го измамил... че съм изкарала повече, отколкото съм му снесла. — Ким се ухили самодоволно. — Не че не е вярно, но нали чактисваш... — Момичето се изкикоти многозначително.

— А откога си на улицата? — попита Нел, разочарована, че вместо да открие момиче, което да прилича на нея, бе попаднала на една от онези, които по нищо не се различаваха от Джени.

— Откакто навърших тринадесет.

— Ако искаш да се разделиш със занаята, мога да ти помогна.

— К'во! Да не си мръднала? Мразя ученето и кракът ми никога няма да стъпи в училище. Едва сричам рекламите по улиците, а първата работа, която ще ми нахлузят на шията, е да ме върнат пак в сиропиталището. — Ким решително тръсна глава. — В никакъв случай! Там повече няма да се върна, ако ще да ме опекаат на шиш! Никой, който е бил там, не иска и да чуе за връщане.

„Аз също не бих се върнала“ — помисли си Нел и си припомни колко бе мразила общежитието.

— Е, тази нощ ще преспиш тук, а утре ще решим кое ще е най-доброто решение за теб.

— А теб какво те кара да си толкоз загрижена за мен?

Нел усети любопитството, стаено в погледа на момичето. Да, Ким решително приличаше на Джени. Няма да е зле да заключи вратата на спалнята си.

— Стига ми да знам, че съм извършила едно добро дело.

— Добро дело ли? — възкликна Ким. — Никога не съм чувала такава глупост!

И го доказа, като се измъкна от къщата рано на следващата сутрин, преди Нел да се е събудила, скрила в джоба си часовника, който стоеше на лавицата до камината, както и сребърната табакера, останала от Лиз, плюс сребърната купичка, в която Нел оставяше резервните ключове.

Освен това бе имала нахалството да си свари кана чай и да си препече филийки на тостера. Излишно е да се споменава, че никъде не се виждаше прощална бележка, преливаща от извинения.

— Дотук с добрите дела за днес — рече Нел на котките си, докато миеше мръсните чинии, захвърлени от Ким в умивалника. — Филип неведнъж ми е повтарял, че не ме бива в преценките за хората. Далеч не всяка проститутка ще постъпи като мен — да се залови за първата сламка, за да се махне от улицата. Нали познавах момичета, които бяха готови на всичко, за да се отърват от наглите си сутеньори, но само след месец се връщаха обратно. Крайно време е да си призная, че има момичета, които наистина харесват този начин на живот. Пък и какво всъщност ме прави по-добра и по-благородна от онази малка нещастница? Нищо чудно да ме е взела за смахната. А аз само се опитах да ѝ помогна... Но тя очевидно не се е нуждаела от помощта ми. Имала е нужда само от часовника и от сребърните ми съдове. Ще ги продаде на бърза ръка и с парите ще се завтече при своя сутеньор, макар да се страхува до смърт от него.

Нел яростно затърка купата, от която Ким бе пила чай. Цялата бе оплескана с червило. Внезапен пристъп на гняв срещу собствената ѝ наивност я накара да запрати купата в стената, за да я разбие на парчета. Не се сърдеше толкова на Ким, колкото на себе си. Отново се бе оставила да я измамат!

Стори ѝ се, че чува леденостудения глас на баща си:

— Елеонор, ти просто не си в състояние да живееш сама.

— Така, като теб ли? — сърдито му се бе троснала тя. — Ти, с твоите цупения по цели седмици, с вечното ти неодобрение към всичко, което правя. Вечно ти си единствено правият! Дори не ми позволяваше да си поканя някоя приятелка на чаша чай. А когато най-после склони, ти така я изплаши, че тя разказа на целия град и вече никой няма да прекрачи прага ни. Зад намусеното мълчание винаги се спотайва неодобрение към всичко около теб. Чудно ли е, че аз търся отчаяно нечия подкрепа, след като не я намирам у теб?

— Каква полза от тези спомени — уморено въздъхна тя, избърса си ръцете и огледа спретнатата си кухня. — Явно е, че и този път сбърках. Но онази петнадесетгодишна хлапачка е много по-издръжлива от мен и въобще не се е нуждаела от помощта ми. Най-

добре ще е още днес да сменя бравата на външната врата, преди да е довтасала заедно със сутенъора си.

Намаза ръцете си с крем и заговори на любимите си котки:

— Май Филип се оказа прав. Не умея да преценявам хората. Може би, защото непрекъснато си въобразявам, че те изпитват същите добри чувства като мен. Както и да е, това ще си остане последният опит да се намесвам в чужди работи. Отсега нататък ще се грижа само за себе си.

[1] Нани (Nanny) е типично английско обръщение към бавачка.
— Б.пр. ↑

Издание:

Вера Коуи. Двойствен живот — книга 1

Американска. Първо издание

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1996

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Велина Парахулева

ISBN: 954-17-0138-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.